

श्रीजिनदत्तसूरि प्राचीन पुस्तकोद्धार-फण्ड ग्रंथांक: ४०

अहम्

॥ श्रीमज्जिनपतिमूरिशिष्यपूर्णभद्रगणिविरचितम् ॥

॥ धन्यशालिभद्र महाकाव्यम् ॥

जैनाचार्यश्रीमज्जिनकृपाचन्द्रमूरीश्वराणाम् सदुपदेशेन कोटा निवासी दीवान बहादूर शेठ केसरिसिंगजी बुद्धिसिंगजी द्रव्य साहाय्येन
इदं पुस्तकं जैनाचार्य श्रीमज्जिनकृपाचन्द्रमूरीश्वराणां शिष्येण प्रवक्तृक मुनि सुखसागरेण संशोधितम्

प्रकाशकः-श्रीजिनदत्तसूरि ज्ञानभंडार-सुरत.

वि० १९९१

प्रतयः ५००

धन्यशाली
भद्र—

॥ १ ॥

॥ अर्हम् ॥

श्रोमज्जिनपतिसूरि शिष्य पूर्णभद्रगणि विरचितम्

॥ धन्यशालिभद्र—माहाकाव्यम् ॥

उत्पन्नमः सर्वज्ञाय । श्रीनाभिनन्दनो भास्वान्, सत्पथं प्रथयत्वसौ । गोभिराविश्चकारार्थान्, यः सच्चि-
हंरिं यः प्रीणयामास, मधुरैर्वचनामृतैः । श्रीमान् पार्श्वजिनो नेमि-वीरः स भवतोऽवतात् ॥ २ ॥
मनोरमपदन्यासा, सदङ्गरुचिरा सदा । नन्द्याद्वीर्विशदश्लोका, जिनमूर्तिरिवामला ॥ ३ ॥
वाग्मिग्रामशिरोरत्नं, वन्देऽमर्त्येश्वरस्तुतम् । भक्त्या सुमेधसां धुर्य श्रीमज्जिनपतिं गुरुम् ॥ ४ ॥
इति स्तुत्यस्तुतिक्षुण्ण-प्रत्यूहं व्यूहसम्भवः । ग्रथयामि कथापीठं, सूत्रधार इवादितः ॥ ५ ॥
मानुष्यं प्राप्य दुःप्रापं, भ्रष्टं रत्नमिवाम्बुधौ । बर्म एव विधातव्यो, नरैः स्वहितकामिभिः ॥ ६ ॥
दानशील तपोभाव—भेदैः, स च चतुर्विधः । कथितस्तीर्थनाथाद्यै—निःश्रेयससुखप्रदः ॥ ७ ॥
तत्र शीलं सुदुःपालं, गृहिभिर्गृहसंस्थितैः । बाह्यमाभ्यन्तरं चैव, तपोऽप्यत्यन्तदुश्चरम् ॥ ८ ॥

१ प्रभुपक्षे वाणिभिः, सूर्यपक्षे च किरणैः २ सज्जना एव चक्रवाकास्तान् अभिनन्दयतीत्येवं शीलः ३ फणीन्द्रम् पार्श्वः, कृष्णं नेमिः शक्रन्द्रः । वीरः प्रीणयामासेत्यन्वयः ४ सरस्वती देवी ५ वक्त्रसमूहमुकुटम् ६ पूज्यस्तवेन नाशितो विघ्नसमूहस्य संभवो येन सः

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ १ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ २ ॥

कुटुम्बचिन्तनव्यग्र-मानसानां निरन्तरम् । सदारम्भप्रवृत्तानां, भावनापि सुदुर्लभा ॥ ९ ॥
तस्माद्दानं गृहस्थानां—मुचितं रुचितं हितं । भवसर्वङ्गं हेतु-र्मर्त्यामर्त्यामृतश्रियः ॥ १० ॥
धन्यश्च शालिभद्रश्च, कृतपुण्यादयो नराः । साधुदानप्रभावेण, बभूवुः सुखभाजनम् ॥ ११ ॥
सरसानि चरित्राणि, तेषामेकैकशोऽपि हि । खण्डाज्यपायसानीव, किं पुनर्मिलितान्यहो ॥ १२ ॥
आदौ धन्यमुनेस्तत्र, चरितं परिकीर्त्यते । शालिभद्रचरित्रेण, पवित्रेण विमिश्रितम् ॥ १३ ॥ तथाहि—
जम्बूद्वीपाभिधो द्वीपो, विद्यते क्षितिमण्डले । सर्वद्वीपसमुद्राणां, मध्यवर्ती महालयः ॥ १४ ॥
सम्पूर्णपूर्णिमाश्वेत—रोचिर्मण्डलसन्निभः । विष्कम्भायामतो लक्षं, योजनानां प्रमाणतः ॥ १५ ॥
सहस्रदशकेनाधो, योजनानां विसारिणा । मध्ये योजनलक्षोचे-नेन्द्रशैलेन शोभितः ॥ १६ ॥
वज्रमय्या जगत्या च, योजनाष्टकतुङ्गया । सर्वदिक्षु परिक्षिप्तः, प्राकारेणैव सत्पुरम् ॥ १७ ॥
वर्षैः सप्तभिराकीर्णः, षड्भिः कुलमहीधरैः । सूर्यद्रयेन्दुयुगल-समुद्योतितभूतलः ॥ १८ ॥
पञ्चभिरादिकुलकम् । तत्र दक्षिणतो मेरो-र्द्वीपान्तेऽम्भोधिसन्निधौ । समारोपित जीवस्य, कोदण्डस्याकृतिं दधत्
शतानि पञ्च षड् विंश-त्यधिकानि कलाश्च षट् । योजनानां प्रमाणेन मितं विष्कम्भतस्तथा ॥ २० ॥
पूर्वापरायतेनान्त-र्विनिपत्य समांशतः । कुड्येनेश्वरसद्येव, वैताल्येन द्विधाकृतम् ॥ २१ ॥

१ मनुष्यदेव मोक्ष लक्ष्म्याः २ महान् आलय प्रासाद इव आलयः महालयः ३ श्वेतरोचिश्चन्द्रः ४ इन्द्रशैलो मेरुः

महाकाव्यम्
सर्गः १
॥ २ ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ ३ ॥

सहस्रयोजनायामा—तदर्धं चैव विस्तृतात् । हिमवत्पर्वतोर्द्धस्था—घटात्पद्माभिधानतः ॥ २२ ॥
 पूर्वपश्चिमयोर्द्वारा, निर्गल्य शतपञ्चकं । योजनानां परावृत्य, दक्षिणाभिमुखं ततः ॥ २३ ॥
 तावदेव त्रयोविंश—त्यधिकं च कलात्रिकं । पर्वताद्विनिपत्याधो, गङ्गासिन्ध्वाख्यकुण्डयोः ॥ २४ ॥
 निर्गल्य दक्षिणद्वारा, भित्त्वा वैताह्यभूधरं । यावद्दक्षिणखण्डार्द्धं, पूर्वापरमुखं ततः ॥ २५ ॥
 तरलान्वितहारस्य, वक्षःस्थलकृतस्थितेः । विश्वम्भरामहेलाया, विभ्रतीभ्यामिह श्रियम् ॥ २६ ॥
 गङ्गासिन्धुस्रवन्तीभ्यां, वहन्तीभ्यां निरन्तरं । षट्खण्डं भारतं क्षेत्र, विहितं किल वर्त्तते ॥ २७ ॥
 नवभिःकुलकम्॥तत्र दक्षिणखण्डेषु, मध्यखण्डं मनोहरं । यत्रार्हचक्रवर्त्याद्या, उत्पद्यन्ते नरोत्तमाः २८
 जिनबिम्बमिवद्वेधा, नगरं सुप्रतिष्ठितम् । तत्राभूत्सुमनोमाला—कलितं दोषवार्जितम् ॥ २९ ॥
 जितशत्रुर्नृपस्तत्र, सुचरित्रो नयान्वितः । जिनागम इव श्रीमान्, सन्दङ्गरुचिरोऽभवत् ॥ ३० ॥
 अभूत्स्यप्रिया रम्यं—उदालङ्कारधारिणी । धारिणी नाम हृद्येव, सुकवेः काव्यपद्धतिः ॥ ३१ ॥

१ चपलहारस्य श्रियं शोभाम्. २ पृथ्वीरूपस्त्रियाः ३ नाम्नागुणेन च. ४ जिनबिम्बं सुमनसां पुष्पाणां मालाभिः सहितं
 नगरं च सुबुद्धिमल्लोकसमूहेन सहितम्. ५ सप्तनयभङ्गया सहितो जिनागमः, नृपश्च राजनीत्यान्वितः. ६ मनोहरगात्रेण रुचिरो
 नृपः, सुद्वादशङ्गया रुचिरो जिनागमः. ७ रम्यान् पादयोरलङ्कारान् धारयतीति तथा प्रिया, काव्यपद्धतिः रम्यान् पदानि
 चालङ्कारांश्च धारयति -

महाकाव्यम्

सर्गः १

॥ ३ ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ ४ ॥

दानशौण्डकरस्तत्र. भद्रजातिः शुभोन्नतिः । इभ्यो नाम यथार्थोऽभू-न्नैगमः सामंजोपमः ॥ ३२ ॥
 भार्या तस्याभवलक्ष्मी-लक्ष्मीरिव मनोरमा । केवलं चञ्चला लक्ष्मीः, सा प्रकृत्वा स्थिरा सदा ॥ ३३ ॥
 धनचन्द्रो धनसारो, धनदेवो धनावहः । स्तम्भा इव गृहाधारा-श्चत्वारः सूनवस्तयोः ॥ ३४ ॥
 धनश्रीसुन्दरीभद्रा, सुनन्दानां निजाङ्गजान् । समयौवनरूपाणां पाणिमग्राह्य्यत्पिता ॥ ३५ ॥
 इतश्च नगरे कापि, कोप्यभूत्कुलपुत्रकः । सभार्यः साङ्गजन्मा च, स्वकर्मनिरतः सुखी ॥ ३६ ॥
 अथानित्यस्वभावत्वा-त्संसारे वस्तुसन्ततेः । मृत्युपर्यवसानत्वा-दुत्पन्नानां शरीरिणाम् ॥ ३७ ॥
 कर्मणां च विचित्रत्वा-दसाध्यव्याधियोगतः । पश्यतामपि बन्धूनां, विपेदे कुलपुत्रकः ॥ ३८ ॥
 ततः सा मृतकूलानि, चकाराल्यन्तदुःखिता । कालेन च विशोकाभू-त्संसारस्थितिरीदृशी ॥ ३९ ॥
 तथापि पत्यभावेन, सूनोरपि लघुन्वतः । अपूर्वोपार्जनाभावात्, पूर्ववित्तव्ययादपि ॥ ४० ॥
 लक्ष्मीणां चंचलत्वेन, प्रक्षीणविभवा सती । बन्धुभिः परिभूता सा चिन्तयामास चेतसि ॥ ४१ ॥
 तिष्ठद्भिः प्राप्यते यत्र, बन्धुभ्योपि पराभवः । न तत्र युज्यते स्थातु-मभिमानवतामिति ॥ ४२ ॥
 ततः सा तत्पुरं हित्वा, शीघ्रमेव स्वमङ्गजम् । जीवितव्यमिवादाय, सुप्रतिष्ठितमाययौ ॥ ४३ ॥
 तत्र चेश्वरगेहेषु, गृहकर्म चकार सा । तर्णकांश्चारयामास, तत्पुत्रोऽत्रस्तमानसः ॥ ४४ ॥

१ दाने निपुणो हस्तो यस्य, पक्षे मदस्त्रावे निपुणः शुण्डादण्डोयस्य. २ गजोपमः.

महाकाव्यम्

सर्गः १

॥ ४ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ ५ ॥

बालोऽपि हि कृपालुत्वा—तत्र तत्र जगाम सः । यत्र यत्र वनोद्देशे, हरितानि जलानि च ॥ ४५ ॥
प्रकृत्या मञ्जुभाष्येष, न तथाऽसत्यभाषणैः । तर्णकांस्तर्जयामास, न जघानातिनिष्ठुरम् ॥ ४६ ॥
केवलं तत्सुखेनैव, गमनागमने अपि । विदधेऽसौ भवन्त्येव, भाविभद्राः सुचेष्टिताः ॥ ४७ ॥
नानामहीरुहां शोभां, फलपुष्पसमुद्गमैः । जनयन्नुल्लासाथ, वसन्तसमयोऽन्यदा ॥ ४८ ॥
आम्रभक्षणसन्तुष्टाः, कूजन्ति स्म वनंप्रियाः । गायन्त्यः पञ्चमोद्गारै—र्यशांसीव यशस्विनाम् ॥ ४९ ॥
रणन्मञ्जीररोचिष्णु—कान्तापादाहतिं विना । अशोकोऽसूत पुष्पाणि, समन्तात्पल्लवैः समम् ॥ ५० ॥
संकामकामिनीश्लेषा—दृते कुरुवस्तसः । प्रसूनैरभितः पूर्णो, बभूवातिसुगन्धिभिः ॥ ५१ ॥
प्रयुक्ता योगचूर्णस्य, गुटिकाः शङ्करारिणा । नूनं जगद्वशीकर्तुं, बभ्रमुर्ध्रमरालयः ॥ ५२ ॥
चन्दनद्रुमसम्बन्धा—त्सुगन्धाः शीतलाः स्फुटं । सुखयन्तस्तनुं यूनां, दक्षिणा वायवो ववुः ॥ ५३ ॥
लोलासु दोलासु मनोहरास्वा-रूढास्तरुण्यो भृशमुच्छलन्त्यः । गायन्त्य उच्चैः शुभवेष्टभूषा, यूनां मनांसि प्रसभं हरन्ति
उदारशृङ्गारधरा रमण्यो—ऽपरास्तु हल्लीसकरासकेन । हाराद्धारादिकृताङ्गभूषाः, समुल्ललन्त्यो ननृतुः प्रमोदात् ५५
हलधरादिनराः पुनरुद्धतं, ननृतुरुर्ध्वभुजाः कलगीतयः । कचिदधःकृतहस्ततलाश्चिरं, विविधवेषभृतः प्रमदान्विताः
इति वसन्तकृतौ रमतेतरां, प्रमुदितः स्म पुरोपवने जनः । न च विवेद गतं समयं सुर—व्रज इवोत्पुलको वननन्दने

१ कौकिलाः. २ रणन्तुपुरेण शोभमानस्य प्रमदापादस्याघातेन विनैव. ३ कामातुरप्रमादाया आर्लिगनाद्विना. ४ स्मरेण. ५ बलात्.
६ मधुरगाना ७ रोमाञ्जितः.

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ ५ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ ६ ॥

इतश्च नगरात्तस्मा-द्रोज्यमादाय पुष्कलं । तत्रैवोद्यानिकां कर्तुं—माजग्मुः केचिदीश्वराः ॥ ५८ ॥
तत्र केपि जनाः शालि-दालिभोज्यं घृतान्वितं । रुचिरैर्व्यञ्जनैः सार्द्धं भुञ्जते स्मातिसुन्दरम् ॥ ५९ ॥
खण्डखाद्यादि पक्वान्नं, सुगन्धि स्वादु कोमलं । कचिदध्योदनं चारु, जीरकाद्यतिरोचकम् ॥ ६० ॥
पायसं घृतखण्डाणि—स्वादीयोऽत्यन्तबन्धुरम् । अन्ये चास्वादयामासुः, स्वेच्छयाऽनुत्सुकास्तदा ॥ ६१ ॥
एवं नानाविधं भोज्यं, भुञ्जानं वीक्ष्य तं जनम् । सर्वतोऽपि विशेषेण, पायसं परमादरात् ॥ ६२ ॥
वत्सीयः कुलपुत्रोऽसौ, बालकोऽपि विवेकभाक् । तर्णकांश्चारयंस्तत्र, चिन्तयामास मानसे ॥ ६३ ॥ युग्मं
जनः सध्वोऽपि धन्योऽयं, कृतपुण्योऽन्यजन्मनि । नूनमेतस्य लोकस्य, सफलं जन्मजीवितम् ॥ ६४ ॥
रमते यः प्रमोदेन, स्वादु भुङ्क्ते ददाति च । अहं त्वधन्यो य—त्रैमिं, स्वोदरम्भरतामपि ॥ ६५ ॥
इत्यसौ चिन्तयन्नेव, गत्वा च निजमन्दिरं । जनयित्रीमुवाचैवं, मातर्मे देहि पायसम् ॥ ६६ ॥
ततो निःस्वतयोन्मील—त्पूर्व्वश्रीविरहव्यथा । उच्चैःस्वरमरोदीत्सा, शल्येनेवातिपीडिता ॥ ६७ ॥
आकर्ण्य प्रतिवेशिमन्य-स्तस्यास्तं रुदितारवं । आगत्य मन्दिरं सद्यो-ऽपृच्छन् किमिति रोदिषि ॥ ६८ ॥
पायसं याचते सूनु—स्तन्नास्ति मम सांप्रतं । तत्कुतोऽस्मै ददे? तेन, रोदिमीति जगाद सा ॥ ६९ ॥
ततस्तस्यै ददुः प्राति—वेशिमक्यो दुग्धतन्दुलान् । सर्पिः खण्डमखण्डं द्रा-गानीय स्वस्ववेशमतः ॥ ७० ॥

१ प्राप्नोमि.

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ ६ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ ७ ॥

प्रसाध्य पायसं श्राज्यं, स्थाले चिक्षेप तस्य सा । उपरिष्ठाद् घृतं खण्डं, गृहमध्येऽविशत्ततः ॥ ७१ ॥
अस्मिंश्चावसरे तत्र, गुप्तित्रयपवित्रितः । ज्ञानदर्शनचारित्र—रत्नत्रितयभूषितः ॥ ७२ ॥
ईर्यासमितिसम्पन्नो, मासक्षपणपारणः (णे) । नाम्नापि सुस्थितः साधु-गजगाम क्षमानिधिः ॥ ७३ ॥ युग्मं
तं तथा मुनिमालोक्य, बालो रोमाश्चमुद्रहन् । विकसद्दनाम्भोज-श्चिन्तयामास हृद्यसौ ॥ ७४ ॥
अहो वृष्टिरनभ्रेयं, मरौ सकमलं सरः । आययौ यदयं साधु—र्मम दृष्टिपथेऽधुना ॥ ७५ ॥
तन्मन्ये मम भाग्यानि, जागरुकाणि साम्प्रतं । किमपुण्यवतो मेहे, कल्पवृक्षः प्ररोहति ? ॥ ७६ ॥
यतः—सत्पात्रं महती श्रद्धा, काले देयं यथोचितं । धर्मसाधनसामग्री, धन्यस्येयं प्रजायते ॥ ७७ ॥
पायसं श्रेयसे स्वस्य, तस्मादस्मै महात्मने । प्रयच्छामीदमेवाह—मिति संचिन्तयंस्ततः ॥ ७८ ॥
उत्तस्थौ स्थालमादाय, मुदाऽसावब्रवीदिदम् । भगवन्ननुगृहीष्व, पायसग्रहणेन माम् ॥ ७९ ॥
ततोऽसौ सुस्थितः साधु—रेषणागतमानसः । द्रव्यादिषूपयुक्तात्मा, पतङ्गग्रहमधारयत् ॥ ८० ॥
कृतार्थोऽस्मीति चित्तेन, भावनां भावयन्नसौ । सत्पात्राय ददौ तस्मै, सम्पूर्णमपि पायसम् ॥ ८१ ॥
नत्वा तेन विसृष्टोऽसौ, लौल्यादिपरिवर्जितः । स्वस्थानं सुस्थितो गत्वा, बुभुजे भोजनं मुनिः ॥ ८२ ॥
निर्निदानेन दानेन, तेन पुण्यानुबन्धिना । चमत्कारकरान् भोगा-नर्जयामास बालकः ॥ ८३ ॥

१ पात्रम्.

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ ७ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ ८ ॥

ततोऽसौ स्थालमादाय, भाविभद्रशुभाशयः । तत्रैवोपाविशद्याव-तावन्माताऽऽययौ बहिः ॥ ८४ ॥
दृष्ट्वा तद्भाजनं रिक्तं, भुक्तमेतेन पायसं । मन्यमाना जनित्री सा, प्रचिक्षेप पुनः पुनः ॥ ८५ ॥
रसलौल्यवशादेष, आकंठं बुभुजे ततः । तावत्सुस्वाप सोऽत्यन्तं, यावत्सन्ध्या समागता ॥ ८६ ॥
यावत्तस्य प्रसुप्तस्य, नाजग्मुस्तर्णका बहिः । उपालभन्त तत्स्वामि-जनास्तं तावदेव च ॥ ८७ ॥
ततः सोऽपि समुत्थाय, शीघ्रमेव बहिर्ययौ । यावन्तस्तर्णका लब्धा, ददावानीय तावतः ॥ ८८ ॥
भूयो जगाम वत्सीयो, वनं वत्सान्विलोकितुम् । यावदास्ते परिभ्राम्यन्, व्यग्रस्वान्त इतस्ततः ॥ ८९ ॥
तावदस्तमनुप्राप्ते, सूरौ सच्चक्रं मोदिनि । स्फुरद्दाम्नि निस्तन्द्रे, सर्वदोषापहारिणि ॥ ९० ॥
साधाविव पदार्यौघ प्रकाशनपरायणे । जाड्यध्वंसकरे शश्व-द्विकसत्कमलाकरे ॥ ९१ ॥
दुर्जनानां यथावृन्द-मन्धंकरणमुच्चकैः । व्यजृम्भततरां सूची-भेद्यं जगति शार्वरम् ॥ ९२ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥
अथोद्यानवनोद्देशे, वनस्पत्यादिवर्जिते । प्रासुके प्राण्यसंसक्ते, स्त्रीपण्डकपशूज्जिते ॥ ९३ ॥
साधवः शुद्धचारित्र्याः, पावयन्तो महीतलं । मासकल्पविहारेण, समागम्यावतस्थिरे ॥ ९४ ॥ युग्मं ॥
ते सन्ध्यावश्यकं कृत्वा, कृत्वा स्वाध्यायमण्डलीं । संलीना वदनद्वारे, दधाना मुखवस्त्रिकाम् ॥ ९५ ॥
मुक्ता निद्राप्रमादेन, विकथाभिर्विवर्जिताः । सिद्धान्तं गुणयामासुः, सुधामधुरया गिरा ॥ ९६ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ ८ ॥

१ शोभनचक्रवाकपक्षिहर्षप्रदे, पक्षे सज्जनसमूहहर्षप्रदे. २ सर्वरात्रिनाशके, पक्षे सर्वदोषनाशके. ३ साधुपक्षे कमलाज्ञानलक्ष्मीः.

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९ ॥

अथ सर्व्वं गृहारम्भं, प्रविहाय प्रयत्नतः । साधुपादान्नमस्कर्तुं-माजग्मुः केऽप्युपासकाः ॥ ९७ ॥
पञ्चाङ्गप्रणिपातेन, तेऽनगारान् ववन्दिरे । साधवोऽपि ददुस्तेभ्यो, धर्मलाभाशिषं शुभाम् ॥ ९८ ॥
ते बद्धाञ्जलयो नम्र—मूर्धानः शुद्धभूतले । श्रावकानप्यनुज्येष्ठं, वन्दित्वोपाविशंस्ततः ॥ ९९ ॥
स तदा कुलपुत्रोऽपि, भ्राम्यंस्तत्र समाययौ । दृष्ट्वा हृष्टमनाः साधून्, प्रणम्य समुपाविशत् ॥ १०० ॥
ततस्तन्मध्यतः साधुः, परोपकृतिलालसः । गीतार्थो देशनालब्धिसम्पन्नो देशानां व्यधात् ॥ १०१ ॥ तथा हि—
क्षान्तिर्मादवमार्जवं च सततं मुक्तिस्तपः संयमः, सत्यं शौचमकिञ्चनत्वमतुलं सद्ब्रह्मचर्यं तथा ।
कर्त्तव्यं यतिनामयं दशविधो धर्मोऽचिरान्मुक्तिदो, ज्ञेयो द्वादशधा क्रमेण शिवदः सुश्रावकाणां पुनः ॥
सम्यक्त्वमूलानि निकेतं भाजा-मणुव्रतानीह भवन्ति पञ्च । गुणव्रतानां त्रितयं च शिक्षा-व्रतानि चत्वारि सुखप्रदानि
या वोतरागेऽर्हति देवबुद्धि—गुरौ विश्रुद्धे गुरुतामनीषा ।
धर्मोऽर्हदुक्तऽपि च धर्मबुद्धिः, सम्यक्त्वमेतत्कथितं जिनेन्द्रैः ॥ ४ ॥
अदेवतायां किल देवबुद्धि—गुरावशुद्धे गुरुतामतिश्च । अशुद्धधर्मेऽपि च धर्मबुद्धि—मिथ्यात्वमेतद्गणितं मुनीन्द्रैः ॥
द्विधा त्रिधादिना स्थूला—ब्रवेभ्यो विनिवर्त्तनम् । अणुव्रतानि पंचैवं, प्राहुस्तीर्थकरादयः ॥ ६ ॥
नामतस्तानि चामूनि, भवन्ति गृहिणामिह । अहिंसासूनुतास्तैन्य—ब्रह्मचर्यापरिग्रहाः ॥ ७ ॥

१ गृहीणाम्

महाकाव्यम्
सर्गः १
॥ ९ ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ १० ॥

सीमा कृता यत्र समस्तदिक्षु, न लङ्घ्यते दिग्ब्रतमेतदाहुः । तद्वाह्यजीवक्षयसंनिवृत्ते-गुणव्रतं चाद्यमिदं गृहित्वे
यत्तु प्रमाणं क्रियतेऽत्र भोगो—पभोगयोः शक्तिवशान्नरेण ।

भोगोपभोगाख्यमिदं द्वितीयं, गुणव्रतं स्यादिह कर्मतोऽन्यत् ॥ ९ ॥

स्वार्थाय या जीववधादिचेष्टा, सोऽर्थाय दण्डोऽत्र ततः परो यः ।

सोऽनर्थदण्डो विरतिस्ततो या, गुणव्रतं तदगृहिणां तृतीयम् ॥ १० ॥

त्यक्तार्त्तरौद्रस्य निशान्तभाजः, सावयकर्मोपरतस्य तस्य । मुहूर्त्तमात्रं समतास्थितिर्या, तदत्र सामायिकमामनन्ति
गुणव्रते दिक्परिमाणताम-न्यङ्गीकृतं यत्परिमाणमस्य । संक्षेपणादहि तथा निशायां, देशावकाशव्रतमामनन्ति
र्यास्मिंश्चतुर्थोदितपोविधानं, पर्वस्ववयस्य विधेर्निषेधः । ब्रह्मक्रिया निःप्रतिकर्मता च, तत्पौषधारणं व्रतमदिशन्ति
चतुर्विधाहारनिवासवस्त्र-पात्रादिदानं क्रियतेऽतिथिभ्यः । यच्छ्रावकेणातिथिसम्बिभाग-व्रतं तदाहुर्जगतामधीशाः

इत्थं बभाषे द्विविधोपि धर्मोऽचिराच्चिरेणाप्यपवर्गहेतुः ।

अध्वेव तुङ्गाद्रिसुदुर्गमोऽन्यो, न तादृशोऽभीष्टपुरासि(स्ति) कर्त्ता ॥ १५ ॥

न कर्तुमीदमहै साधु-धर्म आद्धा बभाषिरे । हस्तिपल्ययनं वोढुं, सहन्ते किमु रासभाः ॥ १६ ॥

भगवन्विद्यतेऽस्माकं, कुलक्रमसमागतः । श्रावकाणामयं धर्मः, क्रमान्निर्वाणकारणम् ॥ १७ ॥

१ उपशमवतः

महाकाव्यम्

सगः १

॥ १० ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ ११ ॥

केवलं देवपूजादि-नियमः सम्प्रदीयताम् । ततः साधुरपि प्राह, सोपबृंहमिदं वचः ॥ १८ ॥
देवपूजा गुरुपास्तिः. स्वाध्यायः संयमस्तपः । दानं चेति गृहस्थानां, षट् कर्माणि दिने दिने ॥ १९ ॥
ततः साधुवचः सम्यक्, प्रतिपद्य प्रणम्य च । ते दृष्टमनसोऽत्यन्तं, जग्मुर्वैश्वं निजं निजम् ॥ २० ॥
पूर्वमेव मुनिदानतोऽप्यसौ, मार्दवाद्भुजया च बालकः । शुद्धशीलविकलोऽपि मानवे-ज्वायुरार्जयदतीवभोगभाक्
स प्रणम्य मुनिपादपङ्कजं काननं सुगहनं महीरुहैः । श्वापदैरविरलैर्भयानकं, तर्णकाननुययौ विमार्गितुम् ॥ २२ ॥
अथोर्वीमिव भिन्दानं लम्बलाङ्गूलताडनैः । ज्वलद्दीपशिखाकल्प-चक्षुर्युगलतारकम् ॥ २३ ॥
क्रकचक्रूरदन्ताग्रं, हीरकाङ्कूरदंष्ट्रकम् । प्रज्वलज्ज्वलनज्वाला-वलीसोदरकेसरम् ॥ २४ ॥
शिलाविशालवक्षस्कं, वज्रमध्यकृशोदरम् । चामीकराङ्कुशाकार-नखलाङ्गलधारिणम् ॥ २५ ॥
महाबुक्कारवापूष्णी—शेषदिच्चक्रवालकम् । तत्कालदलितोद्दाम मातङ्गामृक्करालितम् ॥ २६ ॥
प्रसारितमुखक्रोडं, पञ्चवक्त्रं स बालकः । यमराजमिवायान्तं, सम्मुखीनमवैक्षत । २७ ॥ पञ्चभिः कुलकम्
ततो वेपथुमानेष, विविधुरिव भूतलं । कान्दिशीको मृगशिशु—रिव यावदवास्थित ॥ २८ ॥
तावदेनमवलोक्य सिंहराट्, नीचकर्मनिरतं सुदुःखितं । एतदङ्गपरिहारतो ध्रुवं, शर्मवानयमसौ भविष्यति ॥

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ ११ ॥

१ श्लाघासहितम् २ सिंहम्

धन्यशाली
भद्र—

॥ १२ ॥

चेतसेति परिचिन्त्य तत्क्षणा—द्वात्तवक्त्रकुहरो दृढक्रमः ।

पादतीक्ष्णक्षेत्राग्रपशुभि—जीवितव्यतरुमस्य चिच्छिदे ॥ ३० ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥

स स्मरन्सन्मुनिं चेत—स्यपध्यानविवर्जितः । विपद्य नगरे तस्मि—न्नुदपद्यत शुद्धधीः ॥ ३१ ॥

इभ्यस्य मन्दिरे लक्ष्म्याः, पत्न्याः कुक्षिसरोवरे । पंक्षद्वयविशुद्धोऽसौ, राजहंसश्रियं दधत् ॥ ३२ ॥ आदियुग्मं ।

गर्भस्थितेऽप्यवर्द्धिष्ट, श्रीरस्मिन्मन्दिरे पितुः । विध्वंसयति दौर्गत्यं, सुकृतां हि समागमः ॥ ३३ ॥

ततश्च नवभिर्मासै—र्दिनैः सार्धैश्च सप्तभिः । उच्चस्थैर्ग्रहसन्दोहैः, शुभलग्नोदयेपि च ॥ ३४ ॥

सर्वलोकचमत्कार—कारिरूपसमन्वितं । असूत तनयं लक्ष्मी—लक्ष्मीरिव मनोभवम् ॥ ३५ ॥ युगलम्

ततो मङ्गलगीतानि, जगुः सधवयोषितः । शङ्खिकाः पूरयामासुः, शङ्खयुग्ममुरुस्वरम् ॥ ३६ ॥

ततः कुमारिका काचि—दिभ्यमागत्य वेगतः । जगाद वर्द्धसे श्रेष्ठिन्, प्रधानसुतजन्मना ॥ ३७ ॥

उत्कृष्टकुङ्कुमक्षोदैः, पिङ्गमङ्गं विधाय सः । तस्याः कण्ठे(पि) निचिक्षेप, पुष्पमालां विकस्वराम् ३८

तथा तस्यै प्रधानानि, वस्त्राण्याभरणानि च । ददौ ताम्बूलयुक्तानि, स प्रीतः सुतजन्मना ॥ ३९ ॥

पुत्रजन्मोत्सवप्रीतै—रानीतं स्वजनादिभिः । स वस्त्राक्षतपात्रादि, प्रंतीयेष निरन्तरम् ॥ ४० ॥

चारुपुगफलान्येष नागवल्लीदलैः सह । ताम्बूलं प्रत्यदात्तेभ्यः, क्रमज्ञा हि विचक्षणाः ॥ ४१ ॥

१ मातापितृकुलविशुद्धः, राजहंस उज्ज्वलपक्षद्वयः २ जग्राह

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ १२ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ १३ ॥

अन्येभ्यो भट्टचट्टादि-याचकेभ्यो यथोचितम् । दानं ददावसौ सन्तो नोचितस्थितिभेदिनः ॥ ४२ ॥
एवं स्थितिकृतस्तस्य, दिनानि व्यतिचक्रमुः । एकादश ततः प्राप्ते, द्वादशे दिवसे मुदा ॥ ४३ ॥
इभ्यस्ततो विधायाशु-विशुद्धिं सूतिकर्मणः । बन्धूनाविधैर्भोज्यै-र्भोजयामास भक्तितः ॥ ४४ ॥
ततः सुखासनस्थेभ्यः, स्वजनेभ्यो वितीर्य सः । नानावस्त्राणि ताम्बूलं, तत्पुरः सोऽब्रवीदिदम् ॥ ४५ ॥
गर्भस्थितेऽप्यवर्द्धन्त, धनधान्यादिकाः श्रियः । नाले निखन्यमाने च, भूमौ विवरमध्यतः ॥ ४६ ॥
आविगसीन्निधिर्भूरि-दीनारपरिपूरितः । यतोऽस्मि(स्म)न्मन्दिरे बाल-स्तस्माद्वन्योऽस्तु नामतः ॥ ४७ ॥
अवक्रः सर्वथाप्येष, वर्द्धमानो दिने दिने । बभूवोपचितश्चित्रं, द्वितीयाचन्द्रमा इव ॥ ४८ ॥
अथाष्टवार्षिकस्यास्य, कलाग्रहणयोग्यताम् । विज्ञायेभ्योऽर्पयामास, कलाचार्याय तं सुनम् ॥ ४९ ॥
धन्योऽप्यावर्जयामास, प्रज्ञया विनयेन च । अतिपाठादरेणापि, कलाचार्यस्य मानसम् ॥ ५० ॥
कलाचार्योऽपि यत्नेन, तथासौ तमपीपठत् । यथा स स्वल्पकालेन, जग्राह सकलाः कलाः ॥ ५१ ॥
सीमन्तिनीजनमनः—कैरवाकरशीतगुः । सर्वकार्यक्षमं धन्यः, क्रमेण प्राप यौवनम् ॥ ५२ ॥
बहुमानो विशेषेण, तस्मिन्पित्रोरजायत । सत्स्वप्यन्येष्वपत्येषु, तौ हि तद्गुणवेदिनौ ॥ ५३ ॥
ईर्ष्या विदधिरे पुत्रा, धनचन्द्रादयस्ततः । अपत्यन्वे समानेऽपि, विशेषोऽत्र किमित्यहो ॥ ५४ ॥

१ द्वितीयाचन्द्रो वक्रः सन् वर्धते, अयं तु अवक्रः सन् वर्धते इत्याश्चर्यम्. २ वशीचकार. ३ शीतगुः चन्द्रः

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ १३ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ १४ ॥

पितरौ तानवादिष्टां, भोः पुत्राः पुण्यवानयम् । इभ्यत्वं नाममात्रेण, समभूत्प्रथमं हि नः ॥ ५५ ॥
 साम्प्रतं पुनरेतस्य, पुण्याढ्यस्यानुभावतः । सार्थकं वयमिभ्यत्वं, प्राप्ता लक्ष्मीप्रवर्द्धनात् ॥ ५६ ॥
 ततोऽवोचन्त ते लक्ष्मीः, पुण्यैः कस्यापि वर्द्धते । इति ज्ञानादृते सम्यक्, ज्ञातुं न खलु पार्यते ॥ ५७ ॥
 पिताह स्वं परीक्षध्वं, पुण्यं प्रत्येकमेव भोः । द्वात्रिंशतं समादाय, रूपकाणामिमां सुताः ॥ ५८ ॥
 रूपकाणि गृहीत्वा ते, ययुर्विपणिवीथिकाम् । निजपुण्यं परिज्ञातुं, कुर्वते क्रयविक्रयान् ॥ ५९ ॥
 वक्रोदरबृहच्छृंगं, बलिष्ठं कर्कटेक्षणं । वृत्तग्रीवं महामेषं, श्वेतं मांसलविग्रहम् ॥ ६० ॥
 उज्ज्वलैश्चित्रितं दृष्ट्वा, वर्णकैर्गैरिकादिभिः । जग्राह तत्र मूल्येन, धन्यस्तैरेव रूपकैः ॥ ६१ ॥ युग्मं ॥
 तत्रारूढः स तेजस्वी, विभ्राणः काञ्चनश्रियम् । यथा वह्निदिशः स्वामी, राजमार्गमवातरत् ॥ ६२ ॥
 तत्राभिमुखमागच्छन्, जितशत्रुमहिपतेः । कुमारो राजपालाख्यो, नीतिमानब्रवीदिदम् ॥ ६३ ॥
 श्रेष्ठ्यङ्गज त्वं निजमेनमेडकं, किं योधयस्युन्मदमुग्रतेजसा ।
 ममैडकेनेति जगाद धन्यको, भवत्विदं किन्तु पणो विधीयताम् ॥ ६४ ॥
 यस्यैडको जेष्यति तेन लभ्यः, पणो(णे)ऽत्र दीनारसहस्रमेकम् ।
 एवं भणित्वोपवनं गतौ तौ, सकौतुकोत्तालजनेन युक्तौ ॥ ६५ ॥

१ अस्माकम्. २ कर्कटो जीवविशेषः तस्य नेत्रमिव नेत्रं यस्य.

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ १४ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ १५ ॥

अन्योन्यं तावयुध्येतां, सहर्षामर्षडम्बरौ । जितो धन्यस्य मेवेणे—तरः पुण्यं हि सिद्धिदम् ॥ ६६ ॥
 दीनाराणां ततो दत्त्वा, सहस्रं श्रेष्ठिसूनवे । धीरधीस्तं समापृच्छथ, कुमारः स्वगृहं ययौ ॥ ६७ ॥
 दीनाराणां सहस्रेण, जितेन सममेडकम् । धन्यः स्वगृहमागत्य, जनकाय ददौ गुणी ॥ ६८ ॥
 धनचन्द्रादयः सर्वे, कुर्वाणाः क्रयविक्रयान् । समस्तमतिनिन्युस्ते, वासरं श्रेष्ठिसूनवः ॥ ६९ ॥
 तथापि नाभवल्लाभो, मूलच्छेदोऽभवत्परम् । केन कर्मपरीणामः, शक्यते कर्तुमन्यथा ॥ ७० ॥
 निर्लक्षणा विलक्षास्ते, पितुर्गन्तिकमाययुः । जनकेनाप्युपालब्धाः, सामर्षा (र्षम्) इदमूचिरे ॥ ७१ ॥
 लाभो घुणाक्षरन्यायादेवमेवाभवद्यदि । धन्यस्यास्य तदात्रायं, पुण्यवानियताऽपि किम् ॥ ७२ ॥
 अथ विज्ञाय सामर्षा—श्रतुरथतुरोऽपि तान् । प्रत्येकं रूपकाणां च, षष्टिं श्रेष्ठी पुनर्ददौ ॥ ७३ ॥
 जगाद च पुनर्गत्वा, व्यवसायमनिन्दितम् । निजपुण्यपरीक्षार्थं, यूयं कुरुत सादरम् ॥ ७४ ॥
 गत्वा विपणिवीथीं ते, विदधुः क्रयविक्रयान् । लाभो नाभूत्परं तेषां, विचित्रा कर्मणां गतिः ॥ ७५ ॥
 धन्योऽगात्षष्ठिमादाय, रूपकाणां पुराद्वहिः । सार्थं तत्राददे खट्वां, तैरैत्यन्त मनोहराम् ॥ ७६ ॥
 आनीय मन्दिरे मातु—रर्पयामास तामसौ । यावन्निरूपयामास, खट्वां सम्यक् जनन्यपि ॥ ७७ ॥
 तावदेकत्र देशेऽस्या, अद्राक्षीद् गुप्तकीलिकाम् । आचर्ष ततस्तां सा, बभूव विवरं ततः ॥ ७८ ॥

१ मुदा इति प्रत्यन्तरम्. २ जनसमूहे. यद्वा ' सोऽथ ' इति पाठः ३ रूपकैः.

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ १५ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ १६ ॥

तत्रापश्यदमूल्यानि, रत्नानि प्रवराणि सा । उद्योतमन्धकारेऽपि सुतरां यानि कुर्वन्ते ॥ ७९ ॥
 गृहीत्वा तानि सन्वाणि, कौतुकेनोच्चखान सा । पर्यङ्कुलीलिकाः सर्वाः, किं किं लोभो न कारयेत् ॥ ८० ॥
 सर्वत्रानर्घ्यरत्नानि, दृष्ट्वा चेतस्यचिन्तयत् । महाधनस्य कस्यापि, पर्यङ्कोऽयमहो ध्रुवम् ॥ ८१ ॥
 परलोकमनुप्राप्ते, तस्मिंस्तत्स्वजनैरयम् । तत्स्वरूपमजानानैः ब्राह्मणाय समर्पितः ॥ ८२ ॥
 द्विजेनाप्यनभिज्ञेन, विक्रीतो रूपकैरपि । पार्श्वे मदीयपुत्रस्य, धन्यस्यास्य महामतेः ॥ ८३ ॥
 तन्नून मन्दभाग्येभ्यो, याति श्रीर्विपुलापि हि । पूर्वोपार्जितपुण्याना—मायाति श्रीः स्वयम्बरा ॥ ८४ ॥
 तदयं मम पुत्रोऽपि, धन्यो भाग्यनिधिर्ध्रुवम् । सम्पदः स्वयमायान्ति, यस्य क्लेशं विनापि हि ॥ ८५ ॥
 यामिनीयामयुग्मेन, युक्तं सकलवासरम् । व्यतीयायान्यपुत्राणां, कुर्वतां क्रयविक्रयान् ॥ ८६ ॥
 न कपर्दकमात्रं ते, लेभिरे केवलं क्षयः । मूलस्याप्यभवत्पुण्या—पुण्ययोरन्तरं महत् ॥ ८७ ॥
 पितृभ्यामथ ते प्रोक्ताः, कुलाभ्युदयकारकः । वत्सा ! धन्योऽयमस्माकं, पुण्यैरेवोदपद्यत ॥ ८८ ॥
 तदत्र भवतां कर्तुं, वैमनस्यं न युज्यते । श्रीखण्डतरुरेकोऽपि, वनं सुरभयलम् ॥ ८९ ॥
 इत्येवमपि ते प्रोक्ता, नैव मुञ्चन्ति मत्सरम् । प्रायेण विरला भूमौ, गुणिनां गुणवेदिनः ॥ ९० ॥
 यतः—नागुणी गुणिनं वेत्ति, गुणी गुणिषु मत्सरी । गुणी गुणप्रियश्चेति, विरलः सरलाशयः ॥ ९१ ॥
 धनचन्द्रप्रिया ज्ञात्वा, धन्यं प्रति समत्सरान् । जिघांसून् सकलान् भ्रातृ—श्चिन्तयामास चेतसि ॥ ९२ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ १६ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ १७ ॥

रक्षणीयं प्रयत्नेन, नररत्नमिदं मया । यथा तथेति निश्चित्य, धन्यायासौ न्यवेदयत् ॥ ९३ ॥
महात्मन् सोदराः सर्वे, त्वयि द्विष्टा जिघांसवः । अदो निवेदितं यत्ते, रोचते तत्कुरु द्रुतम् ॥ ९४ ॥
अहो मोहस्य माहात्म्यं, यदेते सोदरा अपि । भ्रात्रे निरपराधाय, मह्यं द्रुह्यन्ति बालिशाः ॥ ९५ ॥
यावन्नैते स्वचित्तानु-रूपं किमपि कुर्वन्ते । तावन्मे युज्यते कर्तुं, देशान्तरमितः पुरात् ॥ ९६ ॥
इति सञ्चिन्त्य धन्योऽसौ, खड्गमादाय पाणिना । पितृभ्यामप्य विज्ञातो, विभावर्था विनिर्ययौ ९७
सोऽसहायो महाबाहु-मार्गं गच्छति निर्भयः । द्वितीयः किमु कोऽपि स्या-द्वने सञ्चरतो हरेः ॥ ९८ ॥
गच्छतोऽपान्तरालेऽस्य, ग्रामः कोऽपि समागमत् । कुटुम्बिभिः समाकीर्णः, समृद्धैर्गोधनादिभिः ९९
हलेनोद्धुरधुर्येण, कृषन्तं क्षेत्रमञ्जसा । धन्यः परिसरे तस्या-पश्यदेकं कृषीबलम् ॥ १०० ॥
श्रेष्ठिसूनुस्तमप्राक्षीद्-गम्भीरमृदुभाषया । भो भद्र ! ब्रूह्यं पन्थाः, कां पुरीमुपतिष्ठते ॥ १ ॥
ततस्तद्वचनं श्रुत्वा, कर्णयोरमृतं स्रवत् । रूपं चाद्भुतमालोक्य, मनसासौ विसिष्मिये ॥ २ ॥
ततोऽभिमुखमागत्य, प्राञ्जलिः स कृषीबलः । धन्यं प्रति जगादैवं, क्षेत्रेऽस्मिन् पश्य वर्तते ॥ ३ ॥
सरलः सहकारोऽय-मुन्नतः सुमनःप्रियः । भवानिवातिसंच्छायो, महाशाखासमन्वितः ॥ ४ ॥
तस्मादिह महाभाग, क्षणं विश्रम्यतामिति । अभ्यर्थितः स तेनैवं, जगामाव्रतरोस्तलम् ॥ ५ ॥

१ बलवदृषमेण. २ आम्रवृक्षः ३ देवानां सज्जनानां वा प्रियः. ४ शीतलच्छायावान्, पक्षे सत्कान्तिर्भवान्.

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ १७ ॥

धन्यशाला
भद्र—

॥ १८ ॥

कस्मिंश्चिदुत्सवे तत्र, भक्तमादाय पायसम् । खण्डाज्ययुक्तमागच्छत्, कृषीबलसधर्मिणी ॥ ६ ॥
तामवादीत्कर्षकोऽपि, प्रियेऽमुं भोजयातिथिम् । गुणी प्राघूर्णकः काले, यतः पुण्यैरवाप्यते ॥ ७ ॥
ततः प्रीता सती सा तं, भोजयामास पायसं । चकर्ष कर्षकः क्षेत्रम्, बुभुजे यावदिभ्यसूः ॥ ८ ॥
तथैव कर्षतस्तस्या—लगत्सीरमुखं मुखे । महानिधानकुम्भस्य, भूम्यन्तर्वर्त्तिनस्ततः ॥ ९ ॥
यावन्निरूपयत्येष, भूमिं शब्दानुसारतः । तावद्दीनारसम्पूर्णं, स निधानमवैक्षत ॥ १० ॥
भुक्तोत्थितस्य धन्यस्य, समीपं स कृषीबलः । ततो निधानमादाय, सप्रमोदः समागमत् ॥ ११ ॥
बद्धाञ्जलिरुवाचैवं, गृहाणाऽनुगृहाण माम् । महापुण्यनिधे पुण्यं, स्वकीयमिव पुष्कलम् ॥ १२ ॥
धन्यः किमिदमित्यूचे, स प्रोचे कर्षता मया । तव प्रभावतोऽद्यैव, सम्प्राप्तोऽयं महानिधिः ॥ १३ ॥
भवेयुर्भागधेयानि, यदि मेऽत्र महामते ! । क्षेत्रं कर्षन् सदाप्येनं पूर्वमेवाप्नुयामहम् ॥ १४ ॥
पुण्यैर्ममायमायुष्मं—श्चेत्प्रादुरभविष्यत । एतावद्विवसैरेव, नालप्स्यत मया किमु ॥ १५ ॥ पाठान्तरम् ॥
तस्मान्त्वदीयमेवेदं, निधानं स्वीकुरु द्रुतम् । पुरुषोत्तम एवार्हः, कौस्तुभस्य महामणेः ॥ १६ ॥
श्रुत्वा हलधरस्यापि, वचश्चातुर्यमद्भुतम् । धन्योऽतिमुदितः प्राहा—मृतद्रवमिव स्रवन् ॥ १७ ॥
अहो विचारचातुर्य—महो नैनयिकी क्रिया । अहो निर्लोभतास्यैव(तातेच), यन्निधिं न जिघृक्षति(सि)

१ अतिथिः. २ हलस्याग्रभागः. ३ निधिम्. ४ ग्रहीतुमिच्छति.

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ १८ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ १९ ॥

पुण्यैरहमिहायात—स्त्वदीयैरेव साम्प्रतम् । तुभ्यं प्रदत्तमेवेनं, भद्रादत्स्व त्वमेव हि ॥ १९ ॥
ततस्तं निधिमादाया—विज्ञातोऽन्यैर्जनैर्मुदा । सधन्यः सप्रियश्चापि, निजं धाम जगाम सः ॥ २० ॥
धन्यस्य सम्पर्कमवाप्य तत्र, कृषीवलोऽभूदितरेभ्य आढ्यः ।
चिन्तामणेर्योग इहाङ्गभाजां, दारिद्र्यमुद्राम्प्रणिहन्ति किं न ॥ २१ ॥

॥ इति श्री धन्यशालिभद्रमहर्षिचरिते धन्यपूर्वभवसुप्रतिष्ठपुरनिर्गमन
कृषीवलगृहावस्थानवर्णनो नाम प्रथमः परिच्छेदः ॥ १ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः १

॥ १९ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ २० ॥

॥ अथ द्वितीय सर्गः ॥

इतश्च भरतेऽत्रैव, पूर्वदिङ् मुखमण्डनम् । देशोऽस्ति मगधाभिर्यो, विख्यातो जगतीतले ॥ १ ॥
तत्रासीद्विबुधभ्राजि, वृषाध्यासितमूर्जितम् । पुरं राजगृहं नाम, दिविषन्नगरोपमम् ॥ २ ॥
यत्र प्राग्जन्ममित्रेण, मेतार्यस्य दिवौकसा । बुध्याऽभयकुमारस्य, प्राकारोऽकारि काञ्चनः ॥ ३ ॥
स शशास विशामीश—स्तत्पुरं श्रेणिकाभिधः । येन श्रीमन्महावीर—पादाब्जे भ्रमरायितम् ॥ ४ ॥
सर्वदैवाभ्योपेतः, क्षमाभृन्मौलिमण्डनः । यः श्रीवीर इवेहाभू—दग्रे च भविता जिनः ॥ ५ ॥
चारुशालीनताशीला—लङ्कारालङ्कृताः सदा । रूपसौन्दर्यसंयुक्ताः सर्वाज्ञाज्ञापरायणाः ॥ ६ ॥
सुनन्दा चेल्लणादेवी, धारिणीति सुविश्रुताः । समस्तान्तःपुरश्रेष्ठा—स्तिस्रस्तस्याभवन् प्रियाः । ७ ॥ युग्मम्
सुनन्दा श्रेष्ठीसूः सूनुं, द्वेधाऽभयमजीजनत् । रामं शत्रुमनः—शल्यं कौशल्येवाद्भुतश्रियम् ॥ ८ ॥
अजीजनत् कूणिकमात्मजातं, प्राक्चेल्लणा हल्लविहल्लकाभ्यां ।
लङ्काधिनाथं किल कुम्भकर्ण—विभीषणाभ्यामिह कैकसीव ॥ ९ ॥
मेघकुमारनामानं, धारिणी सुषुवे सुतं । प्रसूर्जतेजसं चारु, रत्नं रोहणभूरिव ॥ १० ॥
अथात्रैव पुरे श्रेष्ठी, श्रेष्ठो नैगमसन्ततेः । गोभद्राख्यो धनेनोच्चै—रासीद्वैश्रवणोपमः ॥ ११ ॥

१ पण्डितैः पक्षे देवैः शोभितम्. २ वृषो धर्मः पक्षे इन्द्रः तत्सहितम्. ३ स्वर्गोपमम्. ४ अभयकुमारेण सहितः श्रेणिकः, पक्षे भयरहितः श्रीवीरः. ५ राज्ञां शीर्षमण्डनः मुकुटरूपः ६ सुन्दरे लङ्कालुताशीले बालङ्कारौ ताभ्यामलङ्कृताः. ७ नाम्ना गुणेन च अभयः तम् ८ कुबेरसदृशः

महाकाव्यम्
सर्गः २

॥ २० ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ २१ ॥

तस्याऽभून्नामतो भद्रा भद्रानेकपगामिनी । नीरागाङ्गी सती भार्या, चन्द्रार्द्ररुचिरालिका ॥ १२ ॥
फलपुष्पप्रधानानां, वृक्षाणां मेघवत्तथा । नाम्ना कुसुमपालोऽभू-इ वृद्धिकृत्तत्र मालिकः ॥ १३ ॥
बकुलश्रीतिविख्याता, नाम्ना तस्य सधर्मिणी । वरशीलसुगन्धाढ्या, बकुलश्रीरिवाभवत् ॥ १४ ॥
इतश्च धारिणी देवी, श्रेणिकस्य महीभृतः । मेनेव सुषुवे पुत्रीं, सुरूपां सर्वमङ्गलाम् ॥ १५ ॥
अथ ज्ञाताङ्गाजन्मा, काचिदागल्य चेटिका । सुनिर्मलगुणश्रेणि—श्रेणिकाय व्यजिज्ञपत् ॥ १६ ॥
स्वामिन्मेघ प्रसूदेवी, धारिणी वरतेजसम् । सुखेन सुषुवे कन्यां, द्यौरिवाचिररोचिषम् ॥ १७ ॥
तदाकर्ण्य वचस्तस्याः, प्रमोदभरपूरितः । आदिदेश पुरारक्षं, श्रेणिको नरपुङ्गवः ॥ १८ ॥
मन्त्रिणः सार्थवाहस्य, श्रेष्ठिनो वणिजोऽथवा । द्विजस्योद्यानलस्या-परस्यापीह कस्यचित् ॥ १९ ॥
भार्याऽमुन्याम्बिभावर्षा, या काचित्सुषुवे सुताम् । पणवाघोषणापूर्वं, ज्ञात्वा तां मे निवेदय ॥ २० ॥
पटहाघोषणेनासा-वारक्षः पुरुषैर्निजैः । घोषयित्वा परिज्ञाय, नरेन्द्राय व्यजिज्ञपत् ॥ २१ ॥
देव त्वन्नगरे भद्रा, गोभद्रश्रेष्ठिनः प्रिया । भार्या कुसुमपालस्य, बकुलश्रीरपीतराः ॥ २२ ॥
सुषुवाते निशीथिन्या-मुभये अपि कन्यके । स्फुरत्तेजोभरे मुक्ता-शुक्तीमुक्ते इवामले ॥ २३ ॥ युग्मम् ॥
नगरारक्षकं भूयो, भूमिपालोऽभ्यधादिति । गत्वा तौ पुनराख्याहि, गोभद्रोद्यानपालकौ ॥ २४ ॥

१ भद्रजाति गजगामिनी. २ अष्टमीचन्द्रवत् मनोहरं कपालं यस्याः सा. ३ बकुलवृक्षशोभा. ४ विद्युतम्.

महाकाव्यम्
सर्गः २

॥ २१ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ २२ ॥

आनेतव्ये निजे कन्ये, विशुद्धे सूतके सति । धारिणीकुक्षि जातायाः, सुताया मम सन्निधौ ॥२५॥
स्निग्धाः सख्यो भविष्यन्ति, यस्मादेताः परस्परम् । ततस्तेन विनिर्दिष्टं, राजादिष्टं पुरस्तयोः ॥२६॥
ततः सूतकसंशुद्धिं, कृत्वा कतिपयैर्दिनैः । निन्यतुः सह धात्रीभ्यां, तौ पुत्र्यौ श्रेणिकान्तिके ॥२७॥
तासां रूपं समालोक्य, मुदितो नृपपुङ्गवः । नामानि कर्तुमारेभे, परमोत्सवपूर्वकम् ॥ २८ ॥
मुखलक्ष्म्या जयत्येषा, सोमंश्रियमपीह यत् । सोमश्रीलब्धिधाऽमुष्या—स्तदस्तु दुहितुर्मम ॥ २९ ॥
सुन्दरी मूर्तिरेतस्याः, सुन्दरी लक्षणैरपि । सुन्दरीत्याख्ययाऽस्त्वेषा, भद्रागोभद्रयोः सुता ॥ ३० ॥
यतोभाल्यधुना वर्या, कण्ठेस्याः कुसुमावली । सुता कुसुमपालस्य, ततोस्तु कुसुमावली ॥ ३१ ॥
सान्त्वयानीति नामानि, विधाय वसुधाधवः । अलङ्कारादिभिः कन्याः, सत्कृत्य विससर्ज ताः ॥३२॥
अवर्धन्त गतापायं, कन्यकाः स्वेषु वेदमसु । कन्दरेषु सुवर्णाद्रेः, सुखं कल्पलता इव ॥ ३३ ॥
बभूवुर्वर्द्धमानास्ताः, कलादानोचितास्ततः । कलाचार्याय पाठार्थं, (समये) तममेवाऽऽर्पयन्नुपः ॥३४॥
इतश्च गङ्गापुलिनविस्तीर्णे, पार्श्वद्वयसमुन्नते । मध्यभागे विनम्रे च, हंसतूलोपधानके ॥ ३५ ॥
श्वेतपदांशुकाच्छन्ने, नवनीतप्रदीपसि । तल्पेऽनल्पसुखे सुप्ता, भद्रा गोभद्रवल्लभा ॥ ३६ ॥
स्वस्थाङ्गी नातिनिद्राणा, शालिक्षेत्रं फलोल्वणम् । यामिन्याः पश्चिमे यामे, दृष्ट्वा स्वप्नमजागरीत् ॥३७॥ त्रिभिर्विशेषकं।

१ चन्द्रशोभाम्. २ नते.

महाकाव्यम्
सर्गः २

॥ २२ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ २३ ॥

तल्पं त्यक्त्वाऽऽसने स्थित्वा, भद्रा पञ्चनमस्कृतिम् । उदैर्यदुदारेण, स्वरेणालस्यवर्जिता ॥३८॥
ततः स्वप्नमनुस्मृत्या-भ्युत्थाय गतसंभ्रमा । हंसगल्लनुकारिण्या, गत्याऽऽगात्पत्युरन्तिकम् ॥३९॥ युग्मम्
तैस्तैर्मनोमहानन्द-दायिभिर्मधुरैः स्वरैः । पतिं सा बोधयामास, कोकिलालापकोमलैः ॥ ४० ॥
स्वामिन् वासगृहे सुप्ता, स्वप्नेऽपश्यमहं निशः । पश्चिमे प्रहरे शालि-क्षेत्रं भूरिफलान्वितम् ॥४१॥
स्वप्नस्य तदिहैतस्य, विशिष्टं किं फलं मम । भविष्यत्यनवद्यस्य, प्रसद्य प्रतिपादय ॥ ४२ ॥
हृष्टः प्रोवाच गोभद्रो, भद्रां भद्राकृतिः सुधीः । प्रिये! स्वप्नस्त्वयाऽऽलभि, भद्रो भद्रेभगामिनि ॥४३॥
सर्वाङ्गसुभगो भोगी, भाग्यवान् श्रिय आश्रयः । स्वप्नस्यास्य प्रभावेण, सनुस्तव भविष्यति ॥४४॥
इति भर्तृवचः श्रुत्वा-ऽवद्भद्रा कृताञ्जलिः । यथाऽऽर्थं त्वं तथा नाथ!, भूयादवितथं मम ॥ ४५ ॥
इत्युदित्वा ततो भद्रा, प्रमोदभरनिर्भरा । बबन्ध शकुनग्रन्थि, प्रत्यक्षं भर्तुरेव हि ॥ ४६ ॥
स्वस्थानमेव रात्र्यन्तं, जाग्रती साऽऽलवाहयत् । सत्कथाभिः पवित्राभि-गुरूणामर्हतामपि ॥ ४७ ॥
ततः प्रभृति दध्रे सा, गर्भमन्यूनलक्षणम् । मुक्ताशुक्तिपुटीवोच्चै-र्मुक्ताफलमनुत्तमम् ॥ ४८ ॥
भद्रायाः सौन्दर्यभद्रायाः, सुभगंभावुकान्यथ । गर्भानुभावतः सर्वा-प्यङ्गोपाङ्गानि जज्ञिरे ॥ ४९ ॥
आपाण्डुरस्फुरद्गण्ड-स्थलं वदनमण्डलम् । शरदुत्तेजितज्योति-श्चन्द्रबिम्बश्रियं दधौ ॥ ५० ॥

१ अगणयत्. २ कथय. ३ वदसि. ४ न विद्यत उत्तमं यस्मात् सर्वोत्तममित्यर्थः. ५ अति कल्याणवत्याः. ६ सौभाग्यवन्ति.

महाकाव्यम्

सर्गः २

॥ २३ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ २४ ॥

अभूतामुज्ज्वले नेत्रे, विशाले श्यामतारिके । पुण्डरीके इवोत्फुल्ले, अन्तर्भ्राम्यन्मधुं व्रते ॥ ५१ ॥
लम्बलोले श्रवःपाल्यौ, त्यक्ताष्टापदकुण्डले । स्मरप्रेङ्खले इवाभातां, सुसंस्थानमनोहरे ॥ ५२ ॥
कुचौ शान्तिमुखौ गौरौ, लावण्यामृतपूरितौ । स्वर्णकुम्भाविव श्यामा-भोजच्छन्नौ विरेजतुः ॥ ५३ ॥
उदरं गूढगर्भत्वा—नैव तत्याज तानवम् । भवन्ति मातरो गूढ-गर्भा यत्पुण्यशालिनाम् ॥ ५४ ॥
गतिरप्यलसा तस्या, राजहंस्या इवावभौ । वचोऽपि मधुरं श्रुत्यो-रमृतस्यन्दि चाऽभवत् ॥ ५५ ॥
ईक्षणं क्षणदायीनि, लक्षणानीतराण्यपि । सुन्दराण्यभवंस्तस्या, देहे गर्भप्रभावतः ॥ ५६ ॥
न स्निग्धैर्नातिरुक्षैश्च, नात्युष्णैर्नातिशीतलैः । नैव तिक्तैर्न चाल्मलै—र्न क्षारैर्न च नीरसैः ॥ ५७ ॥
किन्तु मृण्मैर्हितैः पथ्यै-र्मधुरैर्मुखरोचकैः । मनःप्रहादिभिर्देह-सुखदैः सर्वदैव हि ॥ ५८ ॥
अशनैः पानकैः खाद्यैः, स्वाद्यैरत्यन्तसुन्दरैः । गर्भं तं वर्द्धयामास, श्रेष्ठिपत्नी प्रयत्नतः ॥ ५९ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥
ऋषभादिमहावीर-पर्यन्तानामिहार्हताम् । पुण्डरीकेन्द्रभूत्यादि-महर्षीणां कदाचन ॥ ६० ॥
सीताञ्जनासुभद्रादि सतीनां च कदापि हि । पवित्राणि चरित्राणि, श्रुश्रावासौ प्रमोदिनी ॥ ६१ ॥ युग्मम्
कदाचित्कलगीतानि, गुरुणामर्हतामपि । सा पिबत्यमृतानीव, श्रवःपत्रपुटैः स्फुटम् ॥ ६२ ॥
कदाचिन्नर्तकीनृत्य—मङ्गहारादिबन्धुरम् । हावभावमनोहारि, पश्यति निश्चलासना ॥ ६३ ॥

१ मधुवता भ्रमरा २ कर्णसमीप भागी, ३ त्यक्तसुवर्णकुण्डले ४ कामदोले ५ श्याममुखौ ६ कृशत्वम् ७ नेत्रोत्सवदायीनि ८ शोचिताः

महाकाव्यम्
सर्गः २

॥ २४ ॥

धन्यशाली
भद्र—

॥ २५ ॥

कदाचिच्चित्रशालासु, चरितानि महात्मनाम् । समयं व्यतिचक्राम, वीक्षमाणा सुखेन सा ॥ ६४ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥
अत्रान्तरै च गोभद्रः, श्रेष्ठी भूरिधनोऽपि सन् । प्रतस्थेऽम्भोधियात्रायां, वित्ताशा हि बलीयसी ६५
यतो न गणयत्येव, गेहत्यागं सुदुष्करम् । न च बल्लभया सार्धं, दुस्सहं विरहानलम् ॥ ६६ ॥
न चानेकविधं मार्ग—ष्टमत्यन्तदारुणम् । प्रणाशं न च निद्रायाः, क्षपायां वासरेऽपि वा ॥ ६७ ॥
शीतवातातपक्षुत्—ष्टमहाक्लेशोद्भवं न च । तस्कराणामवस्कन्दं, विलुण्णभयं न च ॥ ६८ ॥
सिंहादिश्वापदेभ्यस्तु, क्रूरेभ्योऽपि न साध्वंसम् । किं भूयसा निजस्यापि, शरीरस्य परिक्षयम् ॥ ६९ ॥
देशादेशान्तरं भ्राम्य—व्रजसं पृथिवीतले । लोभभूताभिभूतः स—न्मनुष्यो धनहेतवे ॥ ७० ॥ षड्भिरादिकुलकम् ॥
शकटोष्बलीवर्द्धा—द्येषु प्रवहणेषु सः । चतुर्धा भाण्डमादाया—रोपयामास भूरिशः ॥ ७१ ॥
सन्तानवृद्धनारीभिः, कृतकौतुकमङ्गलः । शकुनेष्वनुकूलेषु चचाल विपुलाशयः ॥ ७२ ॥
वाहनेष्वेतिभारं ना—रोपयन् करुणानिधिः । उत्प्रयाणकमांतन्वन्, स्थाने शष्पाम्बुशालिनि ॥ ७३ ॥
क्रमेणानुस्रुक् श्रेष्ठी महेभ्यैरतिसङ्कुलम् । पुरं श्रीनिलयं प्राप—दुपकण्ठं महोदधेः ॥ ७४ ॥
दिनानि कतिचित्तत्र, स्थित्वा श्रेष्ठी सुखेन सः । केशांचिन्मंक्षुं भाण्डानां, चकार क्रयविक्रयम् ॥
सम्प्राप्तोचितलाभोऽपि, प्रचुरद्रव्यलिशया । परतीरोचितं भाण्डं, यानपात्रे न्यधत्त सः ॥ ७५ ॥

१ भयम्. २ वाहनेषु. ३ तृणजलवति. ४ शीघ्रम्.

महाकाव्यम्
सर्गः २

॥ २५ ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ २६ ॥

गोभद्रः शुभवेलाया—मर्चित्वाम्भोधिदेवताम् । यानयात्रं समारोह—तदैवोत्क्षिप्तनांगरम् ॥ ७७ ॥
 पोतः प्रतिपगामिन्यां, वेलायामतिवेगतः । प्रणुन्नः कर्णधारेण, गन्तुं प्रवृत्तेऽबुधौ ॥ ७८ ॥
 इतश्च भद्रा गोभद्र—प्रिया राजगृहे पुरे । सल्लक्षणमधाद्गर्भे, व्यक्तं द्यौरिव वारिदम् ॥ ७९ ॥
 श्रीमज्जिनेन्द्रचैत्येषु, श्रीराजगृहवर्तिषु । कारयामि जिनार्चानां, स्नानमर्चा च भक्तितः ॥ ८० ॥
 मुनिभ्यो गुणपात्रेभ्यः, स्वहस्तेन ददाम्यहम् । शुद्धान्नपानपात्राणि, वस्त्राणि बहुमानतः ॥ ८१ ॥
 समानधार्मिकेभ्यश्च, दानं यच्छामि यत्नतः । दीनानाथादिजन्तुभ्य—स्तूर्णमेवोचितं त्विति ॥ ८२ ॥
 दोहदोऽभूत्तृतीयेऽस्या, मासे गर्भानुभावतः । अकारि सर्वमप्येत—तुष्टया विधिना तथा ॥ ८३ ॥
 इत्थं पूरितदोहदा प्रमुदित—स्वान्ता प्रशान्ताकृतिः, शश्वद्धर्मपरायणा परिजनस्यानन्दमातन्वती ।
 सा मासेनैवभिस्तथा व्यतिगतैः सार्द्धेर्दिनैः सप्तभिः, पुत्रं मित्रं मिवाजनिष्ट विमलं प्राचीव तेजोनिधिम् ॥ ८४ ॥
 तारुण्याश्रितविग्रहाः स्मरभरप्रोदामधामश्रियः, स्मेरद्वक्त्रसरोरुहा मणिमयालङ्काररोचिष्णवः ।
 गायन्त्यस्तनयोत्सवे प्रमुदिता वामभुवस्तीर्थकृ—जन्मायातककुमार्य इव ता अत्यद्भुता भ्रेजिरे ॥ ८५ ॥
 पुत्रोत्पत्त्या शाङ्घिकाः श्रेष्ठीपत्न्याः, प्रीताः सन्तो यौगपथेन सद्यः ।
 शङ्खद्वन्द्वं वादयामासुरुचैः, प्रत्यारावैः पूरयन्तो दिगन्तान् ॥ ८६ ॥

१ प्रतिकूलगामिन्याम्. २ प्रेरितः. ३ सूर्यम्.

महाकाव्यम्

सर्गः २

॥ २६ ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ २७ ॥

द्वारे सृतिगृहस्य यूपमुसले पार्श्वद्वयेऽतिष्ठिपत्, काचिद्वद्वकुलाङ्गना धंववती शीलाश्रिता पुंत्रिणी ।
 ऊर्ध्वीकृत्य सुधारसैर्धवलिते सिन्दूरिकालङ्कृते, शङ्क बालकचारुकीर्तिसुकृते साक्षालसत्तेजसी ॥ ८७ ॥
 भद्रायाः श्रेष्ठिभार्याया, ज्ञात्वा पुत्रसमुद्भवम् । अहोय सुन्दरी धात्री, समुपेत्य स्मितानना ॥ ८८ ॥
 राज्ञे विज्ञपयामास, श्रेणिकाय कृताञ्जलिः । स्वामिस्त्वन्नगरे श्रेष्ठ-श्रेष्ठिनोऽद्य सधर्मिणी ॥ ८९ ॥
 गोभद्रस्य विभावर्या, गते यामद्वये सति । सर्वलक्षणसम्पूर्ण, सुखेन सुषुवे सुतम् ॥ ९० ॥
 तस्मात्त्वं वर्द्धसे नाथ, जयेन विजयेन च । पौराणामुदयो योऽत्र, नृपस्याभ्युदयाय सः ॥ ९१ ॥
 गर्भस्थस्याऽस्य पाथोधि—यात्रां तात उपागमत् । बान्धवास्तद्विधित्सन्त, उत्सवं भवदाज्ञया ॥ ९२ ॥
 ततस्तस्यै ददौ तुष्टि-दानं श्रेणिकभूपतिः । तदाज्ञयोत्सवश्चक्रे, भद्रागोभद्रबान्धवैः ॥ ९३ ॥
 प्राज्ञं दैवज्ञमाहूय, प्रवेश्य स्वगृहेऽथ ते । दत्त्वा ताम्बूलमप्राक्षु—बालकस्य शुभाशुभम् ॥ ९४ ॥
 स बभाषे विभावयाथ, लग्ने ग्रहबलाबलम् । शुभग्रहबले लग्ने, जातोऽयं पुण्यवाञ्छिशुः ॥ ९५ ॥
 गम्भीरिमजिताम्भोधि-धीरताऽधरिताचलः । धीविधूतसुराचार्यो, वर्यचर्यो भविष्यति ॥ ९६ ॥
 ततस्तैः पिञ्जरं कृत्वा, तदङ्गं कुङ्कुमद्रवैः । परिधाप्यातिमूल्यानि, वस्त्ररत्नानि सादरम् ॥ ९७ ॥
 कण्ठे पुष्पस्रजं क्षिप्त्वा, दत्त्वा ताम्बूलमुल्बणम् । देवतेवार्चितस्तुष्टो, निजं धाम जगाम सः ॥ ९८ ॥ युग्मम् ॥

१ भर्तृमती. २ पुत्रवती. ३ शोघम्. ४ विधातुमिच्छन्ति.

महाकाव्यम्

सर्गः २

॥ २७ ॥

धर्मशाली
भद्र—

॥ २८ ॥

शिशोराराधनायेवा—दितोऽपि स्वाम्बुजच्छदैः । लक्ष्म्येव निर्मिता भाति, द्वारे वन्दनमालिका ९९
दत्त्वा कल्याणपात्राणि, पूर्णपात्राणि सादरम् । पुरेभ्याः प्रेषयामासुः स्ववधूनिजवेश्मतः ॥ १०० ॥
ताः पुनः पुररथ्यासु, प्रमोदभरनिर्भराः । लीलाश्रितं सञ्चरन्त्यः, सर्वाभरणभूषिताः ॥ १ ॥
विहिताद्भुतनेपथ्या, रणद्वणितनूपुराः । स्वरूपनिर्जितानङ्ग-कान्ताश्चन्द्रसमाननाः ॥ २ ॥
यूनां मनसि कुर्वाणाः, किं लावण्यापगा इमाः । देवता इति सन्देहं, प्रापुर्गोभद्रमन्दिरम् ॥ ३ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥
आदायाक्षतपात्राणि, तासामास्यानि कुंकुमैः । पिञ्जराणि विधायोच्चै—ईत्वा ताम्बूलमद्भुतम् ॥ ४ ॥
तैः प्रहस्य विसृष्टास्ता, विस्मयस्मेरमानसाः । शृंगारसागरज्योत्स्नाः, प्रापुः स्वं स्वं निकेतनम् ॥ ५ ॥ युग्मम् ॥
विज्ञातपुत्रजन्मानः, स्वशालाभ्यः प्रमोदिनः । प्रोदामगतिभिः सार्धं, सहर्षैस्तुरगैरिव ॥ ६ ॥
उच्चैः स्वरं घोषयन्तस्तैश्चद्वैः सूतिमातृकाम् । ययाश्रुतिमुपाध्याय—कुञ्जराः समुपाययुः ॥ ७ ॥ युग्मम् ॥
क्षिप्त्वा छात्रोत्तमांगेषु, तैलं मङ्गलहेतवे । कुंकुमेन समालिप्तास्ताम्बूलवसनार्चिताः ॥ ८ ॥
सुधियस्तेऽप्युपाध्यायाः सचट्टास्तुष्टिभाजनम् । यक्षवत्सपरीवारा, जग्मुः शालां निजां निजाम् ॥ ९ ॥ युग्मम् ॥
कथित्वा नव्यकाव्यानि, सप्रभाः काव्यवत् क्वचित् । अप्रतिस्वलितं प्रोच्चैः, पेठुर्मङ्गलपाठकाः ॥ १० ॥
क्वचित्कस्तूरिकादृष्टः (क्लृप्त) स्थासकालङ्कृतालिकाः । जगुः कर्णामृतस्यन्दि गायनाः किन्नरा इव ॥ ११ ॥

१ छात्रैः

महाकाव्यम्
सर्गः २

॥ २८ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ २९ ॥

परिस्फूर्जत्प्रतिध्वानैः, पूरयन्तीव रोदंसी । युगपद्वादयामासु-र्वयतूर्याणि तौर्यिकाः ॥ १२ ॥
 कचिद् गृहबहिर्भूमि—प्रदेशेषु सुगन्धिभिः । जलैः सिक्तेषु मुक्तेषु भूयसा रजसाभितः ॥ १३ ॥
 शल्योज्जितेष्ववक्रेषु, सर्वत्राऽविषमेषु च । सर्वसङ्गविमुक्तानां मुनीनां मानसेष्विव ॥ १४ ॥
 पटुपाटपंदिष्ठे तु (?) मृदङ्गे मञ्जु गुञ्जति । मन्दिरोद्यानमायूर-ताण्डवाडम्बराम्बुदे ॥ १५ ॥
 जिनसन्मुनिसद्भूत-गुणोत्कीर्तनपूर्वकम् । मन्द्रतारतरोद्गानै-र्युगपद्दत्ततालिकाः ॥ १६ ॥
 नानावेषजुषो योषा, भूरिभूषणभूषिताः । अकार्षुर्मण्डलीनृत्यं, हर्षोत्कर्षपुषो मिथः । १७ पञ्चभिःकुलम्
 भद्रा कल्पलतेवादा-दर्धिभ्यो दानमद्भुतम् । इयं लोकस्थितिर्दान-मव्ययं पुत्रजन्मनि ॥ १८ ॥
 गीतैर्मङ्गलपाठक प्रपठनैश्चटोद्गोदघोषणै—भ्रांम्यद्वामविलोचनाजनरणन्मञ्जीरमञ्जुकणैः ।
 दीनानाथर्वनीपकार्थनरवैस्तूर्यस्वनैश्चोद्धुरैः । शब्दाद्वैतमिवाभवज्जनिमंहे सूनोस्तदा श्रेष्ठिनः ॥ १९ ॥
 एकादश दिनानित्थं, क्रमेण व्यतिचक्रमुः । कुर्वतामुत्सवं तेषां, प्रमोदादेर्कयामवत् ॥ २० ॥
 ततोऽह्नि द्वादशे कृत्वा, सूतकस्य विशोधनम् । बभूवुः शुचिभूतास्ते, स्नानकर्मादिपूर्वकम् ॥ २१ ॥
 प्रविधायार्हतां स्नात्रं, वस्त्रस्त्रक्चन्दनादिभिः । भद्रा सर्वेषु चैत्येषु विधिनाऽर्चामचीकरत् ॥ २२ ॥
 तत्पुरो बलिमाधाय, भक्त्या देवानवन्दत । विधाप्य प्रेक्षणं रम्यं, साधुपाश्रयमाययौ ॥ २३ ॥

१ आकाशपृथिव्यौ. २ 'पटिष्ठेत्तमुद' प्रत्यन्तरपाठोऽपि न सम्यग्ज्ञायते. ३ सुन्दरदीर्घतरगानैः ४ स्त्रियः ५ वामविलोचना
 मनोहराक्षयः स्त्रिय इति यावत्. ६ वनीपका भिक्षुकाः. ७ जन्मोत्सवे. ८ एकप्रहरवत्.

महाकाव्यम्
सर्गः २
॥ २९ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ३० ॥

वन्दित्वा सुव्रतान् सूरीन्, भद्राऽवोचत्कृताञ्जलिः । प्रसद्य भगवन् क्षिप्र—मास्माकीने निकेतने २४
प्रासुकस्यैषगीयस्य, स्वजनार्थं कृतस्य च । जिवृक्षंयाऽन्नपानादेः, प्रेष्यन्तां यतिपुङ्गवाः ॥२५॥युग्मम्॥
धर्मलाभं वितीर्योचु—स्ते भद्रे तव मन्दिरे । वर्तमानेन योगेनाऽऽ—गमिष्यन्त्यद्य साधवः ॥२६॥
सूरीन् प्रणम्य साध्वीश्च, न्यमन्त्रयत कोविदा । भक्त्या हृष्टमना भद्रा, आवकाणां क्रमो ह्ययम् ॥२७॥
सधवाभिर्महेलांभि—गायन्तीभिः समन्विता । शङ्खे स्वनति गम्भीरे, वाद्यमाने च तूर्यके ॥ २८ ॥
सलीलगमना यत्नो—त्सङ्गविन्यस्तबालका । भद्रा प्राप निजं धाम, द्वारविन्यस्तनोरणम् ॥२९॥युग्मम्॥
मित्रज्ञातिपुरज्येष्ठा, भोजनाय निमन्त्रिताः । भद्रया सादरं तेऽपि, समाजगमुस्तदैव हि ॥ ३० ॥
विष्टरेषु प्रधानेषु, ते क्रमेणोपवेशिताः । भाजनानि च सर्वेषां, सा प्रत्येकमदीदपत् ॥ ३१ ॥
तदर्थं सूपकलम—शालिप्रभृति भोजनम् । सर्पिः सुगन्धि बंहीयो, वरशालनकानि च ॥ ३२ ॥
मृदुमण्डकवृन्दानि, नानापक्वान्नसंहतीः । मोदकान् खण्डखाद्यानि, विशालाः सुकुमारिकाः ॥३३॥
दध्नी दुग्धस्य तक्रस्य, संस्कृतस्य घनस्य च । दध्योदनस्य भाण्डानि, द्राक्षादेः पानकस्य च ॥ ३४ ॥
इत्यादि भक्तपानादि, तत्र भोजनमण्डपे । समुपाढौक्यद्भद्रा, श्रेष्ठिनी विपुलाशया ॥ ३५ ॥
तस्मिन्नावसरे तत्र, साधुयुग्मं समागमत् । दृष्ट्वा तन्मुमुदे भद्राऽ—भोधिबेलेव शीतगुम् ॥ ३६ ॥

१ प्रहीतुमिच्छया. २ प्रमदाभिः ३ आसनेषु. ४ प्रभूततरम्. ५ चन्द्रम्.

महाकाव्यम्
सर्गः २
॥ ३० ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ ३१ ॥

अभ्युत्थानमथाधाय, सम्मुखीना ययौ ततः । शिरस्यञ्जलिसंश्लेषं, चकार विनयेन सा ॥ ३७ ॥
 स्वयमासनमानीय, प्रभोऽस्मिन्नुपविश्यताम् । प्रसद्येति भणित्वा साऽऽसनं तत्पुरतोऽन्यधात् ॥ ३८ ॥
 भक्त्या च वन्दनं कृत्वा, रोमाञ्चाञ्चितनिग्रहा । प्रवर्द्धमानसचेतः—परिणामा सती सती ॥ ३९ ॥
 सर्वदोषविशुद्धं त-द् गृहीत्वाऽन्नादि पुष्कलम् । प्रसद्य भगवन्नेत-द् गृह्यतामित्युवाच सा ॥ ४० ॥ युग्मम् ।
 द्विचत्वारिंशता दोषै—विशुद्धं तद्विभाव्य तौ । धारयामासतुः पात्रा-ण्येषणादक्षमानसौ ॥ ४१ ॥
 निचिक्षेय ततस्तत्र, भक्तपानादिकं बहु । मुनीनामिच्छया भद्रा, प्रकृत्योदारमानसा ॥ ४२ ॥
 तत्र विस्मयमानेषु समस्तेष्वपि बन्धुषु । मुदाऽनुमोदमानेषु, तामेवं पार्श्ववर्तिषु ॥ ४३ ॥
 धन्या पुण्येयमस्याश्च, सुलब्धं जन्मजीवितम् । दानं यैवविधा हृष्टा, सत्पात्रेभ्यः प्रयच्छति ॥ ४४ ॥ युग्मम् ।
 न केवलं स्वयं पुण्य—मर्जयन्ती तदा भृशम् । अन्येषामपि जन्तूनां, भव्यानां तत्र पश्यताम् ॥ ४५ ॥
 विनयेनावनम्राङ्ग—यष्टिः श्रेष्ठिसधर्मिणी । अवन्दत पुनर्भक्त्या, वाचंयमशिरोमणी ॥ ४६ ॥ युग्मम् ॥
 समादाय ततो भक्त—मीर्यासमितिसङ्गतौ । गन्तुं प्रवृत्ताते तौ, राजहंसाविवामलौ ॥ ४७ ॥
 भद्रापि श्रेष्ठिनी भक्त्या, तौ मुनी बहुमानतः । कियन्तमपि भूभाग—प्रनुगम्य न्यवर्त्तत ॥ ४८ ॥
 षोढा सत्कारमाधाय, साध्वीभ्योऽपि प्रमोदतः । दानं दत्त्वाऽनुगम्याथ, बान्धवादीनभोजयत् ॥ ४९ ॥

१ षोढा सत्कारोऽयं पूर्वोक्त १३७-१३८-१३९ श्लोकषु द्रष्टव्यः

यहाकाव्यम्

सर्गः २

॥ ३१ ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ ३२ ॥

भुक्तोत्तरं च सर्वास्तान्, कृताचमनकर्मणः । शुचिभूतांस्ततः श्रेष्ठि-भार्यैकत्रोपवेश्य च ॥ ५० ॥
 यथौचित्येन सत्कृत्य, ताम्बूलवसनादिभिः । श्रेष्ठिनी समुवाचैवं, कृत्वोत्संगे निजं शिशुम् ५१ युग्मम्
 मम कुक्षौ समुत्पन्नो, यदायं बालकस्तदा । पुष्पितं फलितम् शालि-क्षेत्रं भद्राभिसूचकम् ॥ ५२ ॥
 स्वप्ने दृष्ट्वा प्रबुद्धास्मि, गुरुदेवप्रसादतः । शालिभद्राभिधस्तस्मा-दस्त्वयं सान्वयः शिशुः ॥ ५३ युग्मम् ॥
 ततो भद्राभिधायैवं, नामाधानमहोत्सवं । लालनाय स्वपुत्रस्य, धात्रीः पञ्च न्यधादसौ ॥ ५४ ॥
 लघ्वपत्या बहुक्षीरा, बलिष्ठा रोगवर्जिता । हितैषिणी सदा सूनो—बभूव स्तनदायिनी ॥ ५५ ॥
 नवनीतमृदुस्पर्शाऽ-मलपाणिपादाम्बुजा । अङ्गसंवाहना दक्षा—ऽभवन्मज्जनकारिका ॥ ५६ ॥
 विचित्रचित्रविच्छिञ्चति—कर्मकौशलशालिनी । लघुहस्ता विहंस्ताऽऽसी—त्प्रसाधनविधायिनी ५७
 मंजुलालापिनी नाना-देशभाषाविशारदा । चारुक्रीडनकाऽभिज्ञाऽभवत्क्रीडाविधायिनी ॥ ५८ ॥
 शिरीषपुष्पमृदङ्गी, सुसंस्थानाङ्गसङ्गता । स्थिरात्मनसनाथाऽऽसी-द्वालकोत्सङ्गधारिणी ॥ ५९ ॥
 यथावसरमेवैता, लालयन्ति स्म बालकम् । बालत्वे शक्रसन्दिष्टा, अर्हन्तमिव देवताः ॥ ६० ॥
 इतश्च श्रेष्ठिगोभद्रः, समुद्रे पोतमाश्रितः । गच्छन्संप्राप गम्भीरं, यावन्नक्राकुलं जलम् ॥ ६१ ॥
 तावद्देवस्य वैषम्या—दनित्यत्वाच्च वस्तुनः । निमित्तादेर्विसंवादा-दुत्पाता बहवो भवन् ॥ ६२ ॥

१ विच्छिञ्चतिः रचना. २ पण्डिता. ३ अलङ्कारकारिका.

महाकाव्यम्

सर्गः २

॥ ३२ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ३३ ॥

कथम्?—उत्तालहस्तविक्षेपैर्नृत्तुर्दिवि देवताः । तर्जयन्त्य इवाम्भोधौ, वणिजः पोतमाश्रितान् ॥ ६३ ॥
अकस्मादेव भूयस्यो, दिवाप्यम्बरमण्डलात् । ज्योतिर्विमानखण्डाभाः, पेतुरुक्ताः समन्ततः ॥ ६४ ॥
तदा रजःस्वलात्वेन, समस्ता विदिशो दिशः । बभूवुर्मलिनाः सद्यो, वणिगक्षेमसूचिकाः ॥ ६५ ॥
धूमकेतुमिव श्यामं, खेऽभ्रखण्डमरिष्टकृत् । दृष्ट्वा सांयात्रिकाश्रिते, चुक्षुर्भ्रमितेक्षणाः ॥ ६६ ॥
विदधद्गाढमुत्कम्पं, तेषामुत्पश्यतामपि । वितंस्ताराभ्रखण्डं त-त्तत्साध्वसमिव क्षणात् ॥ ६७ ॥
जगर्ज जलदस्तेषां, हृदयं स्फोटयन्निव । मत्तद्विप इव क्रुद्धः, पोतं प्रतिगजेक्षणात् ॥ ६८ ॥
तन्मध्ये प्रास्फुरच्छम्पा—ऽवदाता चञ्चला मुहुः । अस्थैर्यं सूचयन्तीव, समुद्रोद्भवसम्पदाम् ॥ ६९ ॥
क्षोभयन्तः समुद्राम्भः, पातयन्तस्तद्गुमान् । प्रतिकूलाः समन्ताच्च, प्रचण्डा वायवो वयुः ॥ ७० ॥
वातैः प्रक्षुभितादब्धे—रुच्छलन्ति स्म वीच्यः । वज्रघाताहता दीर्घाः, स्फुटिकाद्रेः शिला इव ॥ ७१ ॥
नौर्भङ्गैस्ताडितोत्पात—निपातौ कुर्वती दधौ । कुन्दिमे करघातेनो—ल्ललत्कन्दुकविभ्रमम् ॥ ७२ ॥
खेचरी सिद्धविद्येव, कचिदुत्पुल्लुवे भुवः । सा पपाताम्बराभोगा—द्भष्टविद्येव कुत्रचित् ॥ ७३ ॥
पलायिष्ट कचिर्त्तार्क्ष्य—भीतेव भुजगाङ्गना । महाजनरवत्रस्ता, दधावाश्वेव सा कचित् ॥ ७४ ॥
अनतिव्यक्तसूत्कारं, कामं शब्दायते स्म सा । क्वचिद् गुरुजनैर्दृष्टं—व्यलीकेव कुलाङ्गना ॥ ७५ ॥

१ घूलियुक्तत्वेन, २ विस्तारं प्राप. ३ लघुप्रतिगजनिरीक्षणात्. ४ विद्युत. ५ तरङ्गाः ६ तरङ्गैः ७ बद्धभूमितले. ८ गरुडा-
भीता सर्पिणीव ९ दृष्टं कुकर्म यस्याः

महाकाव्यम्
सर्गः २
॥ ३३ ॥

धर्मशाली
भद्र—
॥ ३४ ॥

क्वचित्सा पीतमद्येव, जुघूर्णेवातिवेगतः । निरालम्बा निराधारा, पपाताम्बरतः क्वचित् ॥ ७६ ॥
क्वाप्यम्भोग्रन्थिभेदेन, प्रगलज्जलबिन्दुभिः । नवोपरतकान्तेव, स्थूलाश्रूणि मुमोच सा ॥ ७७ ॥
नौरन्तस्थजनाक्रन्दै—विलापानकृत क्वचित् । परराजचमूचकाऽऽ—क्रान्तेवेह महापुरी ॥ ७८ ॥
सशोकलोकसम्पर्का—च्छुशोचैव कदापि सा । श्रीगपूर्वाजितश्रेयो—निचयेव सुराङ्गना ॥ ७९ ॥
नावमेवं समालोक्य, तदन्तर्वर्त्तिभिर्नरैः । भयोद्भ्रान्तमनोनेत्रैः, स्मर्यन्ते स्मेश्चदेवताः ॥ ८० ॥
असारं तत्र भाण्डञ्च, कैश्चिदक्षिप्यताम्बुधौ । प्रक्षेपबलिरम्भोधि—देवीभ्य इव यत्नतः ॥ ८१ ॥
अधोमुखाः प्रलम्ब्यन्ते, नांगराः स्माभितो नरैः । यानपात्रात्पयोराशौ, घण्टा इव मतङ्गजात् ॥ ८२ ॥
मुकुन्दस्कन्दरुद्राणी—क्षेत्रपालादिदेवताः । उपायाच्यन्त कैश्चिद्वि, योजिताञ्जलिसम्पुटैः ॥ ८३ ॥
तथापि प्राप्य कूटस्य, संसर्गं दैवयोगतः । सद्यो विजघटे पोतो, विधुरं दुर्जनो यथा ॥ ८४ ॥
भग्ने पोते सध्वजेन, कूपकेनाप्यभज्यत । छिन्ने मूले द्रुमाग्रेण, स्थीयते किं सवीरुधा ॥ ८५ ॥
भाण्डं ममज्ज निश्शेषं, वणिग्भिः सममम्बुधौ । किं निराधारमाधेय—मेवमेवावतिष्ठते ॥ ८६ ॥
तदा च पोतभङ्गेन, भयादाकुलमानसः । सम्यक्त्वं मलिनीकृत्य, वैचित्र्यात्कर्मणां गतेः ॥ ८७ ॥
पञ्चत्वं श्रेष्ठिगोभद्रः, प्राप्याकूपांरवारिणि । भवनाधिपदेवेषु, देवभूयमुपाययौ ॥ ८८ ॥

१ सद्योमृतपतिका. २ कण्ठे. ३ लतासहितेन. ४ अकूपारः समुद्रः ५ देवभूमिम्.

महाकाव्यम्
सर्गः २
॥ ३४ ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ ३५ ॥

ततश्च सोऽवधिज्ञान-प्रयोगमकरोत्तदा । यावदम्भोधिमध्ये स्वं, भिन्नपोतमबुध्यत ॥ ८९ ॥
 तरन्तं चैक्षताम्भोधौ, कायं मीनमिव स्वकम् । ददर्श च गृहे भार्या, प्रसूतोत्तमबालकाम् ॥ ९० ॥
 मुनिदानार्जितागण्य—पुण्यावर्जितचेतसः । तस्य प्रादुरभूत्स्नेहो, महीयानङ्गजे निजे ॥ ९१ ॥
 अत्रान्तरे च भद्रायाः, केनाप्येत्य निवेदितम् । गोभद्रः पञ्चतामासः, पोतभङ्गेऽम्बुधाविति ॥ ९२ ॥
 वचसा तेन सा सद्यः, पपात भुवि मूर्छिता । दष्टा भुजङ्गमेनेव, कालदारुणमूर्तिना ॥ ९३ ॥
 बन्धुभिर्लम्बिता सञ्ज्ञां, प्रयोगैश्चन्दनादिभिः । नरेन्द्रैरिव सद्योगै—र्महामन्त्रौषधादिभिः ॥ ९४ ॥
 ततश्च विललापैव, भद्राऽतिकरुणस्वरम् । त्वया किं मे हृतो भर्ता, रे दैवात्यन्तनिर्धृण ॥ ९५ ॥
 हा नाथ रजनीनाथ—वदानन्दप्रदायिनः । अकाण्डमृत्युस्ते कोऽयं, सर्वस्यापि भयङ्करः ॥ ९६ ॥
 ममोपरि कृपा नास्ति, यदि ते क्रूरकर्मणः । रे दैव तत्किमेतस्मिन्, बालकेऽपि न विद्यते ॥ ९७ ॥
 मुक्तकण्ठं महाक्रन्दं, साश्रुपातं च कुर्वती । श्रेष्ठिनी पातयामास, बन्धून् शोकमहार्णवे ॥ ९८ ॥
 अन्येषामपि बन्धूनां, प्रत्येकं क्रन्दनात्तदा । रसान्तरतिरस्कारि—शोकाद्वैतमिवाभवत् ॥ ९९ ॥
 अर्हच्चक्रिबलाराति—बलाच्युतमुखा अपि । हृतकेन कृतान्तेन नीयन्तेऽन्तं ह हा हठात् ॥ १०० ॥
 अकस्मादापतत्येष, मृत्युः सर्वशरीरिणाम् । अतः सद्वर्म्मकर्मैव, सदा कार्यं विवेकिभिः ॥ १०१ ॥

१ विषवैः २ बलारातिः इन्द्रः ३ अच्युतो वासुदेवः

महाकाव्यम्

सर्गः २

॥ ३५ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ३६ ॥

इत्थं कथयता बन्धु—वर्गेण प्रतिबोधिता । लौकिकाचारमखिलं, बन्धुभिः सह साकरोत् ॥ २०२ ॥
सद्धर्मनिरता सर्व्व, गृहकार्यं च कुर्वती । कियत्पि गते काले, शोकं स्तोकीचकार सा ॥ २०३ ॥
इतश्च ववृषे शालि—भद्रोऽपि निजमन्दिरे । कल्पशाखीव हेमाद्रि—कन्दरे निरुपद्रवम् ॥ २०४ ॥
सञ्चचार स बन्धूना—मङ्गादङ्कं निरन्तरम् । वर्षन्नङ्गेषु सर्व्वेषां, संस्पर्शेन सुधामिव ॥ २०५ ॥
धात्रीभिराल्यमानं तं, वर्द्धमानमहर्निशं । मूर्त्तिमन्तमिव स्वार्थ—मपश्यन् बान्धवा मुदा ॥ २०६ ॥

सुसाधुदानार्जितपुण्यपुण्या—कृष्टः सदास्य व्यतनोदभीष्टम् ।

गोभद्रजीवामर एव भाग्य—युक्तस्य देवा अपि किङ्कराः स्युः ॥ २०७ ॥

इति श्रीधन्यशालिभद्रमहर्षिचरिते राजगृहे राजश्रेष्ठिमालिककन्यासोमश्रीसुन्दरीकुसुमावलीजन्मसखीभाव-
शालिभद्रोत्पत्तिगोभद्रश्रेष्ठिसमुद्रारोहणप्रवहणभद्रदेवत्वावासिपुत्रानुकम्पनाभीष्टकरणव्यावर्णनो
नाम द्वितीयः परिच्छेदः ॥ २ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः २
॥ ३६ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ३७ ॥

॥ अथ तृतीयः सर्गः प्रारभ्यते ॥

अथेभ्यश्रेष्ठिसूर्धन्यः, कृषीबलमदोऽवदत् । पुरं राजगृहं गन्तु—मिच्छाम्यस्मिं महामते ॥ १ ॥
ततः कृषीबलेनापि, सतूर्णं जगृहे धनुः । धन्येनापि निजं खड्ग-रत्नमुल्बणमाददे ॥ २ ॥
तेनानुगम्यमानोऽसौ, देशसन्धिमुपागतः । धन्यो निवर्त्तयामास, कर्षकं खगृहं प्रति ॥ ३ ॥
चचाल स्वयमेकाकी, निर्भयः स महामनाः । प्राप कुसुमपालस्या—रामं राजगृहाद्बहिः ॥ ४ ॥
यावत्तत्र क्षणं सोऽस्थात्तावत्तदनुभावतः । बभूवोपवनं रम्यं, दलपुष्पफलादिभिः ॥ ५ ॥
आगात् कुसुमपालाख्य—स्तत्रैवोद्यानपालकः । ददर्श यावदाराम—मकस्मादतिबन्धुरम् ॥ ६ ॥
ततोऽसौ विस्मयापन्न—श्चिन्तयामास चेतसि । आश्चर्यं यदिहाकस्मा—दभूदारामरम्यता ॥ ७ ॥
ततश्चखान स क्षोणौ, स्थानकानि कियन्त्यपि । यावद् दूणां रोपणाया—पश्यन्तावन्महानिधीन् ॥ ८ ॥
ततोऽचिन्तयदेवं स, पूर्वमेवाखनं क्षितिम् । निध्यालोकः परं नाभू—तर्त्तिक कारणमित्यहो ॥ ९ ॥
एवं चिन्तयतस्तस्य, धन्यः श्रेष्ठिसुतः पुरः । अपतच्चक्षुषोर्मार्गे, पुण्यराशिरिवाङ्गवान् ॥ १० ॥
उद्यानपालको धन्य—मानन्दस्यन्दिनं दृशोः । विलोक्य हृदये प्रीत—श्चिन्तयामासिवानिति ॥ ११ ॥
अयं गुणनिधिः कश्चि—दित्याऽऽकृत्याऽवसीयते । यत्राकृतिर्गुणास्तत्र, वसन्तीति श्रुतिर्यतः ॥ १२ ॥

१ अहम्

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ३७ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ३८ ॥

नूनमस्य प्रभावोऽयं, यदारामस्य रम्यता । यन्निधानोपलम्भश्च, किं किं पुण्याद्भवेत्त हि ॥ १३ ॥
इति सञ्चिन्त्य हृष्टोऽसौ, धन्याभ्यर्णमुपाययौ । पप्रच्छ कुशलोदन्तं, स्वागतालापपूर्वकम् ॥ १४ ॥
कस्याद्यातिथयो यूयं, नगरेऽस्मिन्भविष्यथ । ततो युष्माकमेवेति, श्रेष्ठिसुनुस्तमब्रवीत् ॥ १५ ॥
तदाहं भाग्यवान्नूनं, यद्यागच्छसि मद्गृहम् । किमपुण्यवतो धाम्नि, कल्पवृक्षः प्ररोहति ॥ १६ ॥
तस्मात्प्रसादमाधाय, ममोपकृतिकाम्यया । निजपादप्रसङ्गेन, पवित्रीकुरु मे गृहम् ॥ १७ ॥
एवमभ्यर्थितो यत्ना—तेन सार्द्धं चचाल सः । सन्तो हि प्रार्थनाभङ्गं, कुर्वते न कदाचन ॥ १८ ॥
गच्छन्नसौ सरांस्युच्चैः, सपद्मान्यमलानि च । ऐक्षिष्टालब्धमध्यानि, मनांसीव महात्मनाम् ॥ १९ ॥
क्वचित्पुष्करिणीर्धन्यो, नानाविभ्रमबन्धुराः । नितम्बिनीरिवापश्य—चञ्चलचारुवयोधराः ॥ २० ॥
उद्यानालीः क्वचित्कान्ता, बहुधा विटपीडिताः । स पण्यरमणीश्रेणी—रिवापश्यत्सकौतुकम् ॥ २१ ॥
नानारत्नसुवर्णादि—पूर्णां हृष्टपरम्पराः । धनदश्रीगृहश्रेणी—रिवाद्राक्षीत्स बन्धुराः ॥ २२ ॥
धनिनां रम्यहर्म्याणि, तुङ्गानि विपुलानि च । सोऽपश्यद्भवनाधीश—भवनानीव शोभया ॥ २३ ॥
सोऽर्हचैत्यानि तुङ्गानि, चन्द्रांशुविशदानि च । ददर्श कीर्तिकूटानि, प्रीतस्तत्कारिणामिव ॥ २४ ॥
दिवो देव्यः किमायाताः, किममूरसुराङ्गनाः । इत्यपश्यत्स पूर्णारी—वैर्यसौन्दर्यशालिनीः ॥ २५ ॥

१ इन्द्रपुत्रः २ स्त्रीपक्षे पयोधरो स्तनौ, वापीपक्षे पयांसि जलानि धरन्तीति ताः ३ उद्यानश्रेणीः वृक्षरीडिताः शोभिताः,
पणाङ्गनाश्च विटैर्जारैः पीडिता आश्रिताः ४ वैश्याश्रेणीः

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ३८ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ३९ ॥

सुवेपाकृतिसंस्थानान्, सोऽपश्यन्नूनलङ्कृतान् । दिवः समागतान् देवा-निव द्रष्टुं पुरश्चियम् २६
पश्यन्नेवं पुरं रम्यं, भ्रष्टस्वःखण्डसन्निभम् । समं कुसुमपालेन, धन्यस्तद्गोहमाययौ ॥ २७ ॥
ततः कुसुमपालोऽपि, प्रोवाच प्रेयसीं निजाम् । प्रिये प्राघूर्णकः पुण्यवानयं गुणवानिति ॥ २८ ॥
अतः स्नानादिकां काय-स्थितिमेनं महामतिम् । कारयित्वा महत्या च, प्रतिपत्याशु भोजय २९। युग्मम्
बकुलश्रीस्ततो दृष्ट-चिन्ता धन्यस्य सर्वदा । सर्वं सम्पादयामास, मातेवात्यन्तवत्सला ॥ ३० ॥
अचिन्त्यधामा निश्चिन्त-मानसः प्रीतिनिर्भरः । तत्रैवेभ्यस्तस्तथौ, स स्वकीय इवौकसि ॥ ३१ ॥
इतश्च तत्र सोमश्री-सुन्दरीकुसुमावलीः । श्रेणिकावनिपश्रेष्ठिगोभद्रारामिकाङ्गजाः । ३२ ॥
कलाकलापं सकलं, पाठयित्वा कलागुरुः । श्रेणिकायार्पयामास, विचक्षणशिरोमणिः ॥ ३३ ॥ युग्मम्
भूरिस्वर्णमहारत्न-वरेण्यवसनादिभिः । भूषयित्वा कलाचार्यं, विससर्ज नराधिपः ॥ ३४ ॥
अतिस्निग्धा वयस्यास्ता-स्तिस्रोऽपि हि परस्परम् । कीडन्त्येकत्र तिष्ठन्त्यः, प्रायो विविधखेलनैः ३५
यौवनाभिमुखास्तिस्रोऽ-प्यन्यदैकत्र संस्थिताः । परस्परावियोगाय, प्रतिज्ञामिति चक्रिरे ॥ ३६ ॥
एकोऽस्माभिर्विधातव्यो, भर्ता स्वस्यावियुक्तये । सुखेनैकत्र तिष्ठामो वयं येन परस्परम् ॥ ३७ ॥
एवं कृतप्रतिज्ञास्ताः, पूर्यमाणमनोरथाः । मनःसङ्कल्पमात्रेण, तस्थुर्देव्य इवावनौ ॥ ३८ ॥
धन्यः कुसुमपालस्य, गृहे तिष्ठन् कलानिधिः । नानाप्रकारभङ्गीभि-जग्रन्थ कुसुमस्रजः ॥ ३९ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ३९ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ४८ ॥

मालावैचित्र्यमालोक्य, मुदिता कुसुमावली । ददौ नीत्वा सखीभ्यां ता, रणदभृङ्गकुलाकुलाः ४०
मालानां गुम्फनं दृष्ट्वा—ऽदृष्टपूर्वमिवाद्भुतम् । पप्रच्छतुस्ततस्तां ते, केनैताः सखि निर्मिताः ४१
सा जगाद गृहेऽस्माकं, धन्याख्योऽस्त्यागतोऽतिथिः । तेनैताः निर्मिता सख्यौ, विचित्रा कुसुमस्रजः ॥
सख्यौ स गुणरत्नानां, साक्षान्निधिरिवाक्षयः । चारुगम्भीरिमाम्भोधि-धीरताधरिताचलः ४३
षदान्यतागुरुर्धोमान्, सौभाग्यामृतसागरः । अगण्यपुण्यलावण्या-कीर्णकायो महामुजः ४४
लोचनानन्दनिस्यन्दी, शारदश्चन्द्रमा इव । तरुणस्तरुणीस्वान्ता-म्भोजोज्जृम्भणभास्करः ४५
स्वर्णचूर्णवपुर्वणः, श्लाघ्यसर्वाङ्गसंस्थितिः । इहानङ्गोऽङ्गवानङ्ग—रूपेण स विभाव्यते ॥ ४६ ॥ चतुर्भिश्च कुलकम् ॥
सोमश्रीः सुन्दरी चाथ, तद्गुणश्रवणेन्दुना । प्रोल्लासितमनोऽम्भोधी, सानुरागे जजल्पतुः ४७
सखि धन्या त्वमेवैका, दृष्ट्या दृष्टो यया ह्यसौ । प्राप्यते किमपुण्येन, मरौ पद्मसरः क्वचित् ४८
धन्ये जातानुरागाथ, सोमश्रीर्गुणरागिणी । रतिं न लभते क्वापि, शफरीव स्थलङ्गता ४९
नैच्छदाहारमाधातुं, न पातुं पानकाद्यपि । नालङ्कृतुमलङ्कारान्, सा स्मरव्याधिबाधिता ५०
न स्नानं नाङ्गसंस्कारं, विधातुमुदयच्छत । परं स्वेदमुवाहाङ्गे, कम्पं मुग्धिं निरन्तरम् ५१
मृमोचोच्छवासनिःश्वासा-नत्युष्णान् शोषकारिणः । बाष्पप्लुतेक्षणा तल्पे, पतति स्मातिनिः सहा
सखीभिर्बहुधोक्तापि, जजल्प न च किञ्चन । चेज्जल्पति तदा शून्य-मसम्बद्धास्फुटाक्षरम् ५३

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ४० ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ४१ ॥

तामेवं कन्यकां धात्री, विलोक्याकुलमानसा । तत्र चैकान्तमाधाया—पृच्छन्मधुरया गिरा ॥५४॥
कोऽपि किं बाधते व्याधि-र्वत्सेऽनुच्छस्तबाधुना । किं वान्यत्कारणं किञ्चि-द्येनैवं पुत्रि खिद्यसे ॥५५॥
अकस्मादेव ते कस्मा—इवस्थाऽभवदीदृशी । ममात्मनिर्विशेषायाः, पुरस्ताद् ब्रूहि बालिके ॥ ५६ ॥
सर्व्वं सम्पादयिष्यामि, तवाभीष्टं क्षणादपि । अविज्ञातरुजः कर्त्तुं, पार्यते न प्रतिक्रियाम् ॥ ५७ ॥
सोमश्रीस्तामुवाचैवं, विहस्याकर्णयाम्बिके । न व्याधिर्बाधते कोऽपि, हेतुर्नान्योऽस्ति केवलम् ॥५८॥
ममाद्य पुरतो धन्या-भिधो धीमान् गुणी युवा । अतिथिः कुसुमावल्या, वर्णितः स्वगृहागतः ॥५९॥
तद्गुणश्रवणान्नास्म-न्ननुरागोऽम्ब मेऽभवत् । तदप्राप्तावसुस्थाहं, त्वं प्रमाणमतः परम् ॥ ६० ॥
ततः सा प्रत्युवाचैवं, त्वं खेदं पुत्रि मा कृथाः । यतिष्येऽहं तथा शीघ्रं, यथेष्टं ते भविष्यति ॥६१॥
इत्युदित्वा च धारिण्यै, सा तदाकृतमब्रवीत् । तत्सर्व्वं धारिणी देवी, श्रेणिकाय व्यजिज्ञपत् ॥६२॥
ततः श्रीश्रणिको राजा, कौतुकौत्तानमानसः । धन्यमाजूहवत्प्रीत्यो-द्यानपालस्य मन्दिरात् ॥ ६३ ॥
धन्यस्यागच्छतो रूप-मालोक्याचिन्तयन्नुपः । किं जयन्तोऽयमेतीन्द्र-पार्श्वात्केनापि हेतुना ॥६४॥
किंवा नागकुमारोऽय-मायाति पृथिवीतलात् । नित्यान्धकारसम्पूर्णे, तत्र स्थातुमिवाक्षमः ॥६५॥
धन्योऽप्यभ्यर्णमागत्व, प्राञ्जलिः प्राणमन्दपं । महाकुलीना विनया—लङ्कारा हि निसर्गतः ॥ ६६ ॥

१ इन्द्रपुत्रः.

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ४१ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ४२ ॥

ततः कुसुमपालेन, विज्ञसो मगधाधिपः । सहागतेन धन्योऽयं, स्वामिन्नमति सादरम् ॥ ६७ ॥
ततो नृपुङ्गवश्चित्ते—ऽचिन्तयन्मम पुत्रिका । स्थानेऽनुरागमाधत्ते, पद्मिनीव प्रभोकरे ॥ ६८ ॥
रूपमप्रतिमं ह्यस्य, देहसौन्दर्यमद्भुतं । तन्नूनमस्य सोमश्रीः, योग्या श्रीः श्रीपतेरिव ॥ ६९ ॥
निश्चित्येति निजे चित्ते, धन्यमाह नरेश्वरः । त्वं विवाहय मत्पुत्री—मायुष्मन्नतिसुन्दरीम् ॥ ७० ॥
धन्योऽभ्यधात्सुधां श्रुत्योः, स्यन्दमान इव प्रभो । युष्माकं वचनं केन, पार्यते कर्त्तुमन्यथा ॥ ७१ ॥

किन्तु ॥ जातिर्विशुद्धे हि कुलं विशालं, रूपं मनोहारि सुचारु शीलं ।

विद्यानवद्या च गुणा वरस्य, स्युः श्लाघनीया क्षितिपाधिनाथ ॥ ७२ ॥

एषां च मध्याद्भवतां न कोऽपि, गुणो मदीयः प्रवरः प्रतीतः ।

अतः कथं मे स्वसुताप्रदान—मज्ञातपूर्व्वाय विधीयतेऽत्र ॥ ७३ ॥

धन्यं प्रति प्राह ततो धराधिपस्त्वया प्रकलहं वरपुष्पगुम्फनम् । दृष्ट्वानुरागानुगताऽभवत्त्वयि, प्रदीयते तुभ्यमतः सुता मया ७४
यच्चोच्यतेऽज्ञातगुणाय मह्यं, किं दीयते स्नाङ्गरुहेति वाक्यम् । तत्राकृतेर्ज्ञायत एव पुंसां, प्रायो गुणौघः सुकुलं च तस्मात् ७५
तस्मान्मयेमां परिदीयमाना—मङ्गीकुरु त्वं गुणरत्नसिन्धो । भवद्गुणाकर्णनजातरागां, यथैव रामो जनकस्य पुत्रीम् ॥ ७६ ॥
इत्युक्तौऽसौ नरेन्द्रेण, तूष्णीमालम्ब्य लज्जया । स्थितः शालीनता येन, पुंसां प्रवरभूषणम् ॥ ७७ ॥

१ सूर्ये. २ कृष्णस्य. ३ कर्णयोः ४ पुत्री. ५ गुणसमूहात्. ६ लज्जालुता

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ४२ ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ ४३ ॥

ततस्तदैव दैवज्ञो, राज्ञा विज्ञानसागरः । उक्तः कन्याविवाहस्य, ब्रूहि मे लग्नवासरम् ॥ ७८ ॥
 गणयित्वा ततः सोऽपि, जगाद नृपतेः पुरः । इतो दिनात्तृतीयेऽह्नि, विद्यते लग्नमुत्तमम् ॥ ७९ ॥
 सर्वदोषविशुद्धेऽस्मिन्, लग्ने कन्यां विवाहय । ईदृगलग्नं धराधीश, यतः पुण्यैरवाप्यते ॥ ८० ॥
 ततस्तं तुष्टिदानेन, तोषयित्वा विसृज्य च । भूपतिः कर्तुमारेभे, पाणिग्रहमहोत्सवं ॥ ८१ ॥
 अत्रान्तरे च विज्ञात—स्वकीयोद्वाहनिर्णया । धात्रीमुखेन सोमश्रीः, श्रेणिकाय व्यजिज्ञपत् ॥ ८२ ॥
 तातास्माकं प्रतिज्ञाऽऽसी—त्सखीनां तिमृणामपि । पतिरको विधातव्य, इति स्वस्यावियुक्तये ॥ ८३ ॥
 अयमेव पतिस्तस्मा—त्सख्योरितरयोर्यथा । भवेत्तथा प्रसीदेति, श्रुत्वा नृपतिरब्रवीत् ॥ ८४ ॥
 यद्येवं रुचितं तस्या—स्तदाऽस्तु किमु दूषणम् । सपत्नीनामिह प्रेमा—तिशेते स्वर्गसम्पदम् ॥ ८५ ॥
 भद्रां कुसुमपालं च, समाहूय नृपोऽभ्यधात् । युष्मदङ्गजयोः सोम—श्रियश्चैकोऽस्तु बल्लभः ॥ ८६ ॥
 येनैकत्र सुखेनैवावतिष्ठन्ते परस्परम् । तौ ज्ञातपुत्र्यभिप्राया—वेवमस्त्विव्यवोचताम् ॥ ८७ ॥
 ततो नैमित्तिकादिष्टे, वासरे स्वजनादिकान् । सत्कृत्य बहुमानेन, यथार्हं भोजनादिभिः ॥ ८८ ॥
 शुभे लग्ने मुहूर्त्ते च, भद्रारामिकभूभृतः । इभ्याङ्गजेन कन्यानां, पाणिमग्राहयन्मुदा ॥ ८९ ॥ युग्मम् ॥
 रत्नालङ्कारवस्त्रादीन्, कन्यकाभ्यां वराय च । ददतुर्विविधान् प्रीतौ, श्रेष्ठिन्युद्यानपालकौ ॥ ९० ॥
 जामात्रे कन्यकाभ्यो नृपतिरपि ददौ स्वर्णकोटीश्चतस्रो, मुक्ताहारार्द्धहाराङ्गदमुकुटशिरोरत्नसत्कुण्डालदीन

महाकाव्यम्

सर्गः ३

॥ ४३ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ४४ ॥

हस्यश्वस्यन्दनादीन् विविधजनपदोद्भूतदासी प्रभेदान्, प्रासादं सप्तभूमं स्वलितरविरथं चारुशालं विशालम् ॥ ९१ ॥
भूयोदेशभवं च किङ्करगणं पर्यङ्कशय्यासना—दर्शाच्छादनभाजनानि रुचिराण्यग्र्योपधानानि च ।
मानागोकुलसंकुलान् वरतरान् प्राज्यप्रपुष्टान् व्रजान्, ग्रामानृद्धिसमृद्धलोककलितान् सुक्षेत्ररम्यान् बहून् । ९२ ॥ आदियुग्मम्
असहायो विदेशस्थः, पुण्यात्प्रापमहं श्रियम् । तस्मात्पुण्यार्जने यत्नः, कर्तुं मे युज्यतेऽधुना ॥ ९३ ॥
अर्ज्यते च पुनः पुण्यं, गुरुणां पर्युपासनात् । गुरवोऽपि च निर्ग्रन्था, निर्ममत्वा अवश्चकाः ॥ ९४ ॥
इति संश्रिन्य धन्योऽसौ सुव्रताचार्यसन्निधौ । जगाम बहुमानेन, प्रणम्योपाविशत्पुरः ॥ ९५ ॥
ततः श्रीसुव्रताचार्यो, धन्याय जिनदेशितम् । द्विविधं धर्ममाचख्यौ, स्वर्गमोक्षसुखप्रदम् ॥ ९६ ॥
सोऽपि सदृशनोपेतं, गृहिधर्ममुपाददे । आत्मानं सत्यनामानं, बह्वमस्तं चिराय च ॥ ९७ ॥
सुव्रताधियुगं नत्वो—पागम्य निजमन्दिरम् । सन्तुष्टहृदयो भार्याः, (भार्य) प्रोवाचैवं महामनाः ॥ ९८ ॥
सुव्रताचार्यपादान्ते—ऽलब्धपूर्वमिवोत्तमम् । सुभ्रुवोऽद्य मयाऽलभि, धर्मरत्नमिहार्हतम् ॥ ९९ ॥
ततो जगाद सोमश्री—र्विकसत्सुखपङ्कजा । स्वामिन् भद्रतरं जातं, जाता यद्युयमार्हताः ॥ १०० ॥
ममैतस्याश्च सुन्दर्याः, कुलक्रमसमागतः । धर्मोऽयं कुसुमावल्या—स्त्वस्मत्संसर्गतोऽस्ति यत् ॥ १ ॥
तदेवमेकचित्त्वे सर्वेषामप्यबाधिताः । सम्पत्स्यते त्रिवर्गोऽपि, लोकद्वयसुखप्रदः ॥ २ ॥
ततश्च सह पत्नीभिः, प्रासादे सप्तभूमिके । त्रायस्त्रिंशसुपर्व्वेव, ललति स्म स लीलया ॥ ३ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ४४ ॥

धन्यशाली

भद्र—

॥ ४५ ॥

तत्रचोत्पाद्यमानेऽपि, कीले धन्यस्य पुण्यतः । आविरासन्निधानानि, चक्रिणो दिग्जये यथा ॥४॥
 अथ रत्नप्रदीपेन, योतिते वासमन्दिरे । रात्रौ पर्यङ्कशय्याया—मासित्वेभ्यस्तुतः सुधीः ॥ ५ ॥
 पत्नीर्भद्रासनासीनाः, कविदेव्युपमाः पुनः । प्रश्नोत्तराणि पप्रच्छ, विनोदोऽयं विपश्चिताम् । दायुग्मम् ॥
 प्रगल्भा राजपुत्रीत्वा—द्वयक्तमस्वललिताक्षरम् । पपाठ प्रथमं तत्र, सोमश्रीः श्रेणिकाङ्गजा ॥ ७ ॥
 अभिलषति किं तृष्णाक्रान्तो नृपस्य च कं जनो, वितरति सदा किं चाजय्यं सरागिनरैरिह ।
 सुरसमुदयाः कीदृक्षं वा नमन्ति मुनिं मुदा, प्रवदति विधिः कीदृजैनं मतं भुवि विश्रुतम् ॥ ८ ॥
 कुशाग्रीयधियां वेशं चलद्विन्दुततावलीं । व्यक्ताततततरूपोत्पुक्त्वा सा वल्लभाननम् ॥ ९ ॥
 स प्रमोदमवैक्षिष्ट, ततोऽवोचत्सतामिति । व्यक्तं करणदं कान्ते, दुर्गमं किमिहाधुना ॥ १० ॥
 अथोवाच वणिकपुत्री, सुन्दरी रूपसुन्दरी । पठ्यमानं मया नाथ, भव्यं प्रश्नोत्तरं शृणु ॥ ११ ॥
 वदत्यर्थः प्रेमोद्वहति परमं को मधुरिपौ, तथा सीतासुनुर्भुवि निगदितः कीदृश इह ।
 शितिर्ब्रूते भूपं सुनयनिपुणं वाञ्छति च कः, समाख्याति क्रीडा धरणिदुहितुः कः किल पिता ॥ १२ ॥
 चलद्विसर्गकं जाल्या, निसर्गसुभग प्रिय । ततावलिः स्फुटातात—ततश्चेत्यनुबुध्यताम् ॥ १३ ॥
 ततः श्रेष्ठिसुतोऽवोच—त्प्रिये प्रश्नोत्तरं वरं । यतोऽत्र रामजनक, इत्युत्तरमनुत्तरम् ॥ १४ ॥
 कुसुमावलयथ ग्राह, साहङ्गारं भवादृशां । विदत्ता कीदृशी स्वामि—त्रीदृशैर्विदितैरपि ॥ १५ ॥

पहाकान्यम्

सर्गः ३

॥ ४५ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ४६ ॥

मदुक्तं यदि जानीथ, ज्ञास्यते च तदा ध्रुवम् । इत्युक्त्वा सापठत्तूर्ण—मिति पण्डितमानिनी ॥१६॥
ब्रूतो धान्यविशेषपङ्कजभुवौ कस्तीव्रपिडाकरो, भाषन्ते च महिरुहामिह भिदः कीदृगृपो दुर्जयः ।
श्लेषे धातुरभाणि को जलचरो विःषयदौघस्तथा, वक्त्याख्यातिकमादिमं च वचनं किम्वर्तमानाश्रितं ॥
गतं पुनर्गतं प्रत्या—गतं प्रश्नोत्तरं ह्यदः । व्यक्तैव वर्तते नाथ ततालीति ततातनी ॥ १८ ॥
ईदृशानी विदन्त्येवा ऽस्मदीया गोदुहोऽपि हि । किं ब्रूमोतः प्रतीतैव प्रियाते तलिकावली ॥१९॥
कर्णाञ्जलिपुटैः पीत्वा स्वभर्तुर्वचनामृतम् । प्रमोदपूर्णचित्तास्ता स्तिस्त्रोऽपि मधुरस्वरम् ॥ २० ॥
विनयेनाञ्जलिं बध्वा प्रोचु युगपदेव तं । किमपि त्वमपि स्वामिन् पठ प्राज्ञशिरोमणे ॥२१॥युग्मम्
ततस्तद्वचसा सोपि प्रोन्मीलत्प्रीतभाङ्कुरः । सुवर्णमृदुदुर्भेदं प्रश्नोत्तरमदोपठत् ॥ २२ ॥

लोकेन प्रार्थ्यते का जगति निगदितः कोमहीरुद्विशेषः, किं वा रूपं स्त्रियां सौ भवति ननु तदः शब्दशास्त्रप्रसिद्धं ।
कः शब्दो भर्तृवाची परगुणनुतिभिः के प्रहृष्यन्ति चित्ते, ध्यातव्याः के गदौघप्रशमनपरमेष्ठिष्वहो पञ्चमाः स्युः ॥२३॥
द्विर्यस्तं द्विः समस्तं च प्रश्नोत्तरमिदं प्रियाः । ताततश्चेति रूपेह प्रस्फुटैव ततीवली ॥ २४ ॥
प्रश्नोत्तरमिदं श्रुत्वा चिन्तयन्त्यो मुहुर्मुहुः । तास्तिस्त्रोऽपि क्षणं चक्रुः, मिथो मुखनिरीक्षणम् ॥ २५ ॥
स्थित्वा मनाक् विहस्योचुः, सर्वायुगपदेव ताः । नूनमात्मानुरूपास्ते, नाथेष्टा इह साधवः ॥ २६ ॥
एवं प्रकारैर्विविधैर्विनोदैर्विचक्षणाभिः सहधर्मिणीभिः । क्रीडन्नसाविभ्यसुतः सुखेन, मुदात्यनैषीत्कतिचिदिनानि ॥२७॥

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ४६ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ४७ ॥

शालिभद्रकुमारोऽथ, वर्द्धमानोऽष्टवार्षिकः । बभूव स्वजनानन्ता—नन्दसन्दाहवर्द्धनः ॥ २८ ॥
स्वस्मिन्नेव गृहे भद्रा, पाठनायात्मजन्मनः । स्वप्रज्ञास्तसुराचार्य, कलाचार्य समानयत् ॥ २९ ॥
तत्पार्श्वे यत्नतो धीमा—नधीयानः स आददे । साक्षीकृतकलाचार्यो, लीलया सकलाः कलाः ॥ ३० ॥
रामाजनमनोऽम्भोधि—क्षोभचन्द्रोदयोपमम् । तारुण्यं पुण्यलावण्य—पीयूषाश्रितमाप सः ॥ ३१ ॥
सर्व्वलोकप्रियो भोगी, दानशौण्डो दयापरः । दाक्षिण्यामृतपाथोधि—विनीतवनीयो नयी ॥ ३२ ॥
परोपकारप्रवणः प्रियधर्मा प्रियंवदः । शालिभद्रकुमारोऽभू—द्यौवनेऽपि विवेकभाक् ॥ ३३ ॥ युग्मम् ॥
छत्राकारोत्तमाङ्गः शितिरुचिरकचः पूर्णचन्द्रार्द्धभालो, भुग्नस्निग्धासितभूः कुवलयनयनः पूर्वमेन्दूपमास्यः ।
बिम्बौष्ठश्चारुनासो विशदरदततिः स्कन्धलग्नप्रकर्णो, व्यूढोरंस्को वृषांसो क्षिरदकरभुजः पल्लवाताम्रपाणिः ॥ ३४ ॥
दीर्घश्लाघ्याङ्गुलीको विमलकररुहश्रेणिरुद्दीपपार्श्व—श्चन्द्रमोलिमध्यो वरतरकदलीस्तम्भरम्योरुयुग्मः ।
सारङ्गस्त्रीसुजन्याद्वितय उपचितोन्नम्रकूर्मोन्नताङ्घ्रिः, सुश्लिष्टालक्ष्यगुल्फोऽरुणचरणनखो वर्त्तुलारक्तपार्श्वः ॥ ३५ ॥
नानाभूषणभूषितः परिहितप्रोक्षामदिव्यांशुकः, सच्छायोऽर्थिसमूहचिन्तितमनोऽ—भीष्टार्थसम्पादकः ।
क्रीडन्मित्रवरैर्व्यलोकि युगपद्—द्वात्रिंशता श्रेष्ठिभि—मूर्तो जङ्गमकल्पपादप इव श्रीशालिभद्रः क्षितौ ॥ ३६ ॥ त्रिभिर्विशेषकं ॥
ततस्ते श्रेष्ठिनस्तस्य, रूपाद्याक्षिसमानसाः । सममेव समाजमुः, श्रेष्ठिगोभद्रमन्दिरम् ॥ ३७ ॥

१ उत्तमाङ्गं शीर्षम् २ शितयः स्यामाः सुन्दराश्च केशा यस्य सः ३ निर्मलदन्तश्रेणिः ४ विशालवक्षः ५ वृषभवत् अंसौ यस्य सः ६ दम्भोलिः वज्रम्.

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ४७ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ४८ ॥

भद्रयासनदानाद्यै—स्ते कृतप्रतिपत्तयः । कन्याद्वात्रिंशतं दातुं, तामयाचन्त सूनवे ॥ ३८ ॥
दृढप्रीतमना भद्रा, पुरस्तेषाममम्यत । विवाहं शालिभद्रस्य, कन्याभिर्युगपद्भृशम् ॥ ३९ ॥
विशालकुलसम्भूता, विश्रुद्धतरजातिकाः । प्रोद्भिन्नोदग्रतारुण्या, वर्णसौन्दर्यशालिनीः । ४० ॥
राकानिशाकराकारा—नना नलि नलोचनाः । सत्कुन्दकलिकादन्ता, इभकुम्भपयोधराः ॥ ४१ ॥
चञ्चललित्रयोपेता, वज्रमध्यतनूदराः । रम्भास्तम्भोपमानोरु-स्त्रिदिवेशवधूपमाः ॥ ४२ ॥
द्वात्रिंशतमिमाः कन्याः शालिभद्रेण सादरं । पर्यणाययदेकत्र, लग्ने भद्रा प्रमोदतः ॥ ४३ ॥ चतुर्भिः कलापकम्
गोभद्रजीवदेवोऽथ, विबुध्यावधिना सुतम् । द्वात्रिंशतेभ्यः कन्याभिः, कृतपाणिगृहोत्सवम् ॥ ४४ ॥
शीघ्रं भवनवासिभ्यो, देवेभ्यः सपरिच्छदः । मुनिदानार्जितागण्य-पुण्याकृष्टः समाययौ ॥ ४५ ॥ युग्मम्
रम्यं विस्तीर्णमुत्तुङ्गं प्रासादं सप्तभूमिकं । स चक्रे शालिभद्रार्थं, सुरप्रासादसन्निभम् ॥ ४६ ॥
तत्राद्यभूमिकाधस्ता-दश्वेभकरभादिकाः । बध्यन्ते यत्र धार्यन्ते, शकटस्यन्दनादयः ॥ ४७ ॥
प्रांशुरन्नमयस्तम्भा, विस्तीर्णायतसत्तुलः । यानशाला विशालास्ता-श्चक्रेऽसावसुरेश्वरः ॥ ४८ ॥
मञ्जिष्ठादीनि भाण्डानि, स्थाप्यन्ते यत्र सर्वदा । ऊर्ध्वमादिभुवश्चक्रे, स शालास्तत्र बन्धुराः ॥ ४९ ॥
द्वितीयायां पुनर्भूमौ, दासीदासादिसंहतेः । भोजनादिक्रियास्थाना-न्यतिरम्याणि स व्यधात् ॥

१ कमलाक्षीः

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ४८ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ४९ ॥

तृतीयायां रसवती-स्थानानि स्थगिकालयान् । गवाक्षजालकालीढाः, प्राज्याः पानीयशालिकाः ५१
चतुर्थीं चासनखाप-स्थानभोजनमण्डपान् । वल्लालङ्काररत्नादि-भाण्डागाराणि निर्ममे ॥५२॥ युग्मम्
प्रधानानेकधारत्न—मयार्हद्विम्बहेतवे । देवालयं च चक्रेऽसौ, निजचैत्यगृहोपमम् ॥ ५३ ॥
पञ्चम्यां तु वसन्तादि—समस्तकतुसम्भवैः । नानाविधफलोपेतै—नानापुष्पमनोहरैः ॥ ५४ ॥
महीरुहगणैर्गुच्छ-लतागुल्मैश्च सुन्दरम् । आराममतिविस्तीर्णं, विदधे स सुखाकरम् ॥५५॥ युग्मम् ॥
तदन्तर्मणिसोपान—शालिनीर्विमलाम्भसः । क्रीडापुष्करिणीर्वापी—नीलरक्तसिताम्बुजाः ॥५६॥
क्रीडाक्षोगिभृतो रम्यान्, वनखण्डोपशोभितान् । स्फाटिकान्स चकारोच्चैः, कैलासाचलसन्निभान्
निगूढजलसञ्चार—निपतन्नीरशीकरान् । स धारामण्डपांश्चक्रे, वर्षाभ्रैरिव—निर्मितान् ॥ ५८ ॥
एवमन्यान्यपि क्रीडा—स्थानानि विविधान्यसौ । विदधे शालिभद्राय, पुण्यं हि जयति क्षितौ ॥५९॥
षष्ठभूमौ वासगृहं, वासवागारसन्निभम् । शालिभद्राय चक्रेऽसौ, चित्रशालादिबन्धुरम् ॥ ६० ॥
पार्श्वेऽपवरकांस्तस्य, चक्रे द्वात्रिंशतं तथा । द्वात्रिंशतः कलत्रेभ्यो—ऽसुरस्तत्प्रतिरूपकान् ॥ ६१ ॥
वासवेश्मनि विस्तीर्णं, गङ्गापुलिनसन्निभम् । पार्श्वतोऽभ्युन्नतं किञ्चि—द्वम्भीरं मध्यभागतः ॥६२॥
नवनीतवन्मृद्वीभि—स्तूलिकाभिस्समन्वितम् । द्वात्रिंशतोपधानादि—वस्तुभिश्चापि सङ्गतम् ॥६३॥
विचित्रचित्रविच्छित्ति—चित्रितं नेत्रहर्षदम् । वर्यं पर्यङ्कमार्याय, शालिभद्राय सोऽकरोत् ॥६४॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ४९ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५० ॥

चक्रे पर्यङ्कमेकैकं, तूलिकाशुपशोभितम् । प्रत्येकं च कलत्राणां, खोत्पादशयनोपमम् ॥ ६५ ॥
ससम्यां भूमिकायां च, ममृणं मणिकुट्टिमम् । निर्ममेऽसौ सुराधीशो लीलाचङ्क्रमणोचितम् ६६
चक्रे नाभिप्रमाणां च, वेदिकां सर्वतोऽपि सः । रत्नजालान्तरोपेतां, जगतीवेदिकोपमाम् ॥ ६७ ॥
तस्याश्चोपरि सद्वृत्तान्, स्फाटिकान्कपिशीर्षकान् । शालिभद्रास्यशोभांस्तान्, बाह्यचन्द्रानिवागतान्
पुण्याकृष्टोऽसुरोऽस्मै स वितरति वरं प्रत्यहं चाङ्गरागं, वस्त्रालङ्कारपुष्पाण्यमृतरसफलाहारमग्न्यं ततश्च ।
निर्विघ्नं क्रीडति स्म त्रिदशपतिरिव प्रेयसीभिः सदाऽसौ, भद्रा व्यापारमग्न्यं स्वयमपि सकलं गेहसत्कं चकार ॥ ६९ ॥
अथेभ्यतनयो धन्यो, भोजनानन्तरं सुधीः । समादाय च ताम्बूलं, वातायनमुपाविशत् ॥ ७० ॥
यावत्पश्यति तत्रस्थः, पुरश्चिन्तयन्तौ ततः । ददर्श स्वगृहच्छायो—पविष्टं वृद्धयोर्युगम् ॥ ७१ ॥
तच्चाहाराद्यभावेन, कृशं विच्छायायतां गतम् । ग्रीष्मनप्तं मृगद्वन्द्वं, वृक्षच्छायामिवाश्रितम् ॥ ७२ ॥ आदियुग्मम् ॥
ततः सोऽचिन्तयदहो, अनौचित्यं विधेरदः । स्वकुक्षिभरणाशक्ता—श्चिरञ्जीवन्ति यन्नराः ॥ ७३ ॥
अथवा न विधेर्दोषो, दोषः खल्वनयोरयम् । तारुण्येऽपि तपस्तप्तं, यन्न मुक्त्वा गृहाश्रमम् ॥ ७४ ॥
अथवा नानयोर्दोषो, दोषोऽत्र श्रीमतामयम् । एवंविधानपीक्षित्वा, यद् भृशं नोपकुर्वते ॥ ७५ ॥
किञ्चामू पश्यतो दृष्टि—र्मम लिह्यति सादरम् । दृष्टपूर्वाविवैतौ मे, मनः सुखायतोऽधिकम् ॥ ७६ ॥
इत्यसौ चिन्तयन्नेवो—पलक्ष्य पितराविति । अत्यन्तं पीडितश्चित्ते, संस्मृत्य विभवं तयोः ॥ ७७ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ५० ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५१ ॥

कस्य कस्य न जायन्ते, संसारे विपदोऽथवा । किन्तु कार्यः स्वबन्धूना-मुपकारो महात्मभिः ॥७८॥
तदहो किं ममानेन, धनेन बहुनाऽपि हि । नोपयोगं प्रयात्युच्चैः, स्वबन्धूनामपीह यत् ॥ ७९ ॥
विमृश्येति झगित्येव, प्रतिहारं समादिशत् । भो भो वृद्धयुगं तिष्ठ—त्युपविष्टं गृहान्तिके ॥८०॥
स्नपयित्वाऽऽदरेणैत—द्रोजयित्वा विशेषतः । परिधाप्य सुवस्त्राणि, समानय ममान्तिकम् ॥८१॥
तं प्रणम्य प्रतीहारो, विनिर्गल्य गृहाद्वहिः । स्वर्णदण्डकरः शीघ्रं, गत्वा ताविदमब्रवीत् ॥ ८२ ॥
जामाता नृपतेरेष, युवामाकारयत्यतः । समागच्छतमुत्थाय, प्रत्यासन्नं गृहान्तरम् ॥ ८३ ॥
कान्दिशिकौ चकम्पाते, तद्वचःश्रवणाच्च तौ । आपद्रता हि पश्यन्ति, सर्वतो व्यसनोदयम् ॥८४॥
चिन्तयामासतुश्चैव—महो नौ मन्दपुण्यता । विदेशागमनेऽप्येवं, रतिं यन्न लभावहे ॥ ८५ ॥
चिन्तयन्ताविति प्रोचे, प्रतिहारो महामनाः । अयौ मा कुरुतां भीतिं, प्रीत्या हाययति ह्यसौ ॥८६॥
ततः क्षणं समाश्वस्य, तद्वाक्यश्रवणादिमौ । मन्दं मन्दं समं तेन, गृहाभ्यन्तरमीयतुः ॥ ८७ ॥
स्नापितौ भोजितौ तेन, वितीर्य वरवाससी । उपधन्यं समानीया—सने तावुपवेशितौ ॥ ८८ ॥
ततस्तावब्रवीद्वन्यः, सुधामधुरया गिरा । आर्यौ कुतः समायातौ, जानीतौ वेह कञ्चन ॥ ८९ ॥
ततस्तावुचतुः श्रीमन्, सुप्रतिष्ठपुरादिह । अद्यैवावां समायातौ, जानीतौ(वो)ऽत्र न कञ्चन ॥ ९० ॥
समायामिह किं कोऽपि, दृष्टपूर्वोऽस्ति वामिति । उक्ते धन्येन साकूतं, चिरं संवीक्ष्य सस्पृहम् ९१

महाकान्यम्
सर्गः ३
॥ ५१ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५२ ॥

वृद्धाऽवोचल्लघुः पुत्रो, ममासीत्पञ्चमो गुणी । धन्य इत्याख्यया तस्या-नुरूपो लक्ष्यते भवान् ॥९२॥
अथासावासनं मुक्त्वा, पपात पितृपादयोः । यत्सर्वाभरणेभ्योऽपि, विनयो भूषणं परम् ॥ ९३ ॥
धनिनां सुखिनामेषां, त्वया रे दैव निर्दय । ईदृशीं दुर्दशां कष्टां, कुर्वता किमुगर्जितम् ॥ ९४ ॥
इतिसंचिन्तयन्नेव, बाष्पप्लुतविलोचनः । जगाद जननीं धन्यः, सखेदो गद्गदाक्षरम् ॥९५॥युग्मम्॥
सुप्रतिष्ठपुरस्थानां, भवतां तादृशे धने । दुर्दशेयं महाकष्टा, मातर्निपतिता कथम् ॥ ९६ ॥
माता प्राह श्रियः पुसां, जायन्ते वत्स पुण्यतः । आविर्भूते गृहेऽस्माकं, तदा पुण्यवति त्वयि ॥९७॥
निपानमिव मण्डूकाः, सरः पूर्णमिवाण्डजाः । संश्रिता गृहमस्माक-महंपूर्विकया श्रियः ॥९८॥
भवति प्रोषिते वत्स, प्रोषिताः सम्पदोऽपि हि । रवौ क्षेत्रान्तरं प्राप्ते, तद्भासः किमिहासते ॥९९॥
किञ्चिच्चौरैर्दृतं किञ्चिद्, व्यवहारे च विप्लुतं । किञ्चित्पण्याङ्गनाशूना—सक्तैः पुत्रैर्विनाशितम्॥१००॥
ज्येष्ठपुत्रापराधात्स्वं, किञ्चिद्राजकुले गतं । एकं सर्वस्वनाशेन, दुर्दशेयमजायत ॥ १ ॥
ततश्च विभवाभावा-त्पुरे तत्र पराभवः । प्रावृत्तत्प्राकृतेभ्योऽपि, दारिद्र्यं ह्यापदां पदम् ॥ २ ॥
न स्थातुं शक्यते तत्र, क्षणमात्रं ततो वयं । सकुटुम्बा इहायाताः, पुण्यैर्दृष्टो भवानपि ॥ ३ ॥
धन्यस्ततो जगादैवं, भ्रातरः काम्ब ते मम । वर्तन्ते सह पत्नीभिः—धनचन्द्रादयोऽधुना ॥ ४ ॥

१ सामान्यजनेभ्यः

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ५२ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५३ ॥

उवाच जननी वत्स, सोदराणामपि त्वया । ग्राह्यं तेषां न नामापि, कर्मणा वैरिणो हि ते ॥५॥
मातर्यद्यपि ते वैरं, बह्व्यञ्जतया मयि । तथापि न मया कार्यो, रोषस्तेष्विति सोऽभ्यधात् ॥६॥
ततः सा चिन्तयामास, भुव्यहो महदन्तरं । यस्मादेकोदरोत्पन्ना, एकत्रैव प्रवर्द्धिताः ॥ ७ ॥
एके कुटिलतोपेता, अपरे सरलाः पुनः । जायन्ते स्वप्रकृत्यैव, बदर्या इव कण्टकाः ॥ ८ ॥
इति सा चिन्तयित्वोचे, वत्स तिष्ठन्ति ते वने । तदाह्वनाय स प्रेषी—त्पतीहारं ततस्तदा ॥ ९ ॥
ततस्तेन समाहूताः, सभार्या अपि ते वनात् । लज्जावनतमूर्ध्वानो, धन्यं समुपतस्थिरे ॥ १० ॥
धन्येनापि च सम्भाष्य, प्रियालापेन तेऽभितः । सच्चकिरे महामूल्यै—र्वस्त्रादिभिरनुत्तमैः ॥ ११ ॥
स्थाने तथाविधान् भ्रातृन्, धन्योऽसौ यदपूजयत् । अपकारमपाकृत्य, महान्तो ह्युपकुर्वते ॥१२॥
अत्रान्तरे समागत्य, सोमश्रीप्रमुखाः प्रियाः । प्रणेमुः श्वशुरादीनां, चरणौ भर्तुराज्ञया ॥ १३ ॥
अथाशीर्भिरमोघाभि—स्तेऽपि ता अभ्यनन्दिषुः । यथानुरूपसत्कारे, कुलीनानां क्रमो ह्ययं ॥१४॥
उपकारं स्मरन्नेष, ज्येष्ठभ्रातुः सधर्मिणीम् । सच्चकार विशेषेण, भूषणार्थैर्धनश्रियम् ॥ १५ ॥
विहितं येन केनापि, कालेनापि महीयसा । विस्मरन्ति महान्तो हि, नोपकारं कदाचन ॥ १६ ॥
ततोऽसावृणमोक्षाय, पितरौ जिनदेशिते । धर्मे संस्थापयामास, सतामेष क्रमो यतः ॥ १७ ॥
धन्यप्रभावतः सर्व्वे, भ्रातरः स्वच्छतां ययुः । पद्माकराः शरत्काले, कुम्भयोनेरिवोदयात् ॥१८॥

१ अगस्त्यस्य

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ५३ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५४ ॥

धन्यस्तांस्तादृशान् ज्ञात्वो-पदिश्य जिनदेशितं । धर्मे चास्थापयद्यस्मा-दिष्टं धर्मे नियोजयेत् १९
तुतोष न तथा धन्यो, भार्यालाभादिभिः सुधीः । पित्रादिनिजबन्धूनां, यथा धर्मे नियोजनात् ॥
दृष्टोपकारितां तस्या-पकर्तारोऽपि सोदराः । मात्सर्यं तत्पुत्र्यस्माद् गुणाः संवननं परम् ॥२१॥
कृतकृत्योऽहमित्येष, मन्वानः श्रेष्ठिनन्दनः । निरतो धर्मकृत्येषु, दिवसानत्यवाहयत् ॥ २२ ॥
दत्त्वाथ विभवं प्राज्यं, निजग्रामेषु सादरं । स प्रीतहृदयो भ्रातृ-नाधिपत्ये न्यवीविशत् ॥ २३ ॥

श्रीजैनधर्मे स्वयमादधानः, कुर्व्वंश्च यत्नात्पितृपर्युपास्तिम् । त्रिवर्गबाधापरिहारतोऽसौ, कालं व्यतीयाय सह प्रियाभिः
इति श्रीधन्यशालिभद्रमहर्षिचरिते धन्यमालाकारकुसुमपालगृहावस्थानश्रेणिकराजगोभद्रश्रेष्ठिकुसुमपालमालाकार-
कन्यापरिणयनसमृद्धिप्राप्तिजिनधर्मावाप्तिशालिभद्रविवाह-जनकजीवदेवनिर्मितसप्तभूमिप्रासादादिकथनधन्य-
मातृपितृभ्रात्रादिमीलकतत्समृद्धिदानजिनधर्मप्रापणस्वयंधर्मानुष्ठानप्रवृत्तिव्यावर्णनो
नाम तृतीयः परिच्छेदः ॥ ३ ॥

१ वशीकरणम्

महाकाव्यम्
सर्गः ३
॥ ५४ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५५ ॥

॥ अथ श्रीचतुर्थः सर्गः प्रारभ्यते ॥

अथान्यदा पुरे तत्र, ग्रीष्मर्त्तावपि शीतलान् । उष्मलानपि शीतर्त्तौ, वातपित्तकफापहान् ॥ १ ॥
षट्खण्डभरतस्वामि—स्त्रीरत्नसदृशान् बहून् । वरेण्यानतिविस्तीर्णा—नजीर्णान् रत्नकम्बलान् ॥ २ ॥
सत्पुण्यनरभोगार्हा—न्नेपालविषयोद्भवान् । लाभार्थिनः समादाय, वणिजः केचनाययुः ॥ ३ ॥ त्रिभिर्विशेषकम्
रत्नकम्बलहस्तास्ते, प्रत्यष्टं प्रतिमन्दिरम् । विक्रेतुं वणिजस्तत्र, नगरे परिवभ्रमुः ॥ ४ ॥
तेभ्यो नैकोऽपि केनाऽपि, जगृहे धनिनाऽपि हि । महामूल्यपदार्थाना—मर्थिनो विरलाः खलु ॥ ५ ॥
ततः श्रेणिकराजस्या—सीनस्यास्थानमण्डपे । सुधर्मायामिवेन्द्रस्यो—पतस्थुर्वणिजः किल ॥ ६ ॥
ततः प्रणम्य पादौ ते, श्रेणिकस्य महीपतेः । सादरं दर्शयामासुः, सनस्तान् रत्नकम्बलान् ॥ ७ ॥
श्रेणिकोऽपि वणिग्वर्या—नब्रवीत्तुष्टमानसः । भो भो भद्राः किमेतेषां, मूल्यं कथयत द्रुतम् ॥ ८ ॥
एवमाज्ञापिता राज्ञा, ते क्षणेन विचक्षणाः । एकैको लक्षमूल्योऽय—मिति राज्ञे व्यजिज्ञपन् ॥ ९ ॥
तच्छ्रुत्वा चकितो भूपः, प्राह भो रत्नकम्बलान् । महार्घानिह युष्माकं, ग्रहीतुं कः क्षमो जनः ॥ १० ॥
इति राज्ञा विसृष्टास्ते, विमनस्का वणिग्वराः । सभातो निर्ययुः कृत्यं, किमन्यत्प्रर्वणीदृशे ॥ ११ ॥
किं कुर्मः कुत्र गच्छामो, दर्शयामोऽत्र कस्य वा । इति चिन्तयतां तेषां, मनस्येवमभूत्तदा ॥ १२ ॥

१ श्रेष्ठान् २ नूतनान् ३ प्रस्तावे

महाकाव्यम्

सर्गः ४

॥ ५५ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५६ ॥

श्रीमतः शालिमद्रस्य, श्रेष्ठिपुत्रस्य मन्दिरम् । श्रूयतेऽत्र महाभूति-कलितं विश्रुतं भुवि ॥ १३ ॥
गच्छामस्तत्र चेद्भद्रा-श्रेष्ठिन्यौदार्यशालिनी । गृहीयान्नोपभोगार्हाः, कंदर्यावर्यवस्तुनः ॥ १४ ॥
भागल्यान्तःपुरे काचि-चेटिका श्रेणिकान्तिकात् । कम्बलाग्रहणोदन्तं, चेलाणायै न्यवेदयत् ॥ १५ ॥
विमृज्य परिषल्लोक—मुत्थायास्थानमण्डपात् । तदैवं वसुधाधीशो—ऽप्यगादन्तःपुरं किल ॥ १६ ॥
चेल्लणोवाच किं स्वामिन्, युष्माभिर्मम हेतवे । नाग्राहि कम्बलः कोऽपि, किं नाहं तव वल्लभा १७
स्वामिन् कृपणता केयं, निःस्वस्येव तवेदृशो । उदारचरिता यस्मा-द्भवन्ति पृथिवीभुजः ॥ १८ ॥
तथा नाथ तव ख्यातिं, ये श्रुत्वेह समागताः । वणिजस्तत्पुरो यूयं, लघूभूतास्तदग्रहात् ॥ १९ ॥
यत्र यत्र भ्रमिष्यन्ति, नैगमास्तत्र तत्र ते । अकीर्तिपटहं स्वामिन्, वादयिष्यन्ति तेऽन्वहम् ॥ २० ॥
यदि मूल्यं न ते नाथ, विद्यते तदिमां मम । रत्नावलिं समादाया-दस्त्वैकं रत्नकम्बलम् ॥ २१ ॥
मा भवन्तु गताशास्ते, समागल्य तवान्तिकं । अभीष्टं पूरयन्त्येव, कल्पकृक्षा इवोत्तमाः ॥ २२ ॥
इत्येवं कथिते देव्या, श्रेणिकः पृथिवीपतिः । तदैवाकारयामास, रत्नकम्बलनैगमान् ॥ २३ ॥
भो भद्रा मम मूल्येन, ददध्वं रत्नकम्बलम् । एकं दीनारलक्षणे-त्युक्ता राज्ञाऽवदन्निदम् ॥ २४ ॥
स्वामिन्नितो विनिर्गल्य, कम्बलाविक्रये वयम् । विषण्णाः शालिभद्रस्य सर्वेऽगच्छाम मन्दिरम् ॥ २५ ॥

१ कृपणा; २ सभामण्डपात्

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ५६ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५७ ॥

रत्नकम्बलकास्तत्र, भद्रया शीलभद्रया । यथोक्तेनैव मूल्येन, सर्व्वेऽग्राहिषत प्रभो ॥ २६ ॥
 चेष्टणा च तदाकर्ण्य, रोषविस्फुरिताधरा । जगाद पृथिवीनाथं, सनिष्ठुरमिदं वचः ॥ २७ ॥
 यादृशी वाणिजस्त्रीणां, तादृश्यपि न विद्यते । क्षत्रियप्रवरस्यापि, तव स्वामिन्नुदारता ॥ २८ ॥
 ततः प्रेष्य प्रतीहारं, शालिभद्रगृहे तदा । अयाचि कम्बलं भद्रा, श्रेणिकेन महीभुजा ॥ २९ ॥
 भद्रे येऽद्य त्वया क्रीताः, कम्बलास्तेषु कश्चन । एकं मूल्येन मे देहि, रत्नकम्बलमुत्तमम् ॥ ३० ॥
 भद्रोचे कम्बला येऽद्य, क्रीताश्छिन्नास्तदैव ते । शालिभद्रकलत्राणां, पादप्रोज्जनहेतवे ॥ ३१ ॥
 पूर्व्वोपात्तास्तु सन्त्येते, प्रकटीभूततन्तवः । किञ्चित्कंसारिकाकीटै—भक्षितत्वात् क्वचित् क्वचित् ॥
 शय्यामारोढुकामानां, वधूनां वासमन्दिरे दुन्वन्लङ्घितलं पद्म—दलवत्कोमलं यतः ॥ ३३ ॥
 अञ्जिन्नाः सन्त्यतस्ते चे—दुपकुर्व्वन्ति भूपतेः । मूल्यं विनापि ग्रह्यतां, धन्यं यदुपयोगि वः ३४
 एवमुक्तः प्रतीहारः, समागत्य नृपान्तिकं । यदुक्तं भद्रया तत्र, तदाख्यत्पृथिवीभुजे ॥ ३५ ॥
 अत्रान्तरे नरेन्द्रस्य, पादघन्दनहेतवे । तत्राभयकुमाराख्यः, सुतामाल्यः समाययौ ॥ ३६ ॥
 तं स्वस्याशेषकार्येषु, प्रच्छनीयं विशेषतः । बृहस्पतिमिवेन्द्रस्य, सर्व्वबुद्धिमहानिधिम् ॥ ३७ ॥
 पप्रच्छोर्व्वीपतिः प्रीतः, कीदृशो विभवोदयः । श्रूयते शालिभद्रस्य, श्रीदस्येव महानिति ॥ ३८ ॥ युग्मम्
 पञ्चशल्या अमालानां, धुरीणः क्षीणदूषणः । तज्ज्ञोऽभयकुमारोऽपि, जगाद पृथिवीपतिम् ३९

पद्माकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ५७ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५८ ॥

जन्मान्तरार्जितागण्य—पुण्येनाद्भुतवैभवः । स्वामिस्त्वन्नगरे जज्ञे, भद्रागोभद्रनन्दनः ॥४०॥
रमतेऽसौ स्वपत्नीभिः, प्रासादे देवनिर्मिते । अप्सरोभिरिव स्वर्गे, निश्चिन्तस्त्रिदशेश्वरः ४१
इत्यादि शालिभद्रस्य, वर्णनं स्वसुताननात् । श्रुत्वा प्रतीये भूपाल, आप्ते प्रत्येति को न हि ॥
अहो धन्योऽहमित्येव—मचिन्तयदसौ तदा । निवसन्ति यदीदृक्षा, वणिजोऽपि हि मत्पुरे ॥४३॥
पश्यामि शालिभद्रं चे—द्रुद्राङ्गजमहं तदा । भद्रं स्यादिति सञ्चित्य, सोत्कण्ठस्तस्य दर्शने ॥४४॥
आहूत्यै शालिभद्रस्य, प्रधानपुरुषं ततः । तदैव प्रेषयामास, श्रीश्रेणिकप्रहीपतिः ॥ ४५ ॥
सोऽपि तद्गृहमायात—स्तमपश्यन्नूवाच ताम् । भद्रेऽहं प्रेषितो राज्ञा, शालिभद्रं दिदृक्षुणा ॥४६॥
त्वरितं शालिभद्रं त—त्प्रेषयोर्वीशसन्निधौ । येन तद्दर्शनात्स्वामी, लभते प्रमदोदयम् ॥ ४७ ॥
भद्रापि तमुवाचैवं, भूपतेस्त्वं निवेदय । अप्रसादो विधातव्यो, नास्मासु स्वामिना यतः ॥ ४८ ॥
सुकुमारशरीरोऽयं, शालिभद्रो ममाङ्गजः । पादमप्यसहो दातुं, बहिरेष स्वमन्दिरात् ॥ ४९ ॥
कदाचिन्नेक्षते योऽर्क—चन्द्रयोर्मण्डले अपि । कथंकारं समायातु, युष्माकं स निकेतनम् ॥ ५० ॥
इत्युक्तो भद्रया सोऽथ, समागत्य नृपान्तिकम् । स्वरूपं शालिभद्रस्य, निजगाद यथाश्रुतम् ५१
अत्वरिष्टतरां राजा, ततस्तद्दर्शनं प्रति । अहो पुण्यस्य सौभाग्य—कारिता काऽप्यलौकिकी ५२

१ द्रष्टुमिच्छता २ हर्षोदयम्

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ५८ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ५९ ॥

भूयोऽपि तन्मुखेनैव, नृपो भद्रामभानयत् । यद्येवं गृहमप्येत्यं, पश्यामि तत्र नन्दनम् ॥ ५३ ॥
भद्रोवाच कृतोऽयं मे, प्रसादो भूभुजा महान् । केवलं कतिचित्स्वामी, वासराणि प्रतीक्षताम् ५४
शोभां राजपथादीनां, यावन्निर्वर्तयाम्यहम् । सामग्रीं च गृहे यावत्प्रभोरागमनोचिताम् ॥ ५५ ॥
ततोऽभ्युपगते राज्ञा, तथाऽऽज्ञाप्यन्त पुरुषाः । कुरुध्वमानृपागारा—च्छोभां यावद् गृहं मम ५६
ततः केचिन्नरा मार्गं, तृणकाष्ठोपलोज्झितम् । जन्मोत्सवे जिनेन्द्राणां, चकुर्वायुकुमारवत् ॥ ५७ ॥
विरजीचक्रिरे केचि—द्राजमार्गं समन्ततः । वाचंयमाः कुंशाग्रीय—धियो भव्यमनो यथा ॥ ५८ ॥
सद्गन्धोदकपूरेण, सिषिचुः केऽपि भूतलम् । जिनज्ञानोत्सवे मेघ—कुमारा इव सर्वतः ॥ ५९ ॥
अभ्युन्नतस्तम्भशिरोनिविष्ट-विशिष्टकाष्ठावलिसत्प्रतिष्ठाः । आच्छादिताश्चारुविचित्रभक्ति-वस्त्रैः समन्ताद्वरवेदिकान्ताः
सदङ्गविक्षेपसहावभाव—प्रनृत्यमानाद्भुतपण्ययोषाः । गुञ्जन्मृदङ्गोद्धुरनादपूर्णा, गन्धर्वमन्द्रध्वनिगीतरम्याः ॥ ६१ ॥
मश्चातिमञ्चा विबुधोपशाभिता—श्चकाशिरे राजपथेऽन्तरान्तरा ।
दिवौकसां प्रेक्षणमण्डपा ध्रुवं, समागताः स्वर्गपुरादिलातलम् ॥ ६२ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ।
स्थूलातिवृत्तामलमौक्तिकस्रजः, प्रलम्बमानाः कचिदन्तरान्तरा ।
नक्षत्रमाला इव भास्वरा बभुः, पुरः श्रियं द्रष्टुमिवागता दिवः ॥ ६३ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ५९ ॥

१ आगत्य २ स्वीकृते ३ साधवः ४ तीक्ष्णबुद्धयः ५ दीप्तिमत्यः

धन्यशाली
भद्र—
॥ ६० ॥

वितेनिरे तत्र विचित्रवस्त्रै—विंतांनमालाः पुरुषैः समन्तात् । तथा यथा नैव बभूव भृङ्गां, प्रभाकरस्यापि करप्रचारः
प्रत्यापणं तोरणमौलिलोल—माणिक्यधामास्ततमःप्रचारम् । अलक्षिताहःक्षणदाविशेषं, केचित्प्रचक्रुर्वरहदृशोभाम्
भृङ्गाः कणन्तो मधुरं नितान्तमुन्निद्रसत्पुष्पगृहाणि भेजुः । तथा यथा गीतमृदङ्गवेणु—वीणास्वनानाममवद्विलोपः ॥ ६६ ॥
दन्दऽह्यमानागुरुचन्द्रसान्द्र-धूमैः सुगन्धीकृतराजमार्गाः । क्वाप्यन्तरन्तः शुभधूपघट्योऽ-स्थाप्यन्त संस्थाननितान्तसुस्थाः ॥

स आपणो नास्ति न यत्र तोरणः, स तोरणो नास्ति न यत्र पुत्रिकाः ।

ता पुत्रिका नैव न या विरेजिरे, स्त्रियः सचित्ता इव चारुयौवनाः ॥ ६८ ॥

तद्यौवनं नास्ति न यत्र रूपं, रूपं न तद्यत्सुभगत्वहीनम् । सौभाग्यमप्यस्ति न तद्यदत्र, मनो न यूनां हरते नितान्तम्
इति विधाप्य नृपाध्वपरिष्क्रियां, जनमनःकुमुदाकरचन्द्रिकाम् ।

गृहमपि द्रुतमेव हि भद्रया, प्रविदधे कमनीयतमं श्रिया ॥ ७० ॥

तथाहि—विशालगोपुरद्वार—बद्धवन्दनमालिकम् । नीलाम्भोरुहसञ्छिन्न—पूर्णकुम्भोपशोभितम् ७१

विशालैर्निर्मलैर्लोक—लोचनानन्ददायिभिः । चञ्चच्चन्द्रोदयैः कान्तं, सान्द्रैश्चन्द्रोदयैरिव ॥ ७२ ॥

लम्बमानोल्लसत्कान्तिसन्मुक्ताफलमालिकम् । विकस्वरसुगन्धाढ्यं कुसुमस्रङ्मनोहरम् ॥ ७३ ॥

चारुमुक्ताफलश्रेणी—स्वस्तिकालङ्कृताङ्गणम् । सुगन्धद्रव्यनिष्पन्न—धूपधूमौघवासितम् ॥ ७४ ॥

१ उल्लोचश्रेणयः २ बाहुल्येन

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६० ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ६१ ॥

इत्थं विचित्रभङ्गीभि—रलङ्कार्यं निजं गृहम् । भद्रा प्रैषीन्प्राप्त्यै, प्रधानपुरुषाभिजान् ॥ ७५ ॥
गत्वा राजकुलं स्थित्वा, पुरतः पृथिवीपतेः । बद्धाञ्जलिपुटाः प्रोक्षुः, सादरं विनयेन ते ॥ ७६ ॥
नाथोचितपरीवारः, शालिभद्रगृहाङ्गणम् । प्रसद्यालङ्कुरु स्वाङ्घ्रि—पङ्कजैरमलैरलम् ॥ ७७ ॥
ततः श्वेतं चतुर्दन्तं, गजं सेचनकाभिधम् । विहितस्फार शृङ्गारो—ऽधिरूढश्चेल्लणान्वितः ॥ ७८ ॥
अभ्रंमूवल्लभाध्यासि—शचीसखशचीपतेः । भृशं विभ्रममात्रिभ्र—चचाल श्रेणिको नृपः ॥ ७९ ॥ युगम् ।
ततोऽभयकुमाराद्याः, कियन्तोऽपि तमन्वयुः । मन्त्रिणस्तुरगारूढाः, सामानिकसुरा इव ॥ ८० ॥
स्वसिंहद्वारमारभ्य, यावद्भद्रानिकेतनम् । रमणीयतया साक्षात्, स्वर्गदेशमिव च्युतम् ॥ ८१ ॥
चक्षुर्मनःश्रुतिघ्राण—शरीराहादकारिणम् । विसिद्धिमेतरां राज—मार्गमालोकयन्तुः ॥ ८२ ॥ युगम् ।
दर्शयन्मार्गविच्छित्ति—र्बभाषे चेल्लाणां नृपः । पश्य प्रिये वणिक्पत्न्या, वैभवं पुण्यसम्भृतम् ॥ ८३ ॥
नृपः पश्यन्ननेकानि, कौतुकानि पदे पदे । शालिभद्रगृहद्वारं, प्रापदुच्छ्रिततोरणम् ॥ ८४ ॥
दध्यक्षताज्यसम्पूर्ण—पात्रसन्दर्शनादिना । चक्रिरे भद्रया तत्र, माङ्गल्यान्यवनीपतेः ॥ ८५ ॥
अत्यन्तोत्तुङ्गमातङ्गान्, जङ्गमानिव पर्वतान् । विशन्नथ महीनाथो, ददर्शोभयपार्श्वयोः ॥ ८६ ॥
काम्बोजादीन्विचित्राङ्गा—न्मार्त्तण्ड तुरगोपमान् । कचिन्नितर्वर्णयामास, नृपस्तुङ्गास्तुरङ्गमान् ॥ ८७ ॥

१ पेरवणारूढेन्द्राणीसहितेन्द्रस्य. २ मार्गरचनाः. ३ ददर्श.

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६१ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ६२ ॥

सरोराजीमिव कापि, सच्चक्रां तुङ्गवेदिकाम् । श्रेणिकः सद्गुणश्रेणिः, स्यन्दनालीमवैक्षत ॥ ८८ ॥
चमत्कारकरीं लक्ष्मीं, पश्यन्नेवं नरेश्वरः । अनेकमणिसोपाना—मारुरोहायभूमिकाम् ॥ ८९ ॥
तत्रागण्यानि पण्यानि, बहुमूल्यान्यनेकधा । अनिन्दितानि विद्यन्ते, स्थाने स्थाने समन्ततः ॥ ९० ॥
चारुक्रं मुकवृन्दानि, नालिकेरीफलानि च । कुत्रचिद्गणयन्त्युच्चै—स्वरितं त्वरितं नराः ॥ ९१ ॥
आरोप्यते तुलायां च, धरिमद्रव्यसञ्चयः । कुङ्कुमादि परिच्छेत्तुं, विशुद्ध्यर्थमिव क्वचित् ॥ ९२ ॥
कृष्णजीरकधान्याक—मरिचाद्या उपस्कराः । धान्यानि च प्रमीयन्ते, कुत्रचिद्वणिगादिभिः ॥ ९३ ॥
अनेकभङ्गयः कापि, लम्बिताहारयष्टयः । निर्मला व्योमगङ्गायाः, प्रवाहाः इव रेजिरे ॥ ९४ ॥
अत्यन्तममृणीकृत्य, घर्षं घर्षं क्वचिन्नरैः । निर्मलीकृत्य विध्यन्ते, प्रवालशकलान्यलम् ॥ ९५ ॥
वैडूर्यादीनि रत्नानि, कापि साराणि साधुभिः । भव्यानामिव चेतांसि, क्रियन्तेऽपमलान्यहो ॥ ९६ ॥
अशेषदोषनिर्मुक्तं, जातरूपं कषादिभिः । परीक्ष्यादीयते कापि, सद्गुणैर्ह्येव पण्डितैः ॥ ९७ ॥
अभातां क्वचिनास्तीर्णे, कस्तूरीहिमवालुके । निरस्यन्त्यावधं नृणां, सूर्यजहनुसुते इव ॥ ९८ ॥
क्वचित्पट्टांशुकादीनि, पञ्चवर्णानि सादरम् । सद्गुणाणि परीक्ष्यन्ते, वणिक्पुत्रैरनेकधा ॥ ९९ ॥

१ क्रमुकाणि पूगीफलानि. २ अतिमृदुकृत्य. ३ मलरहितानि. ४ सुवर्णम्. ५ कस्तूरी कृष्णवर्णा, हिमं च श्वेतं तयोर्वालुके.
६ सूर्यसुता यमुनानदी कृष्णजला, जहनुसुता गङ्गानदी श्वेतजला.

पद्माकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६२ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ६३ ॥

एवमन्यानि पण्यानि, निचीयन्तेतरां क्वचित् । कानिचित्कापि गोप्यन्ते, प्रदीयन्ते च कानिचित् १००
इत्येवमादिभिः पण्यैः, संयुक्तामादिभूमिकाम् । वीक्षमाणः क्षमानाथः, पण्यवीथीमिवायताम् ॥१॥
वैदूर्यमणिसोपानां, द्वितीयामथ भूमिकाम् । सुखेनाधारुरोहोच्चैर्गजेन्द्रोऽधित्यकामिव ॥२॥
दास्यो दासास्तथा कर्म-कर्यः कर्मकरा अपि । पिबन्तः केऽपि पानीयं, कुर्वाणाः केऽपि भोजनम् ॥३॥
भुक्त्वा पीत्वा गवाक्षेषु, स्वपन्तः केऽपि केचन । इतस्ततो वितन्वाना, एहिरे याहिराः क्रियाः ॥४॥
स्वेच्छया केऽपि बलान्तः, प्रोहामा इव वाजिनः । तुष्टचिताः सुपुष्टाङ्गाः, प्रेक्ष्यन्ते तत्र भूभुजाः ॥५॥ त्रिभिर्विशेषकम्
ततः शोणमणीं दृष्ट्वा, रोहणश्रेणिकां भुवम् । तृतीयामारुरोहासौ, विस्मयोत्फुल्ललोचनः ॥६॥
शास्त्रार्थनिपुणास्तत्र, सूपकारा बुधा इव । चक्रू रसवतीमेदान्, धृत्तिग्रन्थानिवोज्ज्वलान् ॥७॥
सुगन्धिश्वेतसच्छालि-दालिप्रभृतिभोजनम् । प्राज्यमाहादित स्वान्तं, निर्ममुः केऽपि बल्लवाः ॥८॥
विशालान्यैशलानच्छा-नखण्डान्मण्डकानपि । क्वचिन्निर्माणयामासु-श्रन्द्रमण्डलसन्निभान् ॥९॥
व्यञ्जनानि रसाढ्यानि, विनिर्माय प्रभूतशः । केऽपि सञ्चस्करुः क्वापि, काव्यानि कवयो यथा ॥१०॥
ह्यैङ्गवीनहविषा परिपच्य केचित्, पक्वान्नभेदनिकरान्विदधुर्विचित्तान् ।
केचिन्मनोनयनमोदकमोदकांश्च, बद्धोत्करान् हिमगिरेरिव-चारुकूटान् ॥ ११ ॥

१ पर्वतस्थोपरितर्नी भूमीम् २ टीकाग्र-थान् ३ सूदाः

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६३ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ६४ ॥

स्थूलपूगीफलान्याशु दंलीकृत्य समांशतः । सान्द्रचन्द्रोदकेनार्द्राचक्रिरे तन्नियुक्तकाः ॥ १२ ॥
प्रत्यग्रैर्नागबल्लीनां, विशालैः सन्दलैर्दलैः । बबन्धुर्बीटकान्युच्चै—स्तद्यापारनियोगिनः ॥ १३ ॥
कस्तूरिकाकुङ्कुमचन्दनानां, कर्पूरपूरेण विमिश्रितानाम् । विलेपनैर्विभ्रति भाजनानि, केचिन्नरास्तद्विषये नियुक्ताः ॥ १४ ॥
एवंविधं तृतीयाया, भूमेः पीठं व्यलोकयत् । चतुर्थीं रिष्टसोपाना—मारुहोह भुवं नृपः ॥ १५ ॥
तत्र प्रधानलोकानां, विशालाः स्वापमण्डपाः । चक्षुर्मनोहरैश्चित्रै—श्चित्रिताश्चित्रकर्मभिः ॥ १६ ॥
आकीर्णा वर्यपर्यङ्कै—र्विस्तीर्णैर्विविधैस्तथा । नवनीतमृदुस्पर्श—हंसतूल्युपधानकैः ॥ १७ ॥
कान्तरत्नमयस्तम्भा, वैडूर्यमणिकुट्टिमाः । विरेजिरे निर्जराणा—मुपपातगृहा इव ॥ १८ ॥ त्रिभिर्विशेषकम्
उपवेशनशालाश्च, स्पष्टस्फाटिकवेदिकाः । रत्नसिंहासनस्वर्णपादपीठोपशोभिताः ॥ १९ ॥
नानामणिशिलाबद्ध—विशालधरणीतलाः । निर्जराणां महास्थान—समा इव बभुस्तराम् ॥ २० ॥ युग्मम्
द्वीपान्तरागतैः सूर्यै—र्नूनं द्रष्टुं गृहश्रियम् । रेजुः प्रत्याहृतस्वर्ण—स्थालैर्भाजनमण्डपाः ॥ २१ ॥
रूप्यस्वर्णादिनिर्वृत्तै, रम्यैः कञ्चोलकादिभिः । आसनैर्विविधैश्चापि, तेऽभितो रेजिरे तदा ॥ २२ ॥
रत्नकाञ्चनसोपानं, जाल्यस्वर्णमहीतलम् । शीतकुम्भमयस्तम्भ—न्यस्तवैडूर्यतोरणम् ॥ २३ ॥
पद्मरागेन्द्रनीलादि—मयार्हद्विम्बभूषितम् । गृहस्योत्तरपूर्वस्यां, वर्तते चैत्यमन्दिरम् ॥ २४ ॥ युग्मम् ॥

खण्डीकृत्य समभागेन. २ गाढकर्पूररसेन. ३ तमालपत्रसहितैः, ४ पङ्क्तिस्थापितसुवर्णस्थालैः. ५ शीतकुम्भं सुवर्णम्.

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६४ ॥

यन्यशाली
भद्र—
॥ ६५ ॥

पूर्वस्यां चारुत्तानि विद्यन्ते कोशवेदमसु । तानि यान्यन्धकारेऽपि, समुद्योतं वितन्वते ॥२५॥
तत्र श्रेणिकराजस्य, सिंहासनमदापयत् । चेष्टणायाः पुनर्भद्रा—सनं भद्रा स्वपूरुषैः ॥२६॥
तत्राभयकुमारादि—मन्त्रिणामप्यदापयत् आसनानि यथौचित्यमौचित्यं हि परो गुणः ॥२७॥
ततः सुखासनासीनः, श्रेष्ठिनीं क्षितिपोऽवदत् । शालिभद्रः स्फुरद्भद्रो, भद्रे कास्ते सुतस्तव ॥२८॥
स्वामिन् युष्मत्पदाम्भोजो—पचारे विहिते सति । स्वस्वामिदर्शनायाशु, शालिभद्रः समेप्यति ॥२९॥
परमद्य प्रमोदाय, प्रभो मेऽनुग्रहं कुरु । स्नानादिभिरिति प्राह, भद्रा श्रेणिकभूपतिम् ॥३०॥
सदोपरोधशीलत्वा—तद्वचोऽमंस्त भूपतिः । महान्तोऽगण्यदाक्षिण्य—पुण्यात्मानो भवन्ति यत् ॥३१॥
विविक्ते चेष्टणां स्थाने, स्थापयित्वा विलासिनीः । तस्या आज्ञापयद्भद्रा—ऽभ्यङ्गोद्धर्तनहेतवे ॥३२॥
लक्षपाकादिकं तैलं निर्मलं घ्राणतर्पणम् । चूर्णानि च सुगन्धीनि, सूक्ष्माण्यतिमृदूनि च ॥३३॥
प्रवरद्रव्यसंयोग—निर्मितानि विचक्षणैः । ताभ्यः समर्पयामास, श्रेष्ठिनी विपुलाशया ॥३४॥ युग्मम् ॥
कृत्वाभ्यङ्गं शरीरेऽस्या, हस्तैः कमलकोमलैः । संवाहनामिमांश्चक्रु—श्रेष्टणायाश्चतुर्विधाम् ॥३५॥
शश्वत्पिष्टातकक्षोदै—निर्मलैस्तदनन्तरम् । तस्या उद्धर्तयामासु—विलासिन्योऽभितस्तनुम् ॥३६॥
इत्थं राजाऽपि तद्वाचा, मर्दयित्वाऽङ्गमर्दकैः । सुकुमारकरैश्छेकैरुद्धर्तनमकार्यत ॥३७॥
विशालामलशुभ्रांशु—कान्तरत्नमहाश्मभिः । निर्मितारोहणश्रेणी—स्पष्टस्फाटिककुट्टिमाम् ॥३८॥

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६५ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ६६ ॥

पञ्चमीमारोहासौ, सार्द्धं चेष्टणया भुवम् । श्रीकण्ठ इव पार्वत्या, कैलासाचलचूलिकाम् ॥३९॥युग्मम्॥
सर्वतूर्द्धवपुष्पौघ—फलसञ्चयसङ्कुलम् । सञ्छायनागपुत्राग—बकुलाशोकचम्पकम् ॥ ४० ॥
ऊर्ध्वं रुद्रार्कचन्द्रांशु, स्पृहणीयं दिवोकसाम् । तदा मर्त्याधिभूस्तत्रा—ललुके नन्दनं वनम् ॥४१॥युग्मं॥
आच्छादनशिलासूचैः, स्तम्भदेशेषु भित्तिषु । न्यस्तरत्नकरध्वस्त—ध्वान्ते तत्र वनान्तरे ॥४२॥
चन्द्रकान्तमणिग्राव—कलृप्तपर्यन्तवेदिका । चञ्चत्काञ्चनसोपान—शालिनी विपुलाऽऽयता ॥४३॥
संचारितापनीताम्बुः, कीलिकादिप्रयोगतः । नानारत्नौघनिर्वृत्त—प्रवेशोन्नततोरणा ॥४४॥
क्रीडापुष्करणी रम्या, रमणीयतया ध्रुवम् । निरस्तसुमनोवापी, विमला शुशुभेतराम् ॥४५॥ चतुर्भिश्च कुलकं ॥
तस्यां घनरसक्रीडां, कर्तुं द्रागवतेरतुः । चेष्टणाश्रेणिकौ सिन्धौ, लक्ष्मीनारायणाविव ॥४६॥
पूर्वं कुङ्कुमकलृप्ताङ्ग—रागं तन्मिथुनं तरत् । चक्रद्वन्द्वमिवोत्तप्त—स्वर्णचूर्णप्रभं बभौ ॥४७॥
ततोऽवदातसर्वाङ्ग—मारक्तचरणाधरम् । धारयामास तद्द्वन्द्वं, राजहंसयुगश्रियम् ॥४८॥
अभ्रमूस्वर्दिपद्वन्द्व—मिव तन्मिथुनं तदा । करोल्लालनतोऽम्भोभिः, परस्परमवाकिरत् ॥४९॥
क्वचिद् भूपभुजादण्डा—स्फालनादुच्छ्रितोर्मिभिः । हृत्वा स्र प्राप्यते तीरं, रिक्ता नौरिव चेष्टणा ॥५०॥
चेष्टणोन्नतवक्षोज—क्षोभितोदकवीचिभिः । भूपोऽपि प्रापि तत्तीरं, पोतो नीरनिधाविव ॥५१॥

१. नरेन्द्रः. २. तिरस्कृतदेववापी.

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६६ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ६७ ॥

कुर्वाणस्य जलक्रीडा—मेवं भूपस्य निर्भराम् । सन्मुद्रारत्नमङ्गुल्याः, पपातालक्षितं जले ॥५२॥
यावन्निरीक्षते ताव—दङ्गुलीं स्वां नराधिपः । पश्यति स्म विशोभां तां, च्युतरत्नामिवोर्मिकाम् ॥५३॥
ततस्तमतिसम्भ्रान्तं, भूपतिं तरलेक्षणम् । दृष्ट्वा भद्राऽप्यसम्भ्रान्ता, प्राह किं किमिति प्रभो ॥५३॥
मुद्रारत्नं ममाङ्गुल्याः, परिभ्रष्टमलक्षितम् । निर्भरं क्रीडतो वाप्या—मिति भद्रां नृपाऽऽवदत् ॥५४॥
मुद्रारत्नोपलम्भार्थं, भद्रा दासीमथादिशत् । क्रीडापुष्करिणीनीरं, हले सञ्चारयान्यतः ॥५५॥
ततश्चकर्ष पानीयं, कीलिकाकर्षणेन सा । सद्यः सस्फुरमन्त्रेण, सिद्धमन्त्रेव योगिनी ॥५६॥
राजाऽलङ्काररत्नांशु—चितं पुष्करिणीतलम् । पयःपूर्णमिवापश्य—द्गतेऽप्यन्यत्र वारिणि ॥५७॥
मुद्रारत्नं च तत्स्वर्णमणिभूषान्तरस्थितम् । पिकपोतमिवाऽशोमं, चक्रवाकौघमध्यगम् ॥५८॥
यद्वा काकमिवाकान्तं, सुवर्णान्तर्व्यवस्थितम् । अङ्गारमिव निस्तेजो, ददर्श श्रेणिकः पुरः ॥५९॥ युग्मं ॥
प्रासीसरत्करं यावदादातुं नृपतिस्तकत् । स्नुषानिर्माल्यमस्पृश्य—मिति भद्रा न्यवारयत् ॥६०॥
ततश्च ज्ञापयामास, श्रेष्ठिनी निजचेष्टिकाम् । क्षालयित्वा हले मुद्रा—रत्नमर्पय भूभुजे ॥६१॥
तदैवादाय साय चेटी, क्षालयित्वाऽमलैर्जलैः । मुद्रारत्नमदान्तरस्मै, शीघ्रमालिप्य चन्दनैः ॥६२॥
शालिभद्रवधूटीनां, निर्माल्याभरणान्यसौ । दृष्ट्वा सविस्मयो भूप—श्चेष्टणामुखमैक्षत ॥६३॥
रत्नकम्बलसत्त्वानि, पादप्रोज्जनकान्यहो । क्रियन्तेऽत्र पुरे स्त्रीणां नैगमानामपि प्रभो ॥६४॥

पद्माकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६७ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ६८ ॥

धराधिनाथभार्याया, अपि प्रावरणाय सः । न मेऽस्तीति पुरावादी-रत्र किं वक्ष्यसि प्रिये ॥६५॥
पुष्करिण्याः कृतक्रीडः, समं चेल्लणया नृपः । ऐरावत इवाऽभ्रम्बा, सलीलमथ निर्ययौ ॥६६॥
गन्धकाषयिकावस्त्र-मुपानायाशु भद्रया । निर्जला कार्यते तस्य, तनुर्वापी यथा पुरा ॥६७॥
विलेपनमुपानीय, गोशीर्षादिकमुत्तमम् । परिवारसमेतस्य, विलिप्याङ्गं महीपतेः ॥६८॥
नानादेशोद्भवैर्वस्त्रै-श्चारुचीनांशुकादिकैः । नरेन्द्रं सपरीवारं, श्रेष्ठिनी पर्यधापयत् ॥६९॥
अत्रान्तरे च विज्ञप्तः, सूपकारेण भूपतिः । प्रस्तावो देवपूजायाः, समभूदधुना प्रभो ॥७०॥
अवतीर्य धराधीश-श्चतुर्थीमथ भूमिकाम् । द्वारमुद्घाटयामास, तीर्थकृच्चैत्यसद्धानः ॥७१॥
तत्रार्हत्प्रतिमाः स्वर्ण-रत्नमय्यो मनोहराः । दृष्ट्वाऽतिमुदितो भूप-श्चिन्तयामास चेतसि ॥७२॥
धन्यस्तावदयं शालि-भद्रो भद्रात्मजः सुधीः । यस्येदृक्चैत्यसामग्री, लोचनानन्ददायिनी ॥७३॥
धन्योऽहमीदृशा यस्य, वणिजः पुण्यभाजनम् । धार्मिका धनवन्तो य-त्तत्सुवर्णस्य सौरभम् ॥७४॥
पुष्पदन्तात्पुरो वाम-स्कन्धपृष्ठे दशा दधत् । एकशाटयुत्तरासङ्गं, विदधे वसुधाधवः ॥७५॥
बध्वाञ्जलिर्नमन्नुच्चै-र्जयेति मुहुरुद्गृणन् । प्रविवेश विशामीश-स्तीर्थकृद्देशमनोऽन्तरम् ॥७६॥
अत्रान्तरे निजैर्मत्यैर्भद्रा भद्राभिलाषिणी । पूजोपकरणं सर्वं, पुष्पादिकमढौकयत् ॥७७॥
करप्रक्षालनं कृत्वा मुखकोशं विधाप्य च । निर्माल्ययित्वा सर्वाचाः, सराम्भ्रमममार्जयत् ॥७८॥

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६८ ॥

घन्यशाली
भद्र—
॥ ६९ ॥

ततः स्नात्रं जिनार्चानां, स्वर्णकुम्भैर्महीपतिः । स्वयं शक्र इवाकार्षीत्, सहर्षो गन्धवारिभिः ॥ ७९ ॥
गोशीर्षचन्दनेनाङ्ग-रागं कृत्वा विशेषतः । सद्गन्धैर्विविधैः पुष्पै-भूपस्ताः पर्य्यपुजत् ॥ ८० ॥
कालागुर्वादिसद्रव्य-निष्पन्नं धूपमुत्तमम् । दग्ध्वा सुगन्धमाधत्त, गर्भागारं नरेश्वरः ॥ ८१ ॥
अखण्डैस्तन्दुलैः कुन्द-कोशसब्रह्मचारिभिः । मङ्गलानि लिलेखाष्टौ, स्पष्टं तुष्टः पुरो नृपः ॥ ८२ ॥
पूजामेवं विधायोच्चैः, सन्त्यज्यार्हदवग्रहम् । दक्षिणेन जिनार्चाया-स्तस्थौ श्रेणिकभूपतिः ॥ ८३ ॥
अवग्रहश्च सिद्धान्ते, त्रिविधो गणधारिभिः । जघन्यमध्यमोत्कृष्ट-भेदेन प्रतिपादितः ॥ ८४ ॥
षष्टिहस्तप्रमाणेऽसा-बुल्लूष्टोऽवग्रहो मतः । जघन्यो मवहस्तस्तु, ज्ञेयः शेषस्तु मध्यमः ॥ ८५ ॥
निरीक्ष्य चक्षुषा भूमिं, वस्त्रान्तेन प्रमृज्य च । उत्तरासङ्गमाधत्त, पूर्ववन्नरपुङ्गवः ॥ ८६ ॥
ततो ननाम पञ्चाङ्ग-प्रणिपातेन भूपतिः । जानुद्वयं करद्वन्द्व-मुत्तमाङ्गं च पञ्चमम् ॥ ८७ ॥
ततः संवेगजनकै-रसमानगुणस्तवैः । नृपतिः स्तोतुमारेभे, त्रैलोक्याधिपतिं जिनम् ॥ ८८ ॥
त्वया रागोरगो नाथ, वक्रः क्रूरोऽतिदारुणः । विनंतानन्दनेनेव, सत्पक्षेण न्यहन्यत ॥ ८९ ॥
द्वेषं द्वेषणमत्यन्त-रोषणं भीषणं भवान् । अतिप्रौढबलः स्वामिन्, महाभट्ट इवाजयत् ॥ ९० ॥
प्रभो मोहपिशाचोऽयं, छलान्वेषी न्यगृह्यत । त्वया सस्फुरमन्त्रेण, मान्त्रिकेणेव धीमता ॥ ९१ ॥

१ गरुडेन.

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ६९ ॥

वन्यशाली
भद्र—
॥ ७० ॥

कषाया हन्तुमारब्धा-स्त्वयाऽनन्तानुबन्धिनः । मिथ्यात्वमाश्रिताः स्वामि-स्तेनैव सह जघ्निरे ॥ ९२ ॥
स्वामिन्नष्टमहाप्राप्ति-हार्यार्चा त्वयि राजते । कर्माष्टकक्षये शक्ति, ब्रुवाणेव तवाद्भुताम् ॥ ९३ ॥
वागेकानेकसन्देहान्, देहिनां हन्ति ते विभो । भवादृशानां महिम, कः परिच्छेतुमीश्वरः ॥ ९४ ॥
यन्न प्रकाश्यतेऽर्काद्यै-र्वस्तूहामस्वधामभिः । तदप्यालोक्यते तेन, ज्ञानेन निखिलं तव ॥ ९५ ॥
भवन्ति हि प्रसादात्ते, सर्वाभीष्टार्थसिद्धयः । तत्प्रसीद ममाभीष्टं, पूर्णभद्रं कुरु द्रुतम् ॥ ९६ ॥
इत्थं स्तुत्वा जिनाधीश-मसमानगुणस्तवैः । पञ्चभिर्दण्डकैश्चैत्य-वन्दनं च प्रचक्रमे ॥ ९७ ॥
वामं जानुं समाकुञ्च्य, दक्षिणं न्यस्य भूतले । पुरो बद्ध्वाञ्जलेनाय्यं, स्थगयन्नचिताञ्जलिः ॥ ९८ ॥
न्यस्तदृष्टिर्जिनार्चायां, सुव्यक्तं योगमुद्रया । शक्रस्तवमसौ भूपो, भक्त्या शक्र इवापठत् ॥ ९९ ॥ युग्मं
प्रतिक्रामत्यसावीर्या-पथिकां विधिना ततः । पुनः शक्रस्तवं पूर्व-रीत्याऽपाठीन्नरेश्वरः ॥ १०० ॥
रोमाश्रितवपुर्भूपो, योगमुद्रादिपूर्वकं । बक्ष्यमाणक्रमेणाथ, विदधे चैत्यवन्दनाम् ॥ १ ॥
तन्नाथा जिनमुद्राख्या, योगमुद्राऽभिधाऽपरा । मुक्ताशुक्तिस्तृतीया तु, तिस्रो मुद्राः प्रकीर्तिताः ॥ २ ॥
शक्रस्तवे योगमुद्रा, जिनमुद्रा तु वन्दने । मुक्ताशुक्त्यभिधा मुद्रा, प्रणिधानविधौ भवेत् ॥ ३ ॥
कृपापरायणस्वान्ताः, श्रीमन्तः पूर्वसूरयः । पञ्चभिर्दण्डकैश्चैत्य-वन्दनामेवमूचिरे ॥ ४ ॥
शक्रस्तवस्तावदिहादिदण्डक-स्तस्याभिधाने विधिरेष गीतः । भून्यस्तजानुः करसम्पुटी च, स न्यस्तदृष्टिर्जिनबिम्ब एषः ५

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ७० ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ७१ ॥

ततः प्रतिक्रामति साधुरीर्या, आद्धोऽपि वा यद्गणितं श्रुतेऽदः । श्रीचैत्यसाध्यालयभक्तपान-कृत्येष्विवहेर्या, परिशोधयन्ति॥

शक्रस्तवं पठेदादौ, ततोऽभ्युत्थाय संयतः । पादयोजिनमुद्रां च, योगमुद्रां च हस्तयोः ॥ ७ ॥

विधाय सूत्रमाकृष्य, चैत्यवन्दनसंज्ञितम् । कायोत्सर्गं ततः कुर्यान्नमस्कारं च चिन्तयेत् ॥ ८ ॥

परमेष्ठिस्तुतिं दत्त्वा, बिम्बनाथस्तुतिं ततः । लोकोद्योतकरं ब्रूयात्कायोत्सर्गस्तुतिं ततः ॥ ९ ॥

ज्ञानस्तवं समाकृष्य, कुर्यादुत्सर्गमादृतः । चिन्तयेच्च नमस्कारं, स्तुतिं दद्यात्छूतस्य तु ॥ १० ॥

सिद्धस्तवेऽपि चोत्सर्गः, स्तुतिश्च परमेष्ठिषु । वैयावृत्यकरादेश्च, स्तुतिः शक्रस्तवस्तथा ॥ ११ ॥

एतेनैव प्रकारेण, पुनरावर्त्य वन्दयेत् । सर्वचैत्ययतीकृत्वा, स्तोत्रं पठति सादरम् ॥ १२ ॥

शक्रस्तवं पुनर्भवत्या, ततः पठति पञ्चमम् । प्रणिधानं ततः कुर्या—द्रवाशंसा विवर्जितः ॥ १३ ॥

मोक्षाशंसा तु यश्नोक्ता, निदानं बोधिलाभवत् । पूर्वसूरिभिराख्याता, सामाचारीयमीदृशी ॥ १४ ॥

न निषिद्धा च गीतार्थै—राश्रिता च बहुश्रुतैः । निरवद्या ततो मान-मन्येषामपि देहिनाम् ॥ १५ ॥

फलमेतस्य सर्वस्य, मोक्ष एव न चेदसौ । स्वर्भोगाः सुकुले जातिः, प्रव्रज्या मोक्ष एव तु ॥ १६ ॥

इह लोकेऽपि चैतस्य, फलमाहुर्मनीषिणः । राजनस्करवह्यादे—न हानिरुपजायते ॥ १७ ॥

पूज्यः सतां मतो राज्ञां, भोगी स्वामी च सम्पदाम् । पुत्रदारप्रियो नित्यं, श्रेष्ठकर्मानुशीलकः ॥ १८ ॥

१ प्रमाणम्

पहाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ७१ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ७२ ॥

बन्दकः स्यादगारी चे-दथापि यतिपुङ्गवः । तस्यापि भूमिकौचिल्या-दनुत्कलमिदं भवेत् ॥ १९ ॥
कृतश्रीतीर्थनाथार्चा-स्नानार्चाचैल्वन्दनः । धन्योऽहमिति मन्वान-श्चैल्वतो निरगान्धपः ॥ २० ॥
सपरिवारमामन्त्र्य, तदैवादरतः स्वयम् । उपावीशदुर्वीशं, भद्रा भोजनमण्डपे ॥ २१ ॥
तत्र तावत्समानीत-मादितश्चर्वणं प्रभोः । रूप्यकच्चोलकेषूच्चैः, कृत्वा नानाविधं बहु ॥ २२ ॥
नालिकेरीफलास्थूला-चिरन्तनदलोत्करान् । चारुकर्पूरसन्मिश्र-खण्डपिण्डदलावली ॥ २३ ॥
पक्वदाडिमबीजानि, राजादनफलानि च । रसाढ्या मृदुमृद्वीकाः, काव्यमाला इवोज्ज्वलाः ॥ २४ ॥
ईदृग्विधं चर्वणीय-मन्यदप्युपदौकितम् । सर्वेभ्योऽपि यथौचित्यं, ददौ तत्पृथिवीपतिः ॥ २५ ॥
सुसंस्कृतेक्षुखर्जूर-नारङ्गाग्रफलादिकम् । भूयिष्ठं श्रेष्ठिनी श्रेष्ठं, ततश्चोष्यमदौकयत् ॥ २६ ॥
सा पक्वशर्करोत्पन्नं, चातुर्जातकसम्भृतम् । बुभुक्षोदीपनं तीक्ष्णं, ततो लेह्यमनाययत् ॥ २७ ॥
अशोकवर्तिकासेवा-खण्डखाद्यकमोदकान् । घृतपूर्णंश्च सुस्निग्धान्, फेणिकाः सुकुमारिकाः ॥ २८ ॥
इत्यादिकं च पक्वान्नं, नानाभेदं प्रभूतशः । ततश्चानाययामास, श्रेष्ठिन्यौदार्यशालिनी ॥ २९ ॥
ततः सूपोदनं निस्त्वक्, वरान्कलमतन्दुलान् । सद्गन्धं शारदं सर्पि-नानाशालनकानि च ॥ ३० ॥
अनेकद्रव्यसंयोग-निष्पादितमनोहरा । उपनीता ततः पेया, परिणामविधायिनी ॥ ३१ ॥
भाजनान्यपनीतानि, ततो दक्षिणतः स्थिते । हस्तप्रक्षालनं चकुः, श्रेणिकायाः पतद्गृहे ॥ ३२ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ७२ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ७३ ॥

ततो नानाविधा दन्ते, विच्छिन्तीरतिबन्धुराः । तद्भाजने निचिक्षेप, सा शालीन्मण्डकादि च ॥ ३३ ॥
भुक्ते सत्यपनीतानि, भाजनानि पुनस्ततः । हस्तप्रक्षालनं सर्वे, पूर्ववच्चकिरे ततः ॥ ३४ ॥
कर्पूरशर्करामिश्र—मविस्रं श्रेष्ठिनी ततः । सत्पयः पारिहृद्दीना—मर्द्दावर्त्तमुपानयत् ॥ ३५ ॥
नृपप्रभृतिसर्वेषां, पीते दुग्धे सति क्षणात् । अदत्ताचमनं भद्रा, दुग्धान्तं भोजनं यतः ॥ ३६ ॥
सर्वे ते जगृहुर्दन्त—शलाकां तदनन्तरम् । ततः सुगन्धचूर्णेन, हस्तोद्वर्त्तनमादधुः ॥ ३७ ॥
साऽऽनाय्याम्भस्ततः कोष्णं, तेषां हस्तानधावयत् । करेभ्यो धान्यदध्यादे—गन्धापगमहेतवे ॥ ३८ ॥
हस्तनिर्माजनाहेतो—र्द्धौ भद्राऽतिकोमलम् । गन्धकाषायिकावस्त्रं, समुत्तस्थौ नृपस्ततः ॥ ३९ ॥
विस्तीर्णे श्रेष्ठिनी प्रेक्षा—मण्डपे नृपतेस्ततः । रत्नविद्योतिताशास्यं, सिंहासनमदापयत् ॥ ४० ॥
चारुकर्पूरकस्तूरी—चन्दनादिविलेपनम् । पुष्पताम्बूलसंयुक्त—मानीतं भद्रया ततः ॥ ४१ ॥
ततो विदग्धनर्तक्या, गायनैर्वादकैरपि । प्रेक्षणं कर्तुमारेभे, सुरसं गीतकोपमम् ॥ ४२ ॥
अत्रान्तरेऽवदद् भूपो, भद्रे क्वास्ति तवात्मजः । तमहं द्रष्टुमिच्छामी—क्षणानन्दक्षपाकरम् ॥ ४३ ॥
स्वामिन्नेष समायाति, शालिभद्रो ममाङ्गजः । युष्मत्पादाम्बुजं द्रष्टु—मित्युदित्वा महीपतिम् ॥ ४४ ॥
एकान्तरितशोणाश्म—स्फटिकारोहणावलिम् । रक्तश्वेताम्बुज—श्रेणिं, वहन्तीमिव लम्बिनीम् ॥ ४५ ॥

१ निश्रेणिम्

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ७३ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ७४ ॥

हर्म्यावतंसशोभायै, नृपागममहोत्सवे। आरुरोहाङ्गजाहृत्यै, श्रेष्ठिनी षष्ठभूमिकाम्॥४५॥त्रिभिर्विशेषकम्
आगच्छन्तीं समालोचय, शालिभद्रः स्वमातरम् । सम्मुखीनां समुत्तस्थौ, विनीता हि कुलोद्भवाः ॥
प्रणम्य चरणौ तस्याः, स प्रोचे रचिताञ्जलिः । मेघगम्भीरवाग्मातः, किमागमनकारणम् ॥ ४७ ॥
चतुर्थी भूमिमागच्छ, वत्साऽतुच्छमतेऽधुना । श्रेणिकं तत्र पश्येति, जगाद् जननी सुतम् ॥ ४८ ॥
समर्थं वा महार्थं वा, जानास्यम्ब त्वमेव हि । करिष्ये किमहं तत्रे—त्युवाच जननीं स तु ॥ ४९ ॥
शालिभद्रं ततो भद्रा, प्रत्युवाच प्रियम्बदा । केतव्यं विस्तु नो किञ्चि—त्तद्वत्स स्वस्थमानस ॥ ५० ॥
स्वाम्यसौ भवतोऽन्येषा—मप्यागात्तव मन्दिरम् । श्रेणकः सदगुणश्रेणि—स्त्वदर्शनकुतूहली ॥ ५१ ॥
ततस्तद्वचनं श्रुत्वा, शालिभद्रो व्यचिन्तयत् । ममापीहाऽपरः स्वामो—त्यश्रुतं श्रूयते वचः ॥ ५२ ॥
अथवाऽकृतसम्पूर्ण—धर्माणां जन्मिनामिह । प्राप्तायां भोगसम्पत्ता—वपि स्यात्परतन्त्रता ॥ ५३ ॥
तस्मादस्मादृशां काम-भोगजम्बालसङ्गिनाम् । युक्ताऽन्यतन्त्रता गतां शूकराणामिवाऽवनौ ॥ ५४ ॥
अत एव महात्मानो, मुनयो भोगसम्पदः । विहाय जगद्दुर्दृक्षां, सर्वदुःखक्षयावहाम् ॥ ५५ ॥
तदमीभिरलं भौगै—भोगिभोगोपमैर्मम । ग्रहीष्यामि व्रतं तूर्णं, श्रीवीरस्वामिसन्निधौ ॥ ५६ ॥
एवमत्यन्तसंवेग—भावितात्मा महामनाः । स मातुरूपरोधेना—वतरीतुं प्रचक्रमे ॥ ५७ ॥

१ जम्बालः पङ्कः

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ७४ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ७५ ॥

सद्यः कलसाङ्गरागोऽसौ, वृन्दारकविलेपनैः । भव्यैर्दिव्यैरलङ्कारैः, सर्वाङ्गेषु विभूषितः ॥ ५८ ॥
प्रधानैर्देवदृष्यैश्च, कृता कल्पप्रसाधनः । एवं परिष्कृताङ्गाभिः, पत्नीभिरभितो वृतः ॥ ५९ ॥
शारदः किमयं चन्द्र-स्ताराभिः परिवारितः । सलीलगमनः किंवा, देवदन्ती वशान्वितः ॥ ६० ॥
किमु कल्पलतायुक्तो, जङ्गमः कल्पपादपः । अप्सरोभिर्वृतः शक्रः, स्वर्गादवतरत्यसौ ॥ ६१ ॥
जनयन्निति सन्देहं, जनानां श्रेष्ठिनन्दनः । रूपनिर्जितकन्दर्प—श्रुतार्थोर्वीमवातरत् ॥ ६२ ॥ पञ्चभिःकुलकम् ॥
स्फुरत्परिमलोद्गार—वासिताशेषदिग्मुखं । सभार्यं तं समाधानं, निर्वर्ण्यचिन्तयन्नुपः ॥ ६३ ॥
अहो सुचीर्णपुण्यानां, किमसाध्यं शरीरिणां । वणिग्मात्रोऽप्यसौ येना—नुकरोति सुरश्रियम् ॥ ६४ ॥
ततश्चाभ्यर्णमभ्येत्य, समं चेष्टणया नृपम् । प्रणनाम सभार्योऽपि, शालिभद्रो महाभुजः ॥ ६५ ॥
समालिङ्ग्य निजोत्सङ्गे, भूपतिस्तं न्यवीविशत् । द्वात्रिंशत्तत्सधर्मिण्यो, निषेदुरूपचेष्टणम् ॥ ६६ ॥
राज्ञा विस्मितचित्तेन, जल्पितोऽपि न जल्पति । किन्तु म्लनास्यपद्मोऽसौ, बाष्पापूर्णेक्षणोऽभवत् ॥
ततः क्षणान्तराद्भद्रा, प्राहैनं विसृज्य प्रभो । मानुष्यं माल्यगन्धादि, नैवैष सहते यतः ॥ ६८ ॥
वर्णचूर्णप्रसूनानि, दिव्यानि प्रतिवासरम् । सर्वं सम्पादयत्यस्य, देवभूयं गतः पिता ॥ ६९ ॥
मुंक्ते स्वामिन्नयं देव—कुरूणां फलसञ्चयम् । पानीयमपि तत्रत्यं, पिबत्यमरदौकितम् ॥ ७० ॥

१ अकल्पो वेशः

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ७५ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ७६ ॥

नाथैकदिनभुक्तानि, वस्त्राण्याभरणानि च । नोपभुङ्क्ते सपत्नीको, द्वितीयदिवसेष्यसौ ॥ ७१ ॥
ततो न क्षमते स्थातु—मयं हि सुखलालितः । प्रसद्य स्वामिनः पादा, विसृजन्त्वविलम्बितम् ॥ ७२ ॥
ततश्च श्रेणिकः प्राहा—नभिज्ञा (ज्ञां) चेष्टणा (णां) ध्रुवम् । अपूर्वः कोऽपि सत्पुण्य—महिमा हि महीयसाम् ॥ ७३ ॥
अहो सत्पात्रदानस्य, कस्याप्येवमिदं फलम् । तपसो वा सुचीर्णस्य, यदेवं किङ्कराः सुराः ॥ ७४ ॥
तत्त्वं वत्स समुत्तिष्ठ, गच्छ स्थानं समीहितम् । आरुरोह ततः शालि—भद्रोऽसौ षष्ठभूमिकाम् ॥ ७५ ॥
श्रेणिकोऽपि समुत्थाय—जगामाधस्तनीं भुवम् । ततः सलीलगमनः, कुञ्जरः पर्वतादिव ॥ ७६ ॥
ततो वस्त्राणि रत्नानि, हस्तिनोऽश्वान् रथानपि । प्राभृतं दौकयामास, भद्रा श्रेणिकभूभुजे ॥ ७७ ॥
श्रेणिकं तदगृह्णन्तं, प्राह भद्रातिगौरवात् । न मे देव मनःस्वास्थ्य—मेवमेवोपपद्यते ॥ ७८ ॥
तत्सद्योऽनुगृहाणैतदङ्गीकरणतोऽत्र मां । मन्त्रिणोऽप्युचिरे देव, भद्राया क्रियतां वचः ॥ ७९ ॥
ततस्तदुपरोधेन, मन्त्रिवाक्याच्च तन्नुपः । प्रतिजग्राह सन्तो हि, स्युर्दाक्षिण्यपरायणाः ॥ ८० ॥
ततः सेचनकारूढः, समं चेष्टणया नृपः । अमात्यादिपरिवारो, जगाम निजमन्दिरम् ॥ ८१ ॥
भद्रा सङ्गोपयामास, हृद्दशोभांशुकादिकम् । चातुरी परमैषा हि, यत्कालोचितकारिता ॥ ८२ ॥
यावच्छ्रेष्ठिसुतस्तस्थौ, भागतृष्णापराङ्मुखः । तावत्कल्याणमित्रेणा—भाष्यतागत्य केनचित् ॥ ८३ ॥
समुद्र इव गम्भीरो, गुरुसत्त्वसमन्वितः । सुमेरुरिव मध्यस्थः, स्थैर्यवान् विबुधप्रियः ॥ ८४ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ७६ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ७७ ॥

अहःपतिरिवौजस्वी, विध्वंसिततमस्ततिः । शरच्चन्द्र इवामन्दा—नन्दसन्दोहवर्द्धनः ॥ ८५ ॥
 गन्धहस्तीव विक्षिप्त—परवादिमतङ्गजः । मृगेन्द्र इव दुर्धर्षो—ऽन्येषां प्रौढपराक्रमः ॥ ८६ ॥
 राजहंस इवात्यन्त—शुद्धपक्षद्रयोदयः । पुंस्कोकिल इव श्रोतु—श्रवःसुखकरध्वनिः ॥ ८७ ॥
 महापृथ्वीपतिरिव, प्रधानविपुलक्षमः । प्रावृड्धाराधर इव, निर्वापितमहीतलः ॥ ८८ ॥
 मेघनिर्योषगम्भीर—घोषोत् घोरतपोनिधिः । धर्मघोषोऽभिधानेन, सूरिः सूरिगुणोत्तरः ॥ ८९ ॥
 साधुकल्पविहारेण, विहरन्नाययाविह । अवातरच्च सोऽयैव, चैत्ये गुणशिलाभिधे ॥ ९० ॥ सप्तभिःकुलकम् ॥
 सान्तःपुरपरीवारः, समं नागरिकैरपि । निर्ययौ श्रेणिकस्तस्य, वन्दनार्थं महीपतिः ॥ ९१ ॥
 तदाकर्ण्यांशु सानन्दः, स्यन्दनं श्रेष्ठिनन्दनः । आरुह्य सपरीवारो, निर्ययाचार्यचर्चया ॥ ९२ ॥
 श्रेणिको नागराः श्रेष्ठि—नन्दनो भक्तिनिर्भरम् । दत्त्वा प्रदिक्षणास्तिष्ठः, सूरिपादान् ववन्दिरे ॥ ९३ ॥
 सूरिः श्रीधर्मघोषोऽपि, चक्रिशक्रशिवश्रियाम् । कारणं सर्वजन्तुभ्यो, धर्मलाभाशिषं ददौ ॥ ९४ ॥
 यथास्थानोपविष्टेषु, सर्वेषु मुनिपुङ्गवः । देशनां कर्तुमारेभे, भवनिर्वेदकारिणीम् ॥ ९५ ॥
 कोटिं वराटिकाहेतोः, कोऽपि हारयते यथा । वैडूर्याख्यं महारत्नं, भिन्द्यात्सूत्रकृते कुधीः ॥ ९६ ॥
 लोहार्थमथवा नावं, स्फोटयत्यबुधोऽम्बुधौ । गोशीर्षचन्दनं भस्म—कृते मुग्धा दहत्यलम् ॥ ९७ ॥
 कर्पूरकाननं छिन्द्यात्कोद्रवावृतिहेतवे । धृतं जाल्यसुवर्णं च, पूत्कृत्य गमयत्यधीः ॥ ९८ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ७७ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ७८ ॥

एवं मानुष्यकं जन्म, धर्मसाधनसंयुतम् । असारविषयासक्ता, मा नाशयत मानवाः ॥ ९९॥
 विज्ञायावसरं श्रेष्ठि—सुतः संवेगवानसौ । अपृच्छन्मुनिनेतारं, प्रस्तावज्ञा हि धीधनाः ॥ २००॥
 स्वामिन्नान्यः कथं स्वामी, भवत्यत्र परत्र च । धनिनामपि नृणां हि, दुःखाय परतन्त्रना ॥ २०१॥
 जगदुः सूरयो धर्म-घोषास्तं श्रेष्ठिनन्दनम् । इहामुत्र न तेषां स्युः, स्वामिनः प्रव्रजन्ति ये ॥ २०२॥
 प्रत्युत स्वामिभावं ते, लभन्ते सर्वदैव हि । सुरासुरनरेद्राणां, सेव्यन्ते तैश्च सादरम् ॥ २०३॥
 यद्येवमहमप्यम्बां, गत्वा स्वं भगवन् गृहम् । अनुज्ञाप्य ग्रहीष्यामि, प्रव्रज्यामिति सोऽवदत् ॥ २०४॥
 प्रमादो न विधातव्यः, कर्त्तव्यः शोघमुद्यमः । इत्युक्तं सूरिणा येन, धर्मस्य त्वरिता गतिः ॥ २०५॥
 व्याख्यावसाने नरपुङ्गवाद्याः, प्रणम्य सूरेश्वरणारविन्दम् । श्रीजैनधर्मश्रवणप्रमोदा-दपूर्णचित्ता निजधाम जग्मुः ॥ २०६॥
 इति श्रीधन्यशालिभद्रमहर्षिचरिते श्रीराजगृहे रत्नकम्बलवाणिजकागमनादिशालिभद्रगृहश्रीश्रेणिकसमागम-
 नकर्णकदुकान्यस्वाम्याकर्णनाविर्भूतभावनानन्तरकल्याणमित्रनिवेदितागमन श्रीधर्मघोषाचार्यसमीपधर्म-
 श्रवणपर्यन्त शालिभद्रवृत्तान्त व्यावर्णनो नाम चतुर्थः परिच्छेदः

महाकाव्यम्
सर्गः ४
॥ ७८ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ७९ ॥

—अथ श्रीपञ्चमो परिच्छेदः प्रारभ्यते—

अथ श्रीश्रेष्ठितनयः, प्रणम्योचे स्वमातरम् । अथ श्रीधर्मघोषारूय—मुनीश्वरमुखाम्बुजात् ॥ १ ॥
धर्मो निःशेषदुःखौघा—इकुरपूरानलोपमः । निर्वाणसुखलाभस्यो—पायभूतः श्रुतो मया ॥ २ ॥ युग्मम् ॥
स मह्यमरुचद्वाहं, मातः ! श्रीसूरिणोदितः । शर्कराघृतसम्मिश्रं, क्षुधितायेव पायसम् ॥ ३ ॥
भद्राह वत्स तद्भद्रं, यच्छतो रुचितश्च ते । धर्मोऽसावार्हतो यस्मा—त्पितुस्तस्यासि नन्दनः ॥ ४ ॥
इत्याकर्णितधर्माणं, शालिभद्रं निजाङ्गजम् । प्रशशंसेति भद्राऽपि, प्रमोदभरपूरिता ॥ ५ ॥
यद्येवं तर्हि मातस्त्वं, प्रसद्यानुमनुष्व माम् । गृहीत्वाऽहं परिव्रज्यां, विधास्याम्यात्मनो हितम् ॥ ६ ॥
आकर्ण्य कर्णकटुकं, वचः सूनोर्जनन्यथ । मूर्च्छया न्यपतद् भूमौ, सर्वाङ्गेष्वपि निस्सहा ॥ ७ ॥
ततः शीताम्बुना सिक्ता, व्यजनेन च वीजिता । सा लब्ध्वा चेतनामाशु, सुदीनवदनाम्बुजा ॥ ८ ॥
बाष्पविन्दून्विमुञ्चन्ती, व्याहरद्गद्गदाक्षरम् । त्वमेको दुर्लभः सूनु—र्ममोन्दुम्बरपुष्पवत् ॥ ९ ॥
ततो यावदहं वत्स, करोमि प्राणधारणम् । मा गृहाण व्रतं ताव—दिति माताऽब्रवीत्सुतम् ॥ १० ॥
पुत्रः—पक्वाग्रफलवशाति, जीवितं जन्मिनामतः । न ज्ञायतेऽत्र कः पूर्व, को वा पश्चाद्विपद्यते ॥ ११ ॥
माता—सुरूपमरुजं तेऽङ्गं, लक्षितं च सुलक्षणैः । तद्वत्स लालयापूर्वै—र्भोगाङ्गैर्देवताहृतैः ॥ १२ ॥
पुत्रः—अम्बाशुचिरयं कायः, शुच्यपीहांशुकादिकम् । दूषयत्यम्बु जीमूता—द्भवमूषरभूरिव ॥ १३ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ७९ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ८० ॥

अकस्मादापतत्यस्मिन्, शरीरे रोगसन्ततिः । सरंधासन्ततिस्तीक्ष्णा, यथा स्वमधुमण्डपे ॥ १४ ॥
अपक्वघटवारीव, न विश्रम्भस्य भाजनम् । अत्यन्तासारतापेतं, शरीरं देहिनामदः ॥ १५ ॥
प्रतिबन्धस्तदत्राम्ब, क्रियते को विवेकिभिः । केवलं धर्म आधातुं, युज्यते तेन मुक्तिदः ॥ १६ ॥
माता—द्वात्रिंशतानुरक्ताभिः, प्रेयसीभिरनिन्दितान् । भुङ्क्ष्व भोगान्युवा याव—त्तावद्भस्म गृहस्थितः ॥ १७ ॥
पुत्रः—अम्बाशुचिसमुत्थेषु, पर्यन्ते दारुणेषु च । को भोगेषु रतिं कुर्या—नरकासुखहेतुषु ॥ १८ ॥
माता—दुर्वर्णस्वर्णमाणिक्य—कांस्यदृष्यादिकोऽस्ति ते । आसप्तमकुलं याव—र्थो दानादिषु क्षमः ॥ १९ ॥
इच्छद्भ्यो वाञ्छितं वत्स, यच्छातुच्छं महेच्छ तम् । यथारुचि विधेहि त्वं, विलासांस्तेन चाद्भुनान् ॥ २० ॥
पुत्रः—राजतस्करदायादा, मृत्युवैश्वानरादयः । सन्त्यस्य वैरिणस्तस्मा—त्कोऽर्थे मातर्विमुह्यति ॥ २१ ॥
माता—बाहुभ्यामतिगम्भीर—स्तरणीयो महार्णवः । बालुकाकवलास्वाद—श्रवणीयो निरन्तरम् ॥ २२ ॥
अत्युग्रखड्गधारायां, गन्तव्यं चाप्रमादतः । पातव्या लीलया वत्स, वैश्वानरशिखावली ॥ २३ ॥
प्रतिस्रोतःपथेनेह, तरीतव्याऽमरापगा । तुलया तोलनीयश्च, सुमनोधरणीधरः ॥ २४ ॥
एकाकिना विजेतव्य—मजय्यारिबलं हठात् । राधावेधो विधातव्यो, यत्नेनानन्यचेतसा ॥ २५ ॥
जगज्जयपताकेह, पुत्र ग्राह्यातिदुर्ग्रहा । इत्येवमादिदृष्टान्तै—र्यतीनां दुष्करं व्रतम् ॥ २६ ॥

१ मक्षिकाश्रेणिः २ नरकदुःखकारणेषु ३ दुर्वर्णं रूप्यम् ४ पेया ५ अग्निज्वालाश्रेणिः ६ गङ्गा ७ देवगिरिः मेरु ८ एकाग्रचिन्तेन

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८० ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ८१ ॥

यतः—महाव्रतानि तुङ्गानि, वोढव्यानि निरन्तरम् । पञ्च मेरुपमान्यत्र, नृक्षेत्रेणेव, साधुना ॥ २६ ॥
रजनीभोजनत्याग-व्रतं षष्ठमपि स्फुटम् । मानुषोत्तरवत्तेन, धार्यं तेषां वृ(त्र)तैः समम् ॥ २७ ॥
तथा संयमदेहस्य, मातृवद्वत्स वत्सलाः । पालनीयाः सदैवास्मिन्, बाढं समितिगुप्तयः ॥ २८ ॥
निर्ममत्वं स्वदेहेऽपि, कर्तव्यमिह संततं । सर्वदा स्वपनं भूमौ, यावज्जीवममज्जनम् ॥ २९ ॥
द्विचत्वारिंशता भिक्षा-दोषैः शश्वददूषितः । प्राणयात्रनिमित्तं च, ग्राह्यः पिण्डोऽपि साधुभिः ॥
कदाचित्प्राप्यते सोपि, कदाचित्परमन्दिरे । न प्राप्यते ततश्चेतो-म्लानिः कार्या कदापि न ॥ ३१ ॥
केशोद्धरणमाधेयं, मासाद्याः प्रतिमास्तथा । षष्ठाष्टमादिकं कार्यं, तपश्चात्रातिदुष्करम् ॥ ३२ ॥
इति दुष्करता वत्स, व्रतस्य प्रतिपादिता । जिनाधीशैरतो धर्मं, गृहस्थोचितमाचर ॥ ३३ ॥
पुत्रः—कातराणामिदं मातर्दुष्करं सर्वमेव हि । निःस्पृहाणां निजाङ्गेऽपि, धैर्योद्यमवनां न तु ॥ ३४ ॥
तथा—समुत्तुङ्गतया ताव-ददूरारोहः सुराचलः । गुरुतागाधताभ्यां च, दुर्लङ्घ्यस्तावदम्बुधिः ॥ ३५ ॥
तावन्मातुमिदं व्योम, विस्तीर्णत्वान्न शक्यते । पार्यते तावदेवाप्तुं, पर्यन्तो नावनेरपि ॥ ३६ ॥
दुर्भेदस्तावदेवात्र, कर्मग्रन्थिरपि स्फुटं । यावन्नारभ्यते धीरै—र्नरैरक्षोभ्यमानसैः ॥ ३७ ॥
तस्माद् व्रतविधौ मात—र्दुष्करत्वं न मे हृदि । धैर्यावलम्बननोच्चैः, किमपि प्रतिभासते ॥ ३८ ॥
तन्मातरनुजानीहि, मामितो व्रतहेतवे । भवावासाद्विभेम्यस्मिं, पावकादिव केसरी ॥ ३९ ॥

१ अहम्

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८१ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ८२ ॥

माता-यद्यप्येवमिदं वत्स, तथापि परिकर्मणां । विधेहि स्वशरीरस्य, भोगाङ्गपरिहारतः ॥ ४० ॥
सुकुमारशरीरोऽभू-त्प्रकृत्यैव यतो भवान् । प्रकृष्टदेवभोगाङ्गै-र्ललितश्च विशेषतः ॥ ४१ ॥
अतो देवाहृतान् गन्ध-माल्यभोज्यादिकांस्त्यज । मनुजानां सहस्रैतां-स्तथा सम्बोधय प्रियाः ॥ ४२ ॥
पुरान्तर्वर्तिचैल्यानि, पूजय प्रतिवासरं । सत्साधुवन्दनाहेतो-र्त्रज त्वं तदुपाश्रयम् ॥ ४३ ॥
सामायिकाद्यनुष्ठानं यथावसरमाचर । एवमभ्यासतो वत्स, प्रव्रज्या सुकरा तव ॥ ४४ ॥
विनयी शालिभद्रोऽपि, प्रतिशुश्राव तद्वचः । न कदापि वचो मातुर्लघयन्ति हि सत्सुताः ॥ ४५ ॥
अथासौ कर्तुमारेभे, वपुषः परिकर्मणां । तत्याज त्रिदशाहार-गन्धमाल्यादि सर्वथा ॥ ४६ ॥
मनुष्याहारभोगादि-परिकर्मणि चिन्तिते । प्रणम्य पितरं भक्त्या, विससर्ज प्रमोदभाक् ॥ ४७ ॥
मर्त्यसम्बन्धिभोगाङ्ग-परिमाणमसौ व्यधात् । द्वात्रिंशतश्च तूलीना-मेकैकां मुमुचेऽन्वहम् ॥ ४८ ॥
शालिभद्रोऽन्यदा सिंहा-सना सीनो निजाः प्रियाः । आहूय प्रावदत्सर्वाः, सुधामधुरया गिरा ॥ ४९ ॥
भो भोः पद्मावतीमुख्याः, श्रूयतां कुलबालिकाः । क्षणं चावंहितीभूय, मदीयं वचनं स्फुटम् ॥ ५० ॥
विनयेनाञ्जलिं बद्ध्वा, ततस्ता इदमूचिरे । अस्मानाज्ञापयत्वार्यपुत्रः प्रीतिकरः सताम् ॥ ५१ ॥
ततः श्रीशालिभद्रोऽपि, प्रोचे प्राज्ञशिरोमणिः । संसारे प्राणिनः प्रायः सर्वेऽपि विषयैषिणः ॥ ५२ ॥

१ सावधानाः भूत्वा

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८२ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ८३ ॥

विषयाश्च भवन्त्यत्र, धनेन हृदये शिताः । धनं च प्रप्यते प्रायः, पापारम्भपरिग्रहैः ॥ ५३ ॥
कर्मबन्धः पुनस्तेभ्यो, भवेत्संसारकारणम् । तत्र चानन्तदुःखानि, नरकादिषु देहिनाम् ॥ ५४ ॥
भार्यास्ततो रदज्योत्स्ना—धवलीकृतदिङ्मुखाः । भर्तुर्वचोऽमृतातृसा, विहस्येषद्भाषिरे ॥ ५५ ॥
आर्यपुत्र विनारम्भं, भोगाः सन्त्यद्भुतास्तव । यत्पिता पूरयत्येतान् पुण्याद्देवत्वमाश्रितः ॥ ५६ ॥
ततो नाथ कथं कर्म-बन्धस्ते सम्भविष्यति । तद्भावे च दुःखानि, भविष्यन्ति कथं ननु ॥ ५७ ॥
शालिभद्रोप्युवाचैव—माभियोगिककर्मणः । बन्धः स्याद्देवतानीतं, भुञ्जानस्य ममानिशम् ॥ ५८ ॥
विषयाः स्वत एवैते, मानसोन्मादहेतवः । पातयन्ति ध्रुवं जन्तून्, भीषणे नरकावटे ॥ ५९ ॥
अत एव-विहाय विषयानष्टौ, चक्रिणः सीरिणो व्रतम् । गृहीत्वा लेभिरे मोक्षं, द्वौ चैकश्च सुरालयम्
सुन्दर्यस्तदलं भोगैः, परंप्रेष्यत्वहेतुभिः । आदास्येऽहं परिव्रज्यां, येनान्यः स्यान्न मे प्रभुः ॥ ६१ ॥
गुष्मासु याश्च सध्रूणां, बालवत्साश्च या पुनः । देशतस्ता गृहे धर्म-मम्बापार्श्वे प्रकुर्वताम् ॥ ६२ ॥
तिष्ठत्येव गृहे प्राज्यं, धनमासप्तसन्ततेः । दानभोगक्षमं तेन कुर्वीध्वं हितमात्मनः ॥ ६३ ॥
अन्याः पुनर्मया सार्द्ध—मङ्गीकुर्वन्तु सद्व्रतम् । धर्मो ह्ययं कुलश्रीणां, यत्प्रेयाननुगम्यते ॥ ६४ ॥
इत्यञ्जसा यथौचित्यं, सम्बोध्य सकलाः प्रियाः । एकैकाममुचद्भार्या, शालिभद्रो दिने दिने ॥ ६५ ॥
अथ राजगृहक्रीडा—शैलवैभारभूषणे । श्रीमद्गुणशिलोद्याने, श्रीवीरः समवासरत् ॥ ६६ ॥

१ दासत्वकारणैः २ सगर्भाः

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८३ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ८४ ॥

माणिक्यस्वर्णदुर्वर्णवप्रत्रयविराजितम् । देवैराधायि समव-सरणं तत्र तादृशम् ॥ ६७ ॥
प्राचीनद्वारमार्गेण, प्रविश्येह प्रदक्षिणाम् । दत्त्वा चोपाविशत्सिंहा-सनं श्रीवीरतीर्थकृत् ॥ ६८ ॥
अत्रान्तरे समागल्यो-द्यानपालेन भूपतिः । विज्ञप्तस्तीर्थनाथस्या-गमनेन प्रमोदिता ॥ ६९ ॥
वितीर्योद्यानपालाय, भूपतिः परितोषिकं । चचाल सपरिवार-स्तीर्थनाथमुपासितुम् ॥ ७० ॥
अन्येऽपि सचिवश्रेष्ठि-प्रमुखाः पुरवासिनः । जिनेन्द्रं वन्दितुं चेलु-र्यथा राजा तथा प्रजाः ७१
इतश्चेभ्याङ्गजो धन्यः, शालिभद्रस्वसुः पतिः । ज्येष्ठाया सुन्दरीनाम्न्या, जामाता भूपतेरपि ॥ ७२ ॥
जगाद सुन्दरीं स्नानसामग्रीं कुरु मे प्रिये । गच्छामो वन्दितुं येन श्रीवीरजिननायकम् ॥ ७३ ॥ युग्मम् ॥
सम्पाद्य स्नानसामग्रीं, समग्रामपि सुन्दरी । अभ्यङ्गं कर्तुमारेभे, धन्यस्य स्वयमेव सा ॥ ७४ ॥
लक्षपाकादिना तैले-नाभ्यङ्गं मृदुपाणिका । सा यावत्पृष्ठिदेशेऽस्य, विधत्ते स्नातियत्नतः ॥ ७५ ॥
तावन्निपेतुरक्षिभ्यां, कवोष्णा बिन्दवोऽम्बुनः । ततो निरूपयामासो-परिष्ठादिभ्यनन्दनः ॥ ७६ ॥
हा प्रिये किमिदं कोऽपि, किमाज्ञां कुरुते न ते । किंवा त्वां विप्रियं कोऽपि, ब्रूते परिजनादि हि (षु)
मात्रा स्वस्त्रा च जामेय्या, यद्युक्ता परुषं प्रिये । तत्क्षन्तव्यं त्वयैवेह, लोकस्यैषा स्थितिर्यतः ७८
इत्युक्ते तेन साऽवोच-न्नाथ मे कुरुते वचः । परीवारजनः सर्वो, न मां कोऽप्यपभाषते ॥ ७९ ॥

१ दुर्वर्णरूप्यम् २ ददर्श ३ भगिनी पुत्र्या

पहाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८४ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ८५ ॥

किन्त्वेक एव हि भ्राता, शालिभद्राऽभिधोऽस्ति मे । एकैकतूलिकात्यागं, करोति व्रतवाञ्छया ॥ ८० ॥
आगते तु महावीरे, सम्प्रत्यादास्यते व्रतम् । इति हेतोरभूदश्रु—पातो मे जीवितेश्वर ॥ ८१ ॥
तथा नाथ कियन्तोऽन्ये, सन्तीह भ्रातरो मम । येषामनुभविष्यामि, शोभोत्कर्ष क्षणादिषु ॥ ८२ ॥
ततश्चेभ्याङ्गजः प्राह, यद्येवं तर्हि मा प्रिये । कुरुष्व त्वं मनःखेदं, भ्राता कापुरुषस्तव ॥ ८३ ॥
एकैकतूलिकां मुञ्चन् कथमादास्यते व्रतम् । सत्पुरुषाः शुभे कार्ये, न क्षिपन्त्यपि हि क्षणम् ॥ ८४ ॥
इति स्वभर्तुर्वचनं, सा निशम्य सनर्मकं । अभाषातेर्ष्यया नाथ, सत्पुरुषस्त्वमेव हि ॥ ८५ ॥
यस्त्वमेकपदेनैव, परित्यज्याखिलां श्रियम् । सनत्कुमारचक्रीव, व्रतमङ्गीकरिष्यसि ॥ ८६ ॥
अन्ये अपि सधर्मिण्या-वूचतुर्नर्मपूर्वकम् । भद्रं भद्राङ्गजा ब्रूते, स्वामिन् भद्राभिलाषिणी ॥ ८७ ॥
सुतनु स्नापय क्षिप्रं, येन श्रीवीरसन्निधौ । पश्यथ प्रव्रजन्तं मां, त्यक्ताशेषपरिग्रहम् ॥ ८८ ॥
इयत्कालं भवत्यो मे, व्रताग्रहणहेतवः । भवतीष्वनुकूलासु, सुग्रहं व्रतमद्य मे ॥ ८९ ॥
इति पत्युर्वचः श्रुत्वा, ताः प्रोचुर्गतसम्पदाः । स्वामिस्त्वयि परिहास, एषोऽस्माभिर्व्यधीयत ॥ ९० ॥
परिहासगिरां स्वामिन्, कियदन्तं गमिष्यसि । न दुष्टः परिहासो हि, स्वभर्त्रा सह योषिताम् ॥ ९१ ॥
तन्नाथास्मान् श्रियश्चैवं, मा त्याक्षीर्नित्यलालिताः । भवतोऽप्याश्रितत्यागे, भविष्यत्ययशो महत् ॥

१ उत्सवादिषु २ सोपहासम् ३ गतदृष्टाः

पहाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८५ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ८६ ॥

ततस्ताः प्रत्युवाचैवं, श्रीमानिभ्याङ्गजः सुधीः । सुन्दर्यः श्रूयतां वाक्यं, सुस्थीभूय क्षणं मम ॥९३॥
युष्मन्नर्मवचोऽप्येत—तत्त्वमित्यहमात्तवान् । औषधं हि तदेवेह, येन व्याधिः प्रशाम्यति ॥९४॥
तथा स्त्रियः श्रियश्चापि, विद्युतोऽपि हि चञ्चलाः । यद्यात्मना न मुच्यन्ते मुच्यते च तदा स्वयम्
तदेतासां परित्यागा—दीक्षां निर्वाणकारिणीम् । आददानस्य कीदृग्मे—ऽयशो हन्त भविष्यति॥
कल्मषस्यैकमित्राणि, श्रेयश्चैकवैरिणः, दुर्गतेश्चैकवर्त्तन्यैः, । कामभोगा इमे ध्रुवम् ॥ ९६ ॥
विहाय तदमून् पापां—दिच्छत्वा मोहमहातरुम् । क्लेशजालमहाव्याधि—परमौषधसन्निभान् ॥९७॥
श्रयध्वमधुना सार्द्धं, मया यूयं महाव्रतान् । कुलधर्मः कुलास्त्रीणां, पतिवृत्तानुवर्त्तनम् ॥९८॥युग्मं॥
पीत्वा पतिमुखाम्भोजा—द्रवो मधुरसं शुभं । तुतुषुर्मज्जुलालायाः, प्रियाभृङ्गाङ्गना इव ॥ ९९ ॥
मूर्द्धन्यञ्जलिसंश्लेषं, कृत्वोच्चुर्विनयेन ताः । आज्ञां स्वामिन्विधास्यामो, भवदीयामसंशयम् ॥१००॥
सम्बोध्येति प्रियाः स्नात्वा, कृतकौतुकमङ्गलः । रथं सज्जं विधत्तेत्या—दिदेशासौ नियुक्तकान् ॥ १ ॥
तदैव शालिभद्राय, सन्दिदेश निजैर्नरैः । वैभारभूधरे धन्य—श्चैत्ये गुणशिलाभिधे ॥ २ ॥
श्रीवीरचरणाम्भोजं, वन्दितुं प्रचलत्यसौ । अधिरुह्य रथं शीघ्रं, तत्त्वमागच्छ सम्प्रति ॥३॥युग्मम्॥
ततो धन्यः समारूढो, रथं श्वेततुरङ्गमम् । सौम्यमूर्त्तिश्चचालाथ, साक्षादिव कलानिधिः ॥ ४ ॥
शालिभद्रः स्फुरत्तेजा, नीलाश्वैरुपशोभितम् । चारुस्यन्दनमारुह्य, चचलार्कश्रियं दधत् ॥ ५ ॥

पापस्य २ वर्त्तनी मार्गः

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८६ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ८७ ॥

नृपतिर्मन्त्रिसामन्त—श्रेष्ठिप्रमुखनागरैः । युक्तो नानाविधप्राज्य—यानारूढंश्चलन् पथि ॥ ६ ॥
छत्रत्रितयमालोक्य, पुरो जिनवरोपरि । त्रैलोक्योपरिवर्त्तित्वं, प्रख्यापयदिव प्रभोः ॥ ७ ॥
मुमुदे सपरीवारो, यानेभ्योऽवततार च । क्रमेण प्राप समव—सृतिद्वारं नरेश्वरः ॥ ८ ॥ त्रिभिर्विशेषकम्
कृपाणं तत्र तत्याज, पादुके छत्रमुन्नतम् । नृपश्चाभरयोर्द्वन्द्वं, किरीटं चोत्तमाङ्गतः ॥ ९ ॥
प्रविशन्नुत्तरद्वारा, समालोके जगत्प्रभोः । स्वमूर्द्धन्यञ्जलिं बध्ध्वा, ननाम नरपुङ्गवः ॥ १० ॥
ततः प्रदक्षिणां दत्त्वा, प्रणम्य जगदीश्वरं । निषसाद नृपः पूर्वो—त्तरस्यां दिशि भूतले ॥ ११ ॥
अन्येऽपीन्द्रादयः सर्वे, यथास्थानमुपाविशन् । ज्योत्स्ना प्रिया इवास्येन्दुं, वीक्षमाणा जिनेशितुः ॥ १२ ॥
अथ योजनगामिन्या, बाण्या सर्वाङ्गितुल्यया । पीयूषमिव वर्षन्त्या, प्रारेभे देशानां प्रभुः ॥ १३ ॥
एकेन्द्रियादिजीवेषु, भ्रमतामिह देहिनाम् । अनन्तं कालमश्रान्तं, नरत्वमतिदुर्लभम् ॥ १४ ॥
मनुजत्वेऽपि सम्प्राप्ते, क्षेत्रमार्यं सुदुर्लभम् । जन्मना यदलङ्कार्य—मार्यवैर्यजिनादिभिः ॥ १५ ॥
आर्यक्षेत्रसमुत्पत्ता—वपि जातिर्दुरासदा । महाप्रभावरत्नानां क्षिप्तौ स्वानिरिवोत्तमा ॥ १६ ॥
जातावपि कुलं श्रेयः श्रेयोयोग्यं सुदुर्लभम् । जगद्धितेन येनास्याः सोरभं यात्यवन्द्यताम् ॥ १७ ॥
कुलेप्यक्षतपञ्चाक्ष—भावः पुण्यैरवाप्यते । यत्राकृतिर्गुणास्तत्रे—त्युक्तः सद्गुणमन्दिरम् ॥ १८ ॥

१ चकोराः २ उत्तमम् ३ धर्मयोग्यम् ४ जातेः

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८७ ॥

वन्यशाली
भद्र—
॥ ८८ ॥

पञ्चाक्षत्वेऽपि चारोग्यं, दुरापं जनताप्रियम् । तद्विना सर्वसामग्री, चतुर्वर्गेऽपि निःफलाः ॥ १९ ॥
 आरोग्येऽपि प्रियं सर्वप्राणिनामायुरेव हि । जीवितव्यकृते जन्तु-र्यद्राज्यमपि मुञ्चति ॥ २० ॥
 दीर्घेऽप्यायुषि सद्धर्म-बुद्धिः शुद्धा गवेय्यते । तथा विना यदज्ञान-कष्टं सर्वा अपि क्रियाः ॥ २१ ॥
 धर्मबुद्धावपि श्लाघ्या, सद्गुरोर्वचनश्रुतिः सा तां विना निर्लवण—रसवत्यादिसोदरा ॥ २२ ॥
 आप्तवाक्यमपि श्रुत्वा—ऽवग्रहस्तत्त्वगोचरः । श्रेयान् यतो विपर्यासो, जायते विपदे नृणाम् ॥ २३ ॥
 अवग्रहेऽपि या श्रद्धा, तत्त्वनिश्चयगोचरा । संसारदुःखविच्छेदे, निदानं सैव देहिनाम् ॥ २४ ॥
 ज्ञात्वा श्रद्धाय तत्त्वानि, संयमः समनुष्ठितः । अक्षेपमोक्षदः पुंसां, सामर्थ्येषा शुभश्रियाम् ॥ २५ ॥
 यथोत्तरं सुदुःप्रापा, दृष्टान्तै—श्चोल्लकादिभिः । प्राप्ता भवद्भिरप्येषा, सफलीक्रियतां ततः ॥ २६ ॥
 श्रुत्वा श्रीमन्महावीर—स्वामिनो देशनागिरः । तुतुषुः पीतपीयूषा, इव सर्वे सभासदः ॥ २७ ॥
 अथाभ्युत्थाय सर्वेऽपि, प्रणम्य जगतां गुरुम् । कृतकृत्या इवाविक्ष-न्नगरं श्रेणिकादयः ॥ २८ ॥
 नत्वोचतुर्जिनाधिप—मिभ्यगोभद्रनन्दनौ । धर्मोऽयमरुचन्नाथो—पदिष्टोऽतिशयेन नौ ॥ २९ ॥
 तद्यावद्वेश्मनः स्वास्थ्यं, कुर्वश्चेत्यादिसत्क्रियाम् । तावदङ्गीकरिष्यावः, संयमं युष्मदन्तिके ॥ ३० ॥
 भगवांस्तावुवाचैवं, युक्तं भव्याङ्गिनामदः । भो भद्रौ न विधातव्यः, प्रतिबन्धो गृहादिषु ॥ ३१ ॥

१ चतुर्वर्गा इति प्रत्यन्तरे

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८८ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ८९ ॥

ततस्तौ स्वगृहे गत्वा, रथयात्रापुरस्सरम् । व्यधत्तां जिनचैत्येषु, पूजामष्टाहिकादिकाम् ॥ ३२ ॥
नियुज्जाते स्म चैत्यानां, निश्वासु प्रचुरं धनम् । सुश्रावकान् समाहूय, तेषां प्रत्यक्षमेव हि ॥ ३३ ॥
ददतुः श्रावकेभ्योऽपि वाञ्छिताभ्यधिकं धनम् । सुस्थचित्ता यथा तेऽपि, चैत्यचिन्तां प्रकुर्वते ॥
साधारणं दशक्षेत्र्या—स्तेषामायत्तमेव हि । चक्रतुर्वसुभूयिष्ठं, शासनोन्नतिहेतवे ॥ ३५ ॥
गत्वोद्यानवनं नत्वा, स्वयमेवातिभक्तितः । स्वामिनो गृहचैत्यानि, वन्दध्वमिति सादरम् ॥ ३६ ॥
आहूय सपरिवारान्, समस्तान्गणधारिणः । समग्रार्यायुतां चार्य—चन्दनां निजसद्गानि ॥ ३७ ॥
चतुर्विधेन भक्तेन, प्रासुकेनोत्तमेन तौ । प्रतिलम्भयतः स्मोच्चै—र्वस्त्रैः पात्रश्चै कम्बलैः ॥ ३८ ॥
तदा तत्र समाहूय, श्रावकान् श्राविका अपि । पूजयामासतुः प्राज्यै—स्ताम्बूलवसनादिभिः ॥ ३९ ॥
पटहाघोषणापूर्वं, दीनादिभ्योऽपि सर्वतः । उचितं वस्त्रभोज्यादि, दापितं चानुकम्पया ॥ ४० ॥
अमारिघोषणापूर्वं, प्रकृतिभ्योऽपि भोजनम् । अष्टाहिकादिनेबूच्चै—र्जीवघातनिवृत्तये ॥ ४१ ॥
अन्यतीर्थिकलिङ्गिभ्योऽप्यन्नाच्छादनमात्रकम् । माध्यस्थ्यसूचकं दत्तं, शासनोन्नतिहेतवे ॥ ४२ ॥
यतस्तेभ्योऽधिकं दत्तं, मिथ्यात्वस्याभिवृद्धये । क्षीरदानमिवाहिभ्यो, लोकापकृतये भवेत् ॥ ४३ ॥
राजानं सपरीवारं, बहुमानपुरस्सरम् । स्वबन्धून् पुरलोकांश्च, समाष्टद्य शुभे दिने ॥ ४४ ॥
सहस्रनरवोढव्ये, पताकावलिसङ्कुले । मनोज्ञरूपकाकीर्णे, विस्तीर्णे वरवेदिके ॥ ४५ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ८९ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९० ॥

चारुचामीकरस्तम्भ-विनिवेशिततोरणे । कारयामासतुः स्वैः स्वैः, शिबिके तौ नियुक्तकैः ॥४६॥त्रिभिर्विशेषकम्॥
रत्नसिंहासने रम्ये, तयोर्मध्ये निवेशिते । तयोश्चोभयतः स्वर्ण—भद्रासनपरम्पराः ॥ ४७ ॥
शालिभद्रः स्फुरद्भद्रः, कृतस्नानविलेपनः । जङ्गमः कल्पशाखीव, दिव्यालङ्कारवस्त्रभृत् ॥ ४८ ॥
शिबिकामारुरोह स्वा—मलञ्चके वरासनं । तस्य दक्षिणतो भद्रा, भद्रासनमुपाविशत् ॥ ४९ ॥
व्रतं जिघृक्षवो भार्या, वल्लालङ्कारभूषिताः । विकसत्पुण्डरीकाक्ष्यश्चात्युज्ज्वलमुखश्रियः ॥ ५० ॥
अम्बधात्री पुनर्वाम-पार्श्वे भद्रासने स्थिता । रजोहरण पात्रादि—पटलान्यथ विभ्रती ॥ ५१ ॥
पृष्ठतश्चारुवेषाऽन्या—ऽवतस्थे छत्रधारिणी । श्वेतचामरधारिण्यौ, तस्थतुः पार्श्वयोर्द्वयोः ॥ ५२ ॥
विहितस्फोरशृङ्गाराभृङ्गारं विभ्रतीतरा । जात्यस्वर्णमयं पूर्णं, वारिणा पुरतः स्थिता ॥ ५३ ॥
वीणावेणुमृदङ्गादि—वादकैः कलगायनैः । नर्त्तकीभिरपि प्रेक्षा, प्रारेभे नाट्यचुञ्चुभिः ॥ ५४ ॥
धन्योऽप्यध्यारुरोहैव—मेवाथ शिबिकां निजाम् । सिंहासनमलङ्कृत्य, पूर्वाशाभिमुखोऽभवत् ॥
दक्षिणे तस्य सोमश्रीः, सुन्दरी कुसुमावली । तस्थुस्तिष्ठः कुटुम्बिन्यः, प्रव्रज्याग्रहणोद्यताः ॥५५॥
तस्थौ पटलमादाय, वामे कुलमहत्तरा । पार्श्वे चामरधारिण्यौ, पृष्ठतः छत्रधारिणी ॥ ५७ ॥
पुरः सीमन्तिनी चैका, दधती कनकालुकाम् । शुशुभे दिक्कुमारीव, जिनजन्ममहोत्सवे ॥५८॥

१ कलशम् २ सुवर्णकलशम्

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९० ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९१ ॥

पुरश्चोभयतश्चकुः, प्रेक्षणं गायनादयः । सुरसंगीतकं देव—गन्धर्वा इव बन्धुरम् ॥ ५९ ॥
पठत्सु बन्दिवृन्देषु, नव्यकाव्यानि यत्नतः । स्वस्ति स्वस्तीति जल्पत्सु, तारतारं द्विजन्मसु ॥
गायनेष्वपि गायत्सु, पुरतो मधुरस्वरम् । किंनरेष्विव लोकानां, जन्यत्सु मनोमुदम् ॥ ६१ ॥
भेरीभाङ्गारनादैर्धुमधुमधुमितैर्मर्दलस्यातितारै—म्लाम्लाम्लाम्लं कांस्यतालातुलकलतलमोत्तालतालादिनादैः ।
निःसंख्यै शङ्खशब्दैः पटुपटहरवैः काहलोच्चैः स्वरैश्च, प्रस्फूर्जन्तौर्यिकेषु प्रतिरवफलनाद्रोदसौ पूरयत्सु ॥ ६२ ॥
धन्यस्येभ्यस्तस्य निर्मलमतेः श्रीशालिभद्रस्य च, प्रत्येकं शिविके विमानसदृशौ सद्यः सहस्रं नराः ।
दिव्यालङ्कृतिधारिणः समवयोऽवस्थोन्नतत्वान्विता-स्तुष्टास्तुल्यमनोरमांशुकवराः कल्पाः समुच्चिक्षिपुः ६३ चतुर्भिःकुल०
ततो निजनिजाद् गेहा—च्चेलतुव्रतसत्वरौ । मिलितौ राजमार्गं चा—लङ्कृते तोरणादिभिः ॥
तदा चावधिना ज्ञात्वा, पुत्रनिष्क्रमणोत्सवम् । आगात्तातसुरः प्रीतः, क्रमः सम्यग्दृशां ह्ययम् ॥
भुवं गन्धोदकेनासौ, सिषेच व्योमसंस्थितः । वृष्टिं दशार्द्धवर्णानां पुष्पाणां सर्वतोऽकरोत् ॥ ६६ ॥
चेलोत्क्षेपं गन्धवृष्टिं, दीनाराणां प्रवर्षणम् । लोकदारिद्र्यविच्छेदि, चकार त्रिदशोत्तमः ॥ ६७ ॥
तत्किङ्कराः पुनर्व्योम्नि, ताडयन्ति स्म दुन्दुभीन् । जुघुषुः साध्वहो साधु, व्रतोत्साहोऽनयोरिति ॥
ततोऽनुगम्यमानौ तौ श्रेणिकेन महीभुजा । सहामात्यपुरश्रेष्ठै—श्चतुरङ्गबलेन च ॥ ६९ ॥

१ समर्थाः

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९१ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९२ ॥

कृतार्थौ पुण्यवन्तौ च, सुलब्धजनुषाविमौ । विहायैवंविधां लक्ष्मीं, गृहीतो यौ व्रतश्रियम् ॥ ७० ॥
अर्हच्छासनमेवैकं, क्षितौ जयति निर्मलम् । एवंविधा महात्मानो, रमन्ते यत्र तत्त्वतः ॥ ७१ ॥
इति लोकगिरः पुण्याः, शृण्वन्तौ श्रोत्रहर्षदाः । पदे पदे प्रतीच्छन्तौ, सार्था[र्था]न् लोकाक्षताञ्जलीन् ॥ ७२ ॥
जनयन्तौ महोत्साहं, भव्यानां धर्मकर्मणि । प्रापतुः श्रेष्ठिपुत्रौ तौ, चैत्यं गुणशिलाभिधम् ॥
छत्रातिच्छत्रमालोक्य, पुरतस्त्रिजगत्पतेः मुमुदाते भृशमुभौ, चकोगविव शीतगुम् ॥ ७४ ॥
भक्त्याथ शिबिकाभ्यां तौ, सभार्याववतेरतुः । विमानाभ्यां सदेवीका-वायस्वर्गाधिपाविव ॥ ७५ ॥
प्रविश्याथोत्तरद्वारा, दत्त्वा तिस्रः प्रदक्षिणाः । श्रीवीरस्वामिनं श्रेष्ठि-सुतौ भक्त्या प्रणेमतुः ॥ ७६ ॥
अथ भद्रा पुरस्कृत्य शालिभद्रं सधन्यकम् । तद्भार्याश्चातिसंविग्ना, वीरनाथं व्यजिज्ञयत् ॥ ७७ ॥
भगवन्नेष पुत्रो मे, जामाता चैष पुण्यवान् । युष्मत्पादान्तिके दीक्षां, सकलत्रो जिघृक्षतः ॥ ७८ ॥
तद्भगवन् भवाम्भोधौ, कर्णधारोपमो भवान् । दीक्षापोतप्रदानेन सभार्यौ तारयत्विमौ ॥ ७९ ॥
भगवानप्युवाचैवं, धीरगम्भीरया गिरा । युक्तमेतादृशमेत-द्वद्रे भद्राभिलाषिणाम् ॥ ८० ॥
ततश्चोत्तरपूर्वस्थां, दिशि सवे ससम्भ्रमम् । त्यक्त्वा शेषानलङ्कारान् केशोद्धरणमादधुः ॥ ८१ ॥
स्थूलमुक्ताफलाकारान् बाष्पबिन्दून्विमुञ्चती । सहस्रलक्ष्मणा केशान्, प्रतीच्छन्तीव वाससा ॥ ८२ ॥

१ सुलब्धजन्मानौ.

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९२ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९३ ॥

भद्रा सर्वानुवाचैवं, श्रेष्ठिनी गदगदाक्षरम् । तेषामुत्साहमाधातुं, हर्षशाकसमाकुला ॥ ८३ ॥
यतितव्यममुत्रार्थे, घटितव्यं विशेषतः । प्रमादो न विधातव्यो, भवद्विर्मोक्षकाङ्क्षिभिः ॥ ८४ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥
साधुवेषमथादाय, भुवनाधिपतेः पुरः । गोभद्रेभ्याङ्गजौ शालिभद्रधन्याभिधानकौ ॥ ८५ ॥
उपस्थितौ सपत्नीकौ, शुशुभाते महौजसौ । मूर्तिमत्कीर्तिभिर्युक्तौ, यशोधर्माविवाऽमलौ ॥
सत्सामायिकसूत्रस्यो—चारणापूर्वकं विभुः । सर्वेभ्योऽपि ददौ दीक्षां, कारुण्यामृतसागरः ॥
उपबृंहं ततस्तेषा—मेवं चक्रे जिनेश्वरः । भो भो धन्याः सुपुण्याश्च, यूयमेव क्षिताविह ॥
यतोऽयं दुस्तरस्ताव—त्संसारापारनीरधीः । भूयो भूयः समुत्पत्ति—स्तावद् भूयिष्ठयोनिषु ॥ ८९ ॥
तावद् दुःखान्यनेकानि, दारुणानि महीतले । यावन्न शुद्धचारित्र—लाभः सम्पद्यते नृणाम् ॥ ९० ॥
सोमश्रीसुन्दरीपद्मा—वत्याद्या नवदीक्षिताः । आर्थिका भगवानार्य—चन्दनायै समार्पयन् ॥ ९१ ॥
प्रणम्य स्वामीनं भद्रा, श्रेणिको नागरा अपि । प्रमोदकौतुकापूर्णा, ययुः स्वं स्वं निकेतनम् ॥
प्रत्यहं राजहंसौघैः, सेव्यमानपदाम्बुजः । दिनानि कतिचित्तत्र, जिनोऽस्थान्मानमोपमः ॥ ९३ ॥
परोपकृतयेऽन्यत्र, स्वामि साधुगणान्वितः । विजहार महान्तो हि, परोपकृतिकर्मठाः ॥ ९४ ॥
धन्यश्च शालिभद्रश्च, सुधर्मस्वामिसन्निधौ । क्रमादेकादशाङ्गानि, पठतः स्म समाहितौ ॥ ९५ ॥
कनकावलिरत्नावलि—भद्र—महाभद्र—सर्वतो—भद्राः । प्रतिमा भिक्षुप्रतिमा, द्वादशसंख्या निराशंसम्

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९३ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९४ ॥

तथा संवत्सरं नाम, गुणरत्नपदादिकम् । सिंहनिक्रीडितं द्वेधा, तप्येते स्म महामुनी ॥ ९७ ॥
षष्ठाष्टमे च दशम-द्वादशके पक्षपक्षयुगले च । मासद्वयमासत्रय-मासचतुष्कादिकं च तपः ॥ ९८ ॥
विधाय तावन्निर्विण्णौ, पारणं चक्रतुर्मुनी । निर्निदानमनोवृत्ती, निश्चलावचलाविव ॥ ९९ ॥ युग्मम्
अभूतां तपसाऽनेन, दुष्करेण महीयसा । कृशाङ्गलतिकावेतौ, जीर्णस्थायूपमौ मुनी ॥ १०० ॥
भगवानथ सिद्धार्थ-पार्थिवान्वयभूषणः । सप्तहस्तप्रमाणाङ्ग-यष्टिरष्टापदद्युतिः ॥ १ ॥
आकाशचारिणा पूर्ण-चन्द्रविम्बानुकारिणा । विस्तीर्णेनोद्धतेनोर्ध्व-मातपत्रेण शोभितः ॥ २ ॥
चारुचामरयुग्मेन, कौमुदीन्दुकरद्युता । वीज्यमानो नभस्थेन, प्रभुः प्रचलता स्वयम् ॥ ३ ॥
रत्नसिंहासनेनोच्चैः, पादपीठोपशोभिना । तन्वानो विभुराश्चर्यं, लोकानां व्योमगामिनाम् ॥ ४ ॥
नेताऽर्हन्नेक एवेति, नूनमूर्ध्वीकृतेन खे । धर्मेणैन्द्रध्वजेनोच्चै-र्भुजेनैवोपशोभितः ॥ ५ ॥
पुरः प्रचलता धर्म-चक्रेण सेवितः प्रभुः । विजेतुं क्रूरकर्मारि-चक्रं चक्रीव दिग्जये ॥ ६ ॥
दिवि दुन्दुभिभिस्तारं, ध्वनद्भिरुपशोभितः । स्तूयमानगुणः स्वामी, मागधैरिव साधुभिः ॥ ७ ॥
नवभिः स्वर्णकमलैः, श्रीयमाणपदः प्रभुः । तल्लक्ष्माब्जश्रियः प्राप्तैः, स्वर्धुनीनलिनैरिव ॥ ८ ॥
अहंपूर्विकया देवैः, सेव्यमानश्च कोटिशः । सौरभादिगुणाकृष्टैः, पद्माकर इवालिभिः ॥ ९ ॥
सौम्याकृतिरसौ श्वेत-वासोभिर्मुनिभिर्वृतः । स्फाटिकैरिव नक्षत्र-विमानैश्चन्द्रमण्डलः ॥ १० ॥

१ सुवर्णकान्तिः

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९४ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९५ ॥

शमयन् भीति मारीती-विहारभुवि सद्धिभुः । मार्तण्डमण्डलः शश्व-इन्धकारततीरिव ॥ ११ ॥
जिनो निवर्तयन्वैरं, नित्यवैरवतामपि । तीव्रव्याधिमिव प्रौढ-वैद्यो रोगितनूतताम् ॥ १२ ॥
सर्वतो विरतिं देश-विरतिं जिनपुङ्गवः । ददन्नरेश्वरादिभ्यो, विजहार महीतलम् ॥ १३ ॥ त्रयोदशभिः कुलकम् ॥
तथाहि—केवलज्ञानिना स्वेन, भ्रात्रा बल्कलचोरिणा । समुत्पादितसंवेगं, बालपुत्रार्पितश्रियम् ॥ १४ ॥
प्रसन्नचन्द्रनामानं, पृष्ठचम्पाधिपं विभुः । प्रव्रज्यां ग्राहयामास, सोमचन्द्रनृपाङ्गजम् ॥ १५ ॥ युग्मम् ॥
कोशाम्बीनामधेयायां, पुर्यां वत्साख्यनीवृति । मृगावतीं शतानीक-पत्नीं दीक्षाभिलाषिणीम् ॥ १६ ॥
सहाङ्गारवतीमुख्य—कलत्रैरष्टभिर्वरैः । चण्डप्रद्योतभूपस्य, दीक्षामग्राहयत्प्रभुः ॥ १७ ॥
श्रीपोलाशपुरोद्याने, श्रीवणे नन्दनोपमे । बालाया बालभावाय, तद्भवांमृतगामिने ॥ १८ ॥
विजयोर्वीशपुत्राय, श्रीदेविकुक्षिजन्मने । षड्वर्षायातिमुक्ताय, ददौ दीक्षां जिनेश्वरः ॥ १९ ॥ युग्मम् ॥
आनन्दाख्यं गृहपतिं, वाणिज्यग्रामवासिनम् । भगवन् आवकीचक्रे-द्वादशव्रतधारिणम् ॥ २० ॥
अङ्गालङ्कारभूतायां, चम्पायां बोधितोऽहर्ता । कुटुम्बी कामदेवाख्यो, बभूव आवको गुणी २१
काशीजनपदे वारा-णस्यां तु चुलनीपिता । सुरादेवश्च सम्बोध्य जिनेन आवकीकृतौ ॥ २२ ॥
पुर्यामालम्बिकायां च, कुटुम्ब्येष महर्द्विकः । अर्हता चुल्लशतको बोधितः आवकोऽभवत् ॥ २३ ॥

१ मोक्षगामिने

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९५ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९६ ॥

पञ्चालेषु च काम्पिल्ये, कुटुम्बी कुण्डकोलिकः । संबोधितो जिनेन्द्रेण, निश्चलः श्रावकोऽभवत् ॥
स्वामिना वर्धमानेन, भावितात्माहृदागमे । चक्रे सहालपुत्राख्यः पोलाशपुरसंस्थितः ॥ २५ ॥
नन्दिनीलंतिकातातौ श्रावस्त्यां श्रावकीकृतौ । कुणालाख्ये जनपदे, बोधयित्वाहृता स्वयम् ॥
सर्वे पञ्चदशे वर्षे, ज्येष्ठपुत्रे गृहश्रीयम् । निवेश्य प्रतिमाः कृत्वा, मासं चानशनं व्यधुः ॥
विंशतिं श्रावकत्वं तु वर्षाणि प्रतिपाल्य च । चतुःपल्योपमायुष्क-देवेषूत्पत्तिमासदन् ॥ २८ ॥
एकावतारिणश्चैते, नव सौधर्मतश्च्युताः । प्राप्य जन्म विदेहेषु, यास्यन्ति पदप्रव्ययम् ॥ २९ ॥
सोवीराभिधदेशेषु, पुरे वीतभयाभिधे । प्रद्योतस्य विजेतारं, भूपमौद्रायणाभिधम् ॥ ३० ॥
बद्धकोटीरभूपेषु, पश्चिमं व्रतधारिणम् । दीक्षामग्राहयत्स्वामी, श्रीवीरश्चरमो जिनः ॥ ३१ ॥ युग्मम् ॥
सिद्धार्थनन्दनः श्रीमा-नुज्जयिन्यामवन्तिषु । चण्डप्रद्योतभूपालं, श्रावकत्वमलम्भयत् ॥ ३२ ॥
विहरन्नन्यदा साधुसाध्वीसंघसमावृतः । कौशाख्या बहिरुद्याने, श्रीवीरः पुनरागमत् ॥ ३३ ॥
तत्र पश्चिमपौरुष्यां, सद्धर्मं दिशति प्रभौ । अनन्तकालादाश्चर्य-कारिणौ चन्द्रभास्करौ ॥ ३४ ॥
मृगावत्या दिनभ्रान्त्या, निश्यवस्थानकारिणौ । सविमानौ समागत्य, वन्दित्वोपास्य च प्रभुम् ॥
तावत्कालसमाक्रान्ति-योग्ये गगनमण्डले । गत्वा भूयोऽवतस्थाते, तौ नियत्या नियन्त्रितौ ३६ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥
कदाचिद्विहरन्नह—न्नगरे पोतनाभिधे । भूयः सुभूमिभागाख्यो—पवने समवासरत् ॥ ३७ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९६ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९७ ॥

तत्र शालो महीपालो, महाशालानुजान्वितः । सूनुः प्रसन्नचन्द्रस्य, मरेन्द्रस्य जिनान्तिके ॥ ३८ ॥
 पिठरस्य यशोमत्याः, सुतं गागलिसंज्ञकम् । भागिनेयं निजे राज्ये-ऽभिषिच्य व्रतमग्रहीत् ॥ ३९ ॥
 तमोर्ध्वसं वितन्वानो, दोषोदयमपक्षिपत् । सद्भव्यजीवराजीवरार्जो च प्रतिबोधयन् ॥ ४० ॥
 स्फूर्जद्भ्रामण्डलः प्रातः, स्तूयमानः पुरस्थितैः । अहंपूर्विकया देवैर्जाग्रज्जयजयारवैः ॥ ४१ ॥
 श्रीमद्राजगृहोद्याने, वैभारोदयपर्वते । विहृत्यानेकदेशेषु-दियाय जिनभास्करः ॥ ४२ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥
 श्रीशालिभद्रधन्यौ च, विहरन्तौ सहार्हता । आजग्मतुर्मुनी तत्र, तपसा शोषिताङ्गकौ ॥ ४३ ॥
 समवसरण चक्रे देवः सुचारु चतुर्विधैर्जिनपतिरूपाविक्षत्तस्यान्तरे हरिविष्टरे ।
 स नगरजनो ज्ञात्वा तीर्थाधिपागमनं नृपः, सपदि समुदागच्छाद्धर्म दिदेश विभुर्द्धिधा ॥ ४४ ॥
 चतुर्विंशतिकोटीनां, हिरण्यस्याधिभूपतिः । त्रयोदशकलत्राणां, महाशतकसंज्ञकः ॥ ४५ ॥
 शुद्धसद्धर्मपीयूषं, पीत्वा गृहपतिः सुधीः । श्रीवीरमुखशीतांशोः, कामं हृष्टश्चकोरवत् ॥ ४६ ॥
 समुत्थाय नमस्कृत्य, निबद्धाञ्जलिसम्पुटः । विनयेन महाभक्त्या, श्रीवीराय व्यजिज्ञपत् ॥ ४७ ॥ त्रिभिर्विशेषकम् ॥
 स्वामिन्नेते यथा धन्य-शालिभद्रातिमुक्तकाः । शालभूपमहाशालो-दायनावनिपादयः ॥ ४८ ॥
 चेलाञ्जलतटश्लिष्टं, जरत्तृणमिव क्षणात् । प्रविहाय वरां लक्ष्मी-मिन्द्रपद्माविडम्बिनीम् ॥ ४९ ॥

१ राजीवं कमलम्

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९७ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९८ ॥

चिरकालोपभुक्तांश्च, स्वावासान् पङ्कसङ्कुलान् । राजहंसा इवात्यन्त-शुद्धपक्षद्वयान्विताः ॥ ५० ॥
युष्मदङ्घ्रियुगं पङ्कविकलं कमलाङ्कितम् । चारित्र्याश्रयणेनेश ? शिश्रियुर्मानसोपमम् ॥ ५१ ॥
न क्षमोऽस्मि तथेदानीं, कर्तुं भुवनबान्धव ! । किमङ्गपङ्गुरारोदु-मलं मेरुमहीधरम् ॥ ५२ ॥
अतः सम्यक्त्वमूलानि, व्रतानि गृहमेधिनाम् । द्वादशारोपय स्वामि-न्विधाय करुणां मयि ॥
भगवांस्त्रैशलेयोऽपि, तस्याभीष्टमपूरयत् । महान्तः प्रार्थनाभङ्गं, न कदापि हि कुर्वते ॥ ५४ ॥
पूर्वोक्तेषु नवस्वेष, दशमः श्रावको गुणी । उपाशकदशाङ्गोक्तो, विदेहेषु च सेत्स्यति ॥ ५५ ॥
ततो नत्वा जिनाधीशं, नराधीशः सनागरः । अर्हद्वाक्यामृतातृप्तः, प्रविवेश पुरं मुदा ॥ ५६ ॥
अथो तृतीयपौरुष्यां, भिक्षार्थं विहितोद्यमौ । षष्ठपारणके धन्य-शालिभद्रौ महामुनी ॥ ५७ ॥
विनयेनावनम्राङ्गा—वात्सपात्रौ प्रचक्रतुः । उपयोगं समागत्य, पुरतस्त्रिजगत्प्रभोः ॥ ५८ ॥ युग्मम् ॥
भगवानथ सर्वज्ञः, सर्वदर्शी गुणं विदन् । शालिभद्रं प्रति प्राह, स्रवन्निव सुधारसम् ॥ ५९ ॥
शालिभद्र महर्षेऽद्य, पारणा मातृपार्श्वतः । पुरे राजगृहेऽमुष्मिन्, भविष्यति तवोत्तमा ॥ ६० ॥
इच्छामीति भणन् शालि-भद्रवाचंयमस्ततः । धन्येन मुनिना सार्द्धं, चचाल नगरं प्रति ॥ ६१ ॥
युगमात्रान्तरे दृष्टिं, निक्षिपन्तौ पदे पदे । शोधयन्तौ क्षितिं नेत्रै-रव्याक्षिप्तावनुद्धतौ ॥ ६२ ॥
उच्चनीचकुलेष्वै—रेषणागतमानसौ । भ्रमन्तौ प्रापतुर्भद्रा—मन्दिरद्वारि तौ मुनी ॥ ६३ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९८ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥ ९९ ॥

अत्यन्ततपसा क्षाम—देहत्वादुपलक्षितौ । न केनापि महर्षीं तौ, कृतरूपान्तराविव ॥ ६४ ॥
श्रीमद्राजगृहक्रीडा—शैलचलावलम्बिनि । आगाद् गुणशिलोद्याने, वीरः साधुगणावृतः ॥ ६५ ॥
आगतौ च मुनी धन्य-शालिभद्रौ भविष्यतः । त्वर्यतां त्वर्यतां भो भो-स्तेषां वन्दनहेतवे ॥ ६६ ॥
भद्रेति सपरीवारा, व्याकुला गमनार्थिनी । नाज्ञासीत्तौ समायातौ, स्वगृहेऽपि तपस्विनौ ॥ ६७ ॥
तत्र व्यग्रतया तौ तु, न कोऽपि प्रत्यलम्भयत् । क्षणमात्रमवस्थाय, न्यवर्त्तेतां शुभाशयौ ॥ ६८ ॥
ईर्यासमितिसम्पन्नौ, गच्छन्तौ पुरगोपुरे । प्रापतुर्मध्यभागं तौ, यावत्तावत्तयोः पुरः ॥ ६९ ॥
काचिदाभीरवृद्धस्त्री, तक्रविक्रयकारिणी । सुस्निग्धदधिसम्पूर्ण—स्थालिशोभितमस्तका ॥ ७० ॥
नयोरासन्नसर्वार्थ—सिद्धिश्चीसुखसङ्गमे । मङ्गलं सूचयन्तीव सम्मुखीना समाययौ ॥ ७१ ॥ युग्मम् ॥
वीक्षमाणा च सा शालि-भद्रं पुत्रमिव स्वकम् । आनन्दाश्रुपयः पूर-परिप्लुतविलोचना ॥ ७२ ॥
हर्षोत्कर्षवशोद्भिन्न—रोमाश्चाश्रितविग्रहा । बभूव प्रस्रवस्निग्ध—दुग्धधारपयोधरा ॥ ७३ ॥ युग्मम् ॥
ततश्चैतौ नमस्कृत्य, गृहीत्वा दधिभाजनम् । गृहीतं भगवन्तौ वां दधीदमिति साऽब्रवीत् ॥ ७४ ॥
द्रव्यादिषूपयोगं तौ, विधाय मुनिसत्तमौ । धारयामासतुः पात्रं रागादूषितमानसौ ॥ ७५ ॥
दृष्टचित्ता निचिक्षेप प्राज्यं तदधि तत्र सा । पर्यासिमिति कृत्वातौ, जग्मतुर्वीरसन्निधौ ॥ ७६ ॥
तत्रेर्यापथिकीं साधु प्रतिक्रम्य पुरः प्रभोः । कायोत्सर्गेऽतिचारं च, गमनागमनोद्भवम् ॥ ७७ ॥

पहाकाव्यम्
सर्गः ५
॥ ९९ ॥

धन्यशाली
भद्र—
॥१००॥

विचिन्त्य दधि च स्वान्ते सुसमाहितमानसौ । ऋजुप्रज्ञावनुद्विग्नौ तदालोचयतः स्म तौ ॥७८॥ युग्मम्
प्रणम्य स्वामिनं शालि-भद्रसाधुः कृताञ्जलिः । निजगाद जगन्नाथ, मातृतः पारणं तव ॥ ७९ ॥
भविष्यतीति युष्माभिः, कथितं मे पुरा प्रभो ? । आवश्यकीं विधायेतः, पर्यटन्तौ गृहे गृहे ॥८०॥
स्वामिन्नावां गतौ तत्र, न केनाप्युपलक्षितौ । अनासादितमिक्षौ च निर्गतौ तन्निकैतनात् ॥ ८१ ॥
आगच्छद्भ्यामिहावाभ्या-मन्तरे व्यतरद्दधि । काचिद् वृद्धा ततो नाथ! मातृतः पारणा कथम्? ॥८२॥
श्रीवर्द्धमानोऽपि हि सर्ववेदी, जगाद तुभ्यं मुनिशालिभद्र? । ददे दधि प्रीतहृदा ययाद्य, धन्याभिधाने(ना)ऽन्यजनौ जनित्री
इति श्रीधन्यशालिभद्रमहर्षिचरिते निजमातृपुरो जिनधर्मश्रवणकथनव्रतग्रहणमुत्कलनादिगृहीतव्रतभगवत्प्रतिपादि-
तजननीहस्तपारणकाऽनासादिततद्विक्षकृततद्विषयप्रश्नपर्यन्तश्रीधन्यशालिभद्रवृत्तान्तव्यावर्णनो
नाम पञ्चमः परिच्छेदः ॥ ५ ॥

१ अन्यजन्मनि पूर्वजन्मनि २ माता

पहाकाव्यम्
सर्गः ५
॥१००॥

धन्यशाली
भद्र—
॥१०१॥

॥ अथ षष्ठो सर्गः प्रारभ्यते. ॥

ब्रूतेऽथ भगवान्कोऽपि, पुरे काप्यभवन्तृपः । तस्यासीत्सेवकः कोऽपि, विनीतः क्षत्रियो गुणी ॥१॥
पत्नी धन्याऽभवत्तस्य, सुतः सङ्गमकाभिधः । सुखेनैवातिचक्राम, तेषां कालः कियानपि ॥२॥
अन्यदा दुर्निषेधोऽस्य, सेवकस्योदभून्महान् । कायक्लेशकरः कोऽपि, व्याधिः शत्रुरिवोत्कटः ॥३॥
ततः प्रारेभिरे तस्य, सर्वस्थान्ना भिषग्वराः । चिकित्सां महतीं कर्तुं, द्विषतः सुमटा इव ॥४॥
तथापि न न्यवर्तिष्ट, मनागपि महामयः । किन्त्वेष पश्यतां तेषां, तेन मृत्युमनीयत ॥ ५ ॥
विललाप ततो धन्या, सशोका करुणस्वरा । जीवितव्यं यतः स्त्रीणां, भर्तृजीवितमेव हि ॥ ६ ॥
विदधे मृतकृत्यानि, दीनास्यात्यन्तदुःखिता । कियत्यपि गते काले, निःशोका साऽभवत्ततः ॥७॥
तत्राशक्नुवती स्थातुं, संस्थिते प्राणवल्लभे । शालिग्राममगाढालं, पुत्रं सादाय सङ्गमम् ॥ ८ ॥
गृहकर्माणि सा चक्रे, तत्र चेद्वरसद्यसु । तेषामेव च तत्पुत्रो, वत्सरूपाण्यचारयत् ॥ ९ ॥
अथान्यदा बहिर्भूमौ, तर्णकांश्चारयन्नसौ । प्रासुकस्थण्डिले जीव-संसक्तिपरिवर्जिते ॥ १० ॥
तप्यमानं तपस्तीव्रं, शान्तं सूर्यावलोकितम् । मूर्त्तं धर्ममिवापश्य-त्प्रलम्बितभुजं मुनिम् ॥ ११ ॥
ततः सङ्गमको गोधुक्, मुमुदे मुनिदर्शनात् । भाविभद्रा हि तुष्यन्ति, साधुनिर्वर्णनाद् ध्रुवम् ॥१२॥

१ मृते. २ साधुदर्शनात्.

पहाकाव्यम्
सर्गः ६
॥१०१॥

धन्यशाली
भद्र—
॥१०२॥

तस्य वाचंयमस्यैव, प्रणनाम पदाम्बुजम् । मस्तकस्पृष्टभूपृष्ठो, भक्तिनिर्भरमानसः ॥ १३ ॥
पूर्वं सन्मुनिसम्पर्का-भावितोऽपि विवेकभाक् । विशिष्टज्ञानहीनोऽपि, साधूपासनतत्परः ॥ १४ ॥
कायोत्सर्गस्थितस्यैव, यतिनः पादमर्दनात् । असौ विश्रामणां चक्रे, प्रबुद्ध श्रावको यथा ॥ १५ ॥ युग्मम्
धन्योऽस्मि कृतपुण्योऽस्मि, कृतार्थोऽस्मीह निश्चितम् । योहं वाचंयमस्यास्य, निःपङ्क्तं पादपङ्कजम् ॥ १६ ॥
पश्यामि प्रातरुत्थाय, भृङ्गवत्प्रतिवासरम् । इति चिन्तयतस्तस्य कियन्तोऽपि ययुर्दिनाः ॥ १७ ॥
कायोत्सर्गेण तिष्ठन्तं, सर्वदा वीक्ष्य तं मुनिम् । प्रविशन्तमनालोक्य, भिक्षार्थं ग्राममध्यतः ॥ १८ ॥
नित्यमासेवमानेना-ज्ञायि सङ्गमकेन तु । विधत्ते पारणां नैव, महात्माऽयमिति ध्रुवम् ॥ १९ ॥ युग्मम्
मद्रेहे तदयं साधुः, पारणां कुरुते यदि । तदालं पुण्यवानस्मी-त्यचिन्तयदहर्निशम् ॥ २० ॥
अथान्येगुरभूत्कोऽपि, शालिग्रामे महोत्सवः । पायसं राध्यते तत्र, लोकैः सद्मनि सद्मनि ॥ २१ ॥
सङ्गमस्तर्णकांस्त्यक्त्वा, बहिः साधुमुपास्य च । तदा ग्राममुपागच्छन्, भुज्यमानं गृहे गृहे ॥ २२ ॥
पायसं प्राज्यखण्डाज्य-सन्मिश्रमवलोकयन् । मातृपार्श्वं निजे गेहे, भोजनार्थमुपागमत् ॥ २३ ॥ युग्मम्
ययाचे पायसं सोऽम्बां, परमान्नाभिलाषुकः । सा जगाद दरिद्राऽस्मि, परमान्नं कुतोऽस्ति मे ॥ २४ ॥
तथाप्यज्ञतया तेन, याच्यमाना निरन्तरम् । पूर्वावस्थां स्मरन्ती सा, रुरोदोच्चैःस्वरं ततः ॥ २५ ॥
तस्याः रुदितमाकर्ण्य, प्रातिवेशिकयोषितः । आसन्न सशोकास्तत्कष्टानुविद्धहृदया इव ॥ २६ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥१०२॥

धन्यशाली
भद्र—
॥१०३॥

शीघ्रं तद्देहमागत्य, पप्रच्छुर्दुःखकारणम् । धन्या ताभ्योऽभ्यधत्तैवं, सशोका दुःखकारणम् ॥२७॥
अस्ति नास्तीत्यसौ गेहे, नवेत्यज्ञतया सुतः । ययाचे पायसं बाढं, दुःखेनारोदि तन्मया ॥२८॥
यद्येवं तर्हि मारोदी-दास्यामोऽयैव ते वयम् । क्षीरतण्डुलखण्डाद्या-नीति तास्तां बभाषिरे ॥२९॥
स्वगृहेभ्यः समानीय, दुग्धादीनि प्रभूतशः । धन्याथै प्रतिवेष्टिमन्यो, ददुः कल्पलता इव ॥३०॥
ततो धन्यां समस्तास्ता, एवं सदयमूचिरे । निष्पाद्य पायसं प्राज्यं, पूरयास्य मनोरथम् ॥३१॥
विधाय पायसं रम्यं, धन्योपावेशयत्सुतम् । खण्डाज्यप्राज्यमुत्कृष्टं, तत्स्थाले तन्निचिक्षिपे ॥३२॥
कृत्येन केनचिद्धन्या, प्रविवेश गृहान्तरम् । कृत्यानि च दरिद्राणा-मभिवृत्तानि सर्वदा ॥३३॥
मासक्षपणमाध्या-त्रान्तरे स मुनिर्वनात् । अनाकुलात्मा भिक्षायै, शालिग्राममथाविशत् ॥३४॥
पर्यट्नुच्चनीचेषु, कुलेष्वागा-त्स तद्गृहम् । नौरिवोत्तारणायास्य, भवागाधपयोनिधेः ॥३५॥
अकस्मादेव निर्वर्ण्य, मुनिं निजगृहाङ्गणे । व्यकल्पयदसौ चित्ते हर्षोत्कर्षवशादिति ॥ ३६ ॥
संचेताः किमयं चिन्ता-मणिश्चिन्तितवस्तुदः । अपशुः कामधुग्धेनुः, किमसौ गुणमन्दिरम् ॥३७॥
जङ्गमः किमयं कल्प-शाखी सङ्कल्पितावहः । दृश्यते यत्स एवैष, मुनिर्मांसमुपोषितः ॥३८॥
भद्रं भद्रतरं भद्र-तमं यन्मे गृहाङ्गणम् । तमो नुदन् पुषावैष, स्वपादैर्मुनिभास्करः ॥ ३९ ॥

१ दृष्ट्वा. २ सजीव. ३ सूर्यपक्षे स्वकिरणैः.

पद्माकाव्यम्
सर्गः ६
॥१०३॥

धन्यशाली
मद्र—
॥१०४॥

पुण्योदयादिहायातो, ममैवायं मुनिर्ध्रुवम् । किमपुण्यवतो गेहं, लक्ष्मीरेति स्वयम्बरा ॥४०॥
अत्युत्तममिदं पात्रं, मच्चित्तमपिनिर्मलम् । श्रेष्ठं देयञ्च भूयिष्ठं, तदेतन्नितयं मया ॥४१॥
अलभ्यत महापुण्यै-यौगपद्येन साम्प्रतम् । कृतकृत्यो भवाम्येत-द्वैतस्मै महात्मने ॥ ४२ ॥
इति सङ्गमकश्चित्ते, विचिन्त्योत्थाय तत्क्षणात् । गृहीत्वा पायसस्थाल-मुपसाधु समागमत् ॥४३॥
अमन्दानन्दसन्दोहो—द्विन्नरोमाश्चकञ्चुकः । सोऽब्रवीद्भगवन्नेत-द्गृहाणेति प्रसद्य मे ॥४४॥
ज्ञात्वोल्लसत्परीणामं कामं सङ्गमकं मुनिः । स्वं पात्रं धारयामास, तस्यानुग्रहहेतवे ॥४५॥
सम्बिभागं प्रयच्छेति, भाषमाणेऽपि सन्मुनौ । साधुपात्रे स चिक्षेप, परमान्नमशेषतः ॥४६॥
सम्यक्त्वाभावतो दान—प्रभावान्मानवेष्वासौ । बबन्धायुर्महाभोगं, सन्मध्यमगुणान्वितः ॥४७॥
नत्वा विसर्जितास्तेन, गत्वा स्थानं निजं मुनिः । विधिना विदधे तेन, पारणं सुसमाहितः ॥४८॥
धन्यमन्यः स वत्सीयो, यथास्थानमुपाविशत् । अत्रान्तरे च धन्यापि, निरगान्मन्दिरान्तरात् ॥४९॥
रहितं परमान्नेन, विलोक्य सुतभाजनम् । मन्ये भुक्तमनेनेति, साक्षिपत्पायसं पुनः ॥५०॥
प्रागप्राप्तमिवाकण्ठ-मत्स्यः पायसं स तु । बुभुजे लौल्यतस्तुल्यं, लौल्यं हि निखिलाङ्गिनाम् ॥५१॥
भुक्त्वा सङ्गमकस्तूर्णं, वर्ण्यवर्णीश्च तर्णकान् । आदाय बहिरागच्छ-तस्यैषा जीविका यतः ॥५२॥
तत्र चालोकयामास, तमेव मुनिपुङ्गवम् । कायोत्सर्गेण तिष्ठन्तं, निश्चलं शैलराजवत् ॥५३॥

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥१०४॥

धन्यशाली
भद्र—
॥१०५॥

बालभावेऽप्यतन्द्रालुर्दयालुस्तर्णकानसौ । सददूर्वाङ्कुरपूरायां, भूमौ नीत्वाऽमुक्ततः ॥ ५४ ॥
आजगाम मुनेः पादान, सेवितुं पुनरेव सः । मानसस्याम्बुजान् पङ्क-प्रोज्झितान् कलहंसवत् ॥ ५५ ॥
धन्योऽस्म्यस्य मुनेर्यैन, प्रापि पाददुर्गं मया । तृषितेनेव पान्थेन, मरौ सकमलं सरः ॥ ५६ ॥
इत्थमध्यवसायोऽस्य, बवृधे सुतरां शुभः । लभ्यानुसारतो भावो, जीवानां जायते यतः ॥ ५७ ॥
तत्रैव निश्यभूत्तस्या-जीर्णं वायुनिरोधतः । प्रायोऽत्याहारतः पुंसा-मजीर्णमुपजायते ॥ ५८ ॥
सस्मार मुनिमेवासौ, पीडितोऽपि तया रुजा । प्रायेणासन्नमोक्षाणां, विपद्यपि शुभं मनः ॥ ५९ ॥
स त्वं सङ्गमकश्चार्त-रौद्रध्यानविवर्जितः । शुभेनाध्यवसायेन, बाल एव विपद्य च ॥ ६० ॥
पुरे राजगृहेऽमुष्मिन्, गोभद्रश्रेष्ठिनो गृहे । पत्न्या भद्राभिधानायाः, पुत्रत्वेनोदपद्यथाः ॥ ६१ ॥ युग्मं ॥
सशोका विललापोच्चै-र्धन्या पुत्रवियोगतः । पत्यभावे हि मारीणां, सुतस्नेहो महत्तरः ॥ ६२ ॥
कियत्यपि गते काले, सा श्लथीभूतपुत्रशुक् । चकारेश्वरगेहेषु, गृहकर्माणि पूर्ववत् ॥ ६३ ॥
अतीव चतुरा शुद्ध-शीला सा कर्म कुर्यती । अत्यन्तं तोषयामास, स्वामिनीः सर्वसद्मनाम् ॥ ६४ ॥
कर्ममूल्यं ततस्तस्यै, ददुः समधिकं च ताः । स्तोकस्तोकेन चैधिष्ठ, कालेन कियताऽपि सा ॥ ६५ ॥
वर्द्धमानं बभूवास्या, द्रव्यं गोकयणोचितम् । बिन्दुना बिन्दुना हन्त, भ्रियते हि सरोवरः ॥ ६६ ॥
कुण्डोद्धनीर्गाः समादाय, विस्तेन कियताऽपि हि । दुग्धदध्याज्यतक्राणि, तासां सा नगरादिषु ॥ ६७ ॥

महाकाव्यम्
मार्गः ३
॥१०५॥

धन्यशाली
भद्र—
॥१०६॥

नीत्वा विक्रीय विक्रीय, मूल्येन प्रतिवासरम् । पुण्योदयात्कमेणाथ, बभूव बहुगोधना ॥६८॥ युग्मं ॥
धन्या दधि समादाय, पुरेऽत्राय समाययौ । निर्यान्तं त्वां पुरादृष्ट्वा, दध्नेव प्रत्यलम्भयत् ॥ ६९ ॥
तन्मुने शालिभद्राय, यया तुभ्यं ददे दधि । जज्ञे सा सान्वया धन्या, माता ते पूर्वजन्मनः ॥ ७० ॥
भण्यमानं निजं चित्रं, चरित्रं चरमार्हता । शालिभद्रमुनिः श्रुत्वा, पूर्वां जातिं समस्मरत् ॥ ७१ ॥
प्रणम्य स्वामिनं शालिभद्रवाचं यमोऽब्रवीत् । यथात्थ त्वं जगन्नाथ, तत्तथैवेत्यसंशयम् ॥ ७२ ॥
जातिस्मरणतो यस्मा-दहमप्यात्मनो भवम् । प्राक्तनं संस्मराम्येष, श्रद्धे भवतां वचः ॥ ७३ ॥
गतैकान्ते जिनेन्द्रेणा-नुज्ञातौ तावुभावपि । तेन दध्नेव शुद्धेन, चक्रतुः पारणं मुनी ॥ ७४ ॥
ततस्तावतिसंविग्नौ, श्रीजिनेन्द्रस्य सन्निधौ । आगत्यावोचतां भूयो, विनयेन विभुं मुनी ॥ ७५ ॥
यावदस्यावयोः किञ्चि-त्तपःक्षामाङ्गयोर्बलम् । प्रकुर्वोऽनशनं तावत्तवाज्ञा स्याद्यदि प्रभो ॥ ७६ ॥
सर्वज्ञोऽप्याचक्षेऽथा-राधकत्वं विदंस्तयोः । युक्तं युष्मादृशां कर्तु-मेतन्मोक्षामिलाषिणाम् ॥ ७७ ॥
ततोऽर्हतः समक्षं तौ, महर्षीं सकलान्यपि । नत्वातिचारस्थानान्या-लोचयामासतुस्तराम् ॥ ७८ ॥
श्रमयामासतुः सर्वान्, श्रमणान् श्रमणीरपि । गतशल्यमनोवृत्ती, निवृत्तौ पापवृत्तितः ॥ ७९ ॥
वैभारपर्वतस्यैक-देशे शुद्धशिलातलम् । निर्भीकैः स्थविरैर्युक्तौ, स्वाम्यादिष्टैः स्म गच्छतः ॥ ८० ॥
निरीक्ष्य चक्षुषा पूर्व-मुभावपि महामुनी । रजोहरणमादाय, प्रमृज्य च शिलातलम् ॥ ८१ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥१०६॥

वन्यशाली
भद्र—
॥१०७॥

जीविते मरणे तुल्यौ, समौ च सुखदुःखयोः । पादपोषणं नामा-नशनं श्रयतः स्म तौ ॥८३॥ युग्मं ॥
 स्नुषाप्रमुखलोकेन, धृता भद्रा नदागमत् । लक्ष्मीरिव जिनाधीशं, वन्दितुं सपरिच्छदा ॥ ८४ ॥
 वन्दित्वा सपरीवारा, जिनेन्द्रं सपरिच्छदम् । मुनियुग्ममपश्यन्ती, पप्रच्छ श्रेष्ठिनी प्रभुम् ॥ ८५ ॥
 कुत्र तौ भगवन् शालि-भद्रधन्यौ महामुनी । नायातौ हेतुना केन, भिक्षार्थं मम मन्दिरम् ॥ ८६ ॥
 वभाषे श्रीमहावीर-स्तौ गतौ ते निकेतनम् । लक्षितौ न त्वया किन्तु, व्यग्रयाऽत्र समागमे ॥ ८७ ॥
 त्वत्सूनोः शालिभद्रस्य, जननी पूर्वजन्मनः । ताभ्यां दधि ददौ धन्या, चक्रतुः पारणं च तौ ॥ ८८ ॥
 साम्प्रतं तु महासत्त्वौ, गत्वा वैभारकन्दरे । द्वावपि प्रतिपेदाते-ऽनशनं मुनिसत्तमौ ॥ ८९ ॥
 तदाऽऽकर्ण्यशु भद्रापि, श्रेष्ठिनी सखुषा ययौ । तत्रैवानशनं यत्र, प्रपेदाते तपस्विनौ ॥ ९० ॥
 अत्रान्तरे जिनाधीश-वन्दनाहेतवे पुनः । आययौ श्रेणिको भूपः, क्रमो भाक्तमतां ह्ययम् ॥ ९१ ॥
 वन्दित्वा स्वामिनं मुन्यो-ज्ञात्वा चामशनं नृपः । अन्वगाच्छ्रेष्ठिनीं भद्रां, वन्दनाहेतवे तयोः ॥ ९२ ॥
 तत्र च श्रेष्ठिनी भद्रा, निश्चलाङ्गौ शिलातले । वाचंयमावपश्यत्ता-वद्मना निर्मितादिव ॥ ९३ ॥
 वन्दयमानावपि तया, न किञ्चिदपि जल्पतः । सर्वचेष्टापरित्यागः, पादपोषणे यतः ॥ ९४ ॥
 वीक्षमाणा तयोः कष्टं, स्मरन्ती च तयोः सुखम् । व्यञ्जयन्ती सुतस्नेहं, श्रेष्ठिनी सखुषापि हि ॥ ९५ ॥
 मुक्तकण्ठं ररोदोच्चै, रोदयन्तीव सर्वतः । वैभाराद्रेः प्रतिध्वानै-र्गम्भीरा अपि कन्दराः ॥ ९६ ॥ युग्मं ॥

महाकाव्य
सर्गः ६
॥१०७॥

धन्यशाली
मद्र—
॥१०८॥

दुष्कराध्यवसायेन, तयोरत्यन्तपीडिता । विलापानिति सा कर्तु-मारेभे शोकविहाला ॥ ९७ ॥
गृहमप्यागतौ वत्सौ, न ज्ञातौ मन्दभाग्यया । दृष्टौ मया न दृष्ट्यापि, युवां नैवाभिवन्दितौ ॥ ९८ ॥
स्थित्वा सुरकृते रम्ये, प्रासादे सप्तभूमिके । अरण्ये स्थास्यते वत्स, त्वया व्यालाकुले कथम् ॥ ९९ ॥
द्वात्रिंशत्सूलिकासूचै-स्तथाऽसुप्या यथासुखम् । सुप्यते च कथं वत्स, कर्कशेऽस्मिन् शिलातले ॥ १०० ॥
कृत्वा विलेपनं वत्स, देवानीतैर्विलेपनैः । स्वेदपङ्क्तोऽधुना गात्रे, धार्य्यते दुःसहः कथम् ॥ १ ॥
आकर्ण्य काकलीगीतं, त्वं श्रुत्योरमृतं स्रवत् । वत्स घूकशिवावावान्, कथमाकर्णयिष्यसि ॥ २ ॥
आसीत्ते तादृशी भक्ति-र्मयि वत्साधुना तु माम् । विलापान्कुर्वतीमित्थं, न दृष्ट्याऽप्यवलोकसे ॥ ३ ॥
अथ चैवंविधा एव, बान्धवेतरयोरपि । भवन्ति गतसङ्गत्वा-त्साधवस्तुल्यचेतसः ॥ ४ ॥
तथापि त्वं ममानन्दं, दृशोरुत्पादयिष्यसि । निजदर्शनमात्रेण, पुरेत्यासीन्मनोरथः ॥ ५ ॥
अनेन पुनरारम्भे-णाङ्गत्यागविधायिना । तं मे मनोरथं वत्स, साम्प्रतं भङ्क्तुमुद्यतः ॥ ६ ॥
करोषि यत्तपस्तत्र, नान्तरायं करोमि ते । कर्कशेयं शिला किन्तु, त्यक्त्वेमां तदितो भव ॥ ७ ॥
विलापान्कुर्वतीमेव-मादिकानवलोक्य ताम् । अस्थाने खिद्यते भद्रे, किं त्वयेत्यवदन्नुपः ॥ ८ ॥
यस्याः सुतोऽग्रहीदीक्षां, त्यक्त्वेन्द्रश्रीसमां श्रियम् । सा त्वं पुत्रवतीष्वेकां, पताकां परमामगाः ॥ ९ ॥
तत्त्ववेदी सुतस्तेऽसौ, महासत्त्वशिरोमणिः । शिश्राय स्वामिपादान्जं, निःपङ्कं राजहंसवत् ॥ १० ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥१०८॥

धन्यशाली
भद्र—
॥१०९॥

सूनुस्तेऽसौ वीरशिष्याऽनुरूपं तप्यते तपः । तप्यते तु त्वया मुग्धे, मुग्धैव स्त्रीस्वभावतः ॥ ११ ॥
भद्रे धन्यौ कृतार्थौ ते, जामातृतनयाविमौ । आराध्यते यकाभ्यां तू-समार्थं प्रतिपत्तितः ॥ १२ ॥
तथा पुरप्रवेशेऽद्या-तिसध्या वर्ततेऽधुना । तद्गम्यते समुत्तिष्ठ, नगरे निजवेश्मनि ॥ १३ ॥
इत्यादि मधुरालापैः, श्रेणिकः पृथिवीपतिः । सशोकां श्रेष्ठिनीं भद्रां, सवधूकामबूधत् ॥ १४ ॥
अभिवन्द्य ततो भद्रा, वाचंयमशिरोमणी । रुदितक्षीणकण्ठाऽगा-द्विमनस्का मिजं गृहम् ॥ १५ ॥
भम्भासारोऽपि तौ साधू, वन्दित्वा सपरिच्छदः । अर्हद्भक्तिपवित्रात्मा, प्रविवेश निजं गृहम् ॥ १६ ॥
तौ पुनः सम्यगाराध्या-नशनं सुसमाहितौ । धन्यश्च शालिभद्रश्च, मुनी पञ्चत्वमापतुः ॥ १७ ॥
अवबुध्यानयोः काल-गमनं स्थविरास्ततः । निर्वाणप्रत्ययं चक्रुः, कायोत्सर्गमभीरवः ॥ १८ ॥
पादमूले जिनेन्द्रस्य, ते समेत्य प्रणम्य च । निबद्धाञ्जलयो नम्र-मूर्द्धान इदमूचिरे ॥ १९ ॥
भगवन् भवतां शिष्यौ, तौ प्रकृत्यैव भद्रकौ । आराध्यानशनं सम्यक्कीर्तिशेषत्वमापताम् ॥ २० ॥
अथेन्द्रभूतिर्भगवान्, प्रथमो गणभृद्भरः । निजरूपपराभूता-नुत्तरस्वर्गनिर्जरः ॥ २१ ॥
समचतुरस्रं संस्था-नमुत्तमं धारयंश्चतुर्जानी । वज्रर्षभनाराचा-भिधानसंहननबलशाली ॥ २२ ॥
श्रीपृथ्वीवसुभूत्यङ्ग-जन्मा सप्तकरोच्छ्रयः । चारुचामीकरच्छायः, स्वर्णाद्रिरिव जङ्गमः ॥ २३ ॥

१ श्रेणिकः

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥१०९॥

धन्यशाली
भद्र—
॥११०॥

अभ्युत्थायाभिवन्द्योच्चै-रर्हतोऽङ्घ्रिजलेरुहम् । गोत्रेण गौतमः श्रीमान्, योजिताञ्जलिसम्पुटः ॥२४॥
समस्तश्रुतपाथोधि-पारदृश्वा विदन्नपि । विनीतविनयोऽप्राक्षी-ज्जिनेन्द्रमविदन्निव पञ्चभिः कुलकम् ॥ २५ ॥
विनेयौ भवता शालि-भद्र धन्यौ जगत्पते । चमत्कारकरीं त्यक्त्वा सम्पदं व्रतमाश्रितौ
षष्ठाष्टमादिकं भद्र-महाभद्रादिकं तथा । तप्येते स्मनिराशंसं, तपोऽप्यत्यन्तदुष्करम् ॥ २७ ॥
अधीत्यैकादशाङ्गानि, गीतार्थौ तु बभूवतुः । निष्कलङ्कं निरुद्धिग्रौ, पालयामासतुर्व्रतम् ॥ २८ ॥
पादपोषगमं नाम, पर्यन्तेऽनशनं श्रितौ । प्रकृत्या भद्रकौ शील-कलितौ विनयान्वितौ ॥ २९ ॥
शुभेनाध्यवसायेन, पूरयित्वायुरात्मनः । उत्पेदाते जगन्नाथ, क कदा सेत्स्यतश्च तौ ॥ ३० ॥
ततः श्रीमान्महावीरः, प्रावृडम्भोधरध्वनिः । निजगादेन्द्रभूते मे, शिष्यौ मुनिगुणान्वितौ ॥ ३१ ॥
उपरिष्ठात्सहस्रांशु-पीयूषांशुविमानयोः । ऊर्ध्वं मेरुगिरेरूर्ध्वं, कल्पद्वादशकादपि ॥ ३२ ॥
ग्रैवेयकसुरावासा-नतिक्रम्य नव क्रमात् । बिष्कम्भायामतो लक्ष-योजनप्रमितेऽभितः ॥ ३३ ॥
वृत्ते सर्वार्थसिद्धारूपे-ऽजघन्योत्कृष्टजीविते । एकद्वारे विमानेऽस्मि-न्ननुत्तरसुखासिके ॥ ३४ ॥
अहमिन्द्रौ त्रयस्त्रिंशत्सागरप्रमितायुषौ । त्रिदशौ समजायेतां, रत्निमानसिताङ्गकौ ॥ ३४ ॥

१ बद्धमुष्टिः इस्तो रत्निः, तत्प्रमाणं सितं चोज्ज्वलं मङ्गं ययोस्तौ.

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥११०॥

धन्यशाली
भद्र—
॥१११॥

आयुः सुखेन परिपूर्य समग्रमस्मा-च्च्युत्वा विदेहविजये सुकुले समृद्धे ।
जन्माऽऽप्य सर्वविरतिं प्रतिपाल्य सम्य-गासाद्य केवलमलं शिवमाप्स्यतस्तौ ॥ ३५ ॥
ज्ञात्वैवं निर्निदानव्रतिवितरणतः सच्चमत्कारकारि-श्रीसम्प्राप्तिं नरत्वेऽनुपमसुररमा सङ्गमं स्वर्गलोके ।
सर्वोपाधिप्रमुक्तातुलममृतसुखं चेभ्यगोभद्रसूनुवोः, पात्रेभ्यो दत्त दानं ननु सकलशिवान्याप्तुमिष्टानि वञ्चेत् ॥ ३७ ॥
नम्यं पूज्यमनेकनिर्मलगशःशीलं सुरेन्द्रस्तुतं, सद्गुणदं जिनं कलरवं दुःकृच्छभङ्गप्रदम् ।
मित्रं भव्यतमस्तमिस्रलवने शान्तं सुपाणि ध्रुवं, वन्देऽमानमहिंसकं भ्रमिगदातङ्गच्छिदं सुस्तवम् ॥ ३८ ॥

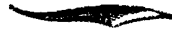
इति श्रीधन्यशालिभद्रमहर्षिचरिते शालिभद्रपूर्वजन्मभणनादिधन्यशालिभद्रसर्वार्थसिद्धिगमनमहा-
विदेहविजयभाविमुक्तिप्राप्तिफलप्रतिपादनपर्यन्तव्यावर्णनो नाम षष्ठः परिच्छेदः । समाप्तं
चेदं धन्यशालिभद्रमुनिपुङ्गवयोश्चरित्रमिति ॥ अनुष्टुभां १४६० ॥

१ निदानरहितमुनिदानतः. २ मोक्षसुखम्. ३ भव्यलोका ज्ञानरूपान्धकारदलने मित्रं सूर्यसमानम्.

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥१११॥

धन्यशाली
भद्र—
॥११२॥

प्रशस्तिः

। श्रीमद्गुर्जरभूमिभूषणमणौ श्रीपत्तने पत्तने, श्रीमद्दुर्लभराजराजपुरतो यश्चैत्यवासि द्विपान् । निर्लोढ्यागम-
हेतुयुक्तिनस्तरैर्वासं गृहस्थालये, साधूनां समतिष्ठपन्मुनिमृगाधीशोऽप्रधृष्यः परैः ॥ १ ॥
सूरिः स चान्द्रकुलमानसराजहंसः, श्रीमज्जिनेश्वर इति प्रथितः पृथिव्याम् ।
जज्ञे लसच्चरणरागभृदिद्विशुद्ध-पक्षद्वयः शुभगतिं सुतरां दधानः ॥ २ ॥
तच्छिष्यो जिनचन्द्रसूरिरमृतज्योतिर्नवीनोऽभव-त्पद्मोद्भासनभृत् कलङ्कविकलो दोषोदयध्वंसनः
सुस्थैर्यो जडिमापहारचतुरः सच्चक्रमोदावहो, दूरीभूततमोवृत्तिर्नकुटिलो न व्योमसंस्थानकृत् ॥ ३ ॥
अन्योऽपि शिष्यतिलकोऽभयदेवसूरिः, श्रीमज्जिनेश्वरगुरोः श्रुतकेतुरासीत् ।
पञ्चाशकाष्टकनवारुगमनोज्झटीका-कारः सुचारुधिषणः सुमनः प्रपूज्यः ॥ ४ ॥
आकर्ण्यभयदेवसूरिसुगुरोः सिद्धान्ततत्त्वामृतं, येनाज्ञायि न संगतो जिनगृहे वासो यतीनामिति ।
तं त्यक्त्वा गृहमेधिगेहवसतिर्निर्दूषणा शिश्रिये, सूरिः श्रीजिनवल्लभोऽभवदसौ विख्यातकीर्तिस्ततः ॥ ५ ॥

१ 'नामान्तं चक्रं' इति प्रत्यन्तरम्. २ चरणं चारित्र्यं, पादश्च.

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥११२॥

धन्यशाली
भद्र—
॥११३॥

भास्वांस्ततः समुदगाज्जिनदत्तसूरि-भक्ष्यारविन्दचयबोधविधानदक्षः ।
गावः स्फुरन्ति विधिमार्गविकासनैक-तानास्तमोविदलनप्रवणा यदीयाः ॥६॥
बाल्ये श्रीजिनदत्तसूरिविभुभिर्ये दीक्षिताः शिक्षिता, दत्त्वाचार्यपदं स्वयं निजपदे तैरेव संस्थापिताः ।
ते श्रीमज्जिनचन्द्रसूरिगुरवोऽपूर्वेन्दुबिम्बोपमा, न ग्रस्ता तमसा कलङ्कविकलाः क्षोणौ बभूवुस्ततः ॥ ७ ॥
यैर्वादीन्द्रकरीन्द्रदर्पदलने सिंहैरिव स्फूर्जितं, मोहध्वान्तविनाशने भुवि सदा सूर्यैरिवोज्जृम्भितम् ।
भक्ष्यप्राणिसमूहकैरववने चन्द्रैरिवेहोद्भूतं । ते श्रीमज्जिनपत्यभिर्यगुरवोऽभूवन् यतीशोत्तमाः ॥ ८ ॥
तेषु स्वर्गाधिरूढेष्वहह बहुगुणस्तद्विनेयावतंसः, साधुर्वीरप्रभाख्यः सकलगणधुराधुर्यवर्गोज्जितश्रीः
आचार्यैः सर्वदेवैर्विहितगुरपदोऽधिष्ठितस्तन्महिम्ना, नामानं लम्बितः श्रीवसतिनिवसतिस्थापनाचुञ्चुसुरेः ॥ ९ ॥
श्रीचन्द्रगच्छमभिनन्दति शास्ति पाति, तीर्थं प्रभावयति सम्प्रति जैनचन्द्रम् ।
यः श्रीजिनेश्वर इवाप्रतिमैर्वचोभि-वृत्तैरिव त्रिभुवनं पृणति प्रसीतः ॥ १० ॥
तदाज्ञया सद्गुणसर्वदेवा-चार्यैः समं जैसलमेरुदुर्गे । स्थितो गिरैषां स्वपरोषकारहेतोः समार्धि मनसोऽभिलष्यन् ॥११॥
शर वसु रविसङ्घे (१२८५) वैक्रमे वत्सरेऽस्मिन्, वहति तपसि मासे शुक्लपक्षे दशम्याम् ।
जिनपतिगुरुशिष्यः पूर्णभद्राभिधानो गणिरकृत चरित्रं धन्यगोभद्रसून्वोः ॥ १२ ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥११३॥

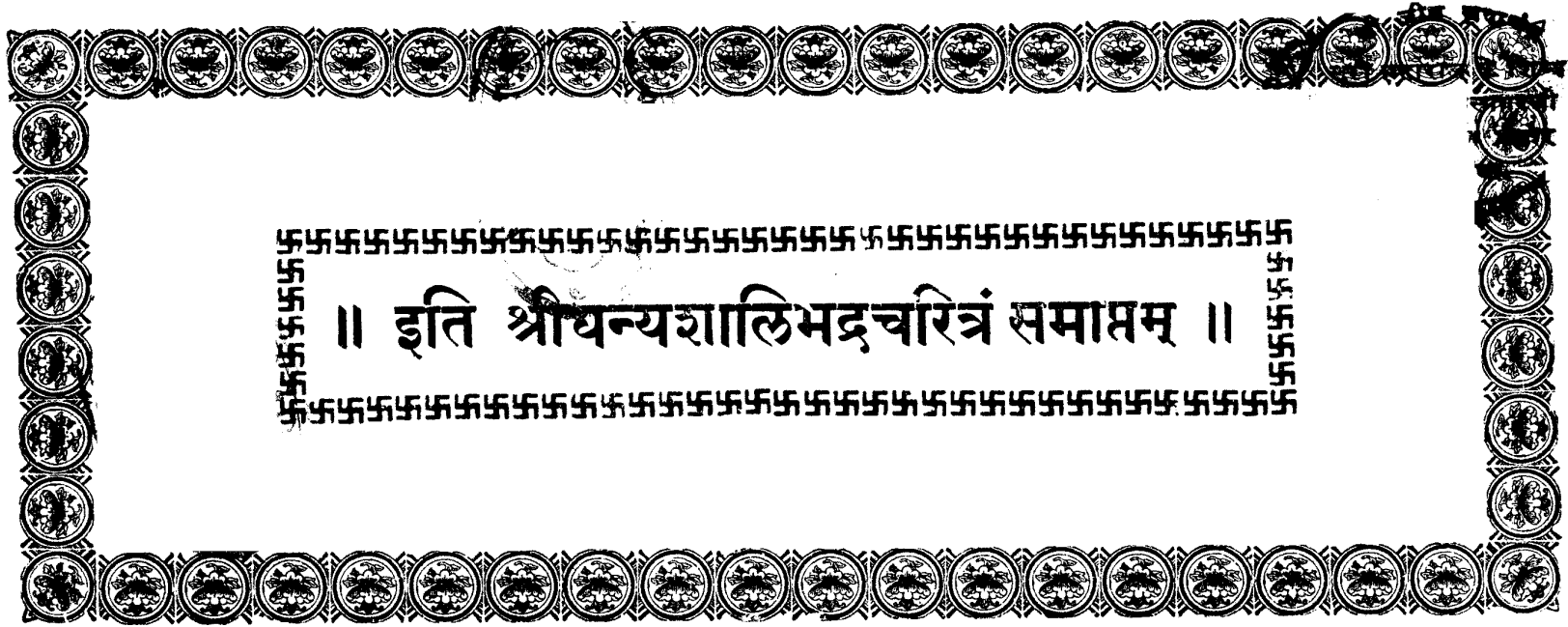
धन्यशाली
भद्र—
॥११४॥

चरितमिदमखिलनिर्मल-विद्याकूपारपारदृश्वानः । वाचकमुख्याः सूरप्रभाभिधाः शोधयाञ्चकुः॥१३॥
धन्यसाधुमुनिशालिभद्रयोः, प्रीतिकारि चरितं विधाययत् । पुण्यमत्र समुपार्जितं मया, स्यात्ततो जगदिदं सुखास्पदम्॥
गगनसरसि यावन्निर्मले शारदेन्दुः, कलधति कलहंसस्फारलीलातिरेकम् ।
जगति जयति (तु) तावत्पठ्यमानं सुधीभिः, सुचरितमिदमुच्चैर्धन्यगोभद्रसूनुवोः ॥ १५ ॥

(१४९०)

। इति ग्रन्थकारप्रशस्तिः ।
॥ इति श्रीधन्यशालिभद्रचरितं समाप्तम् ॥

महाकाव्यम्
सर्गः ६
॥११४॥

॥ इति श्रीधन्यशालिभद्रचरित्रं समाप्तम् ॥